CatalunyA

> Òrgan d'expressió de la CGT de Catalunya · 8a. època · Octubre 2015 · núm. 176 · 0,50 euros

www.cgtcatalunya.cat

Obra Guanyadora Primer Premi Concurs Internacional d'Humor Gràfic sobre Drets Laborals

Il·lustració: Galym Boranbayev

Dipòsit legal: B 36.887-1992

Editorial

Aturem el TTIP

EL TTIP (acrònim en anglès de l'Associació Transatlàntica pel Comerç i la Inversió) és un nou tractat internacional impulsat des de les corporacions multinacionals que com altres tractats similars és definit com una necessitat per millorar el creixement econòmic i la competitivitat.

Aquest té diversos objectius:

• Vol eliminar les barreres no aranzelàries entre els estats per tal d'acabar amb les limitacions de beneficis de les empreses multinacionals, facilitar a aquestes la gestió dels serveis públics i establir una estructura judicial al marge dels estats que permeti el màxim benefici a les grans empreses.

• L'aprovació d'aquest tractat significaria una pèrdua sistemàtica de drets per a les persones i a la classe treballadora en particular, ja que permetria una rebaixa sistemàtica dels drets laborals, la utilització de mètodes com els transgènics o el fracking que accelerarien la destrucció del territori, la privatització dels pocs sectors públics que queden com la sanitat o l'educació i la desregulació de les poques lleis que queden de control bancari, augmentant el poder econòmic de les multinacionals.

• Es tracta d'un atemptat mortal a la independència dels pobles, que buida encara més de sobirania a les seves institucions, convertint-les en simples eines de governança dedicades a protegir els beneficis de les multinacionals i a gestionar les misèries que aquests provoquen entre la població, i que dificulta l'expansió dels espais de contrapoder popular.

Aquest tractat respon a l'ofensiva que els poderosos mantenen contra la classe treballadora. Hem d'entendre el TTIP com una peça més del capitalisme despòtic, i afrontar-lo com una nova batalla per aturar la regressió de drets de les classes populars i acabar amb la dictadura del capital i les multinacionals.

A més, la lluita contra el TTIP és imprescindible per aconseguir una plena sobirania econòmica, i serveix per desemmascarar d'una vegada per totes el joc que fan les institucions europees com la Unió Europea a les multinacionals.

Lluitar contra el TTIP és lluitar contra l'Europa del capital, és lluitar contra l'acaparació de capital en mans d'uns pocs, es a dir, és lluitar sistemàticament contra el capitalisme, l'imperialisme i el patriarcat com referència social. Hem d'acabar amb aquest sistema que només serveix per maximitzar els guanys empresarials, que és culpable de l'explotació de les classes populars, les desigualtats de gènere, de que els pobles perdin la seva sobirania i de la degradació del territori.

Per aconseguir això cal que ens organitzem i prenguem la iniciativa. Cal que les classes populars agafin consciència i lluitin des de tots els fronts contra les agressions que li planteja el capital.

Només amb l'organització i la lluita al carrer serem capaces d'aturar que un tractat com aquest s'aprovi i que, en definitiva, acabem amb qualsevol opressió.

La lluita contra el TTIP va més enllà dels debats parlamentaris. És la lluita per la defensa dels serveis públics, per la millora i recuperació dels nostres drets socials, la defensa del territori i el medi i el repartiment del treball i la riquesa.

Per la plena sobirania dels pobles: No al TTIP!!!

"És necessari transitar a un altre model econòmic sostenible amb l'entorn i les persones"

Óscar Carpintero, economista

IDREN

ON ENS TROBEM?

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona - spccc@cgt.es Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS SECTORIALS

• Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)
• Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit
• Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)
• Federació de Sanitat
• Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)
• Federació d'Administració Pública (FAPC)

Via Laietana 18, 9è - 08003 Bcn Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Carrer Clavells 11 - 08700 Igualada
Tel./fax 938042985 · cgtanoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgtcatalunya.cat
Tel. 977340883. Fax 977128041

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46 - 08940 Cornellà - cgtbaixll@cgtcatalunya.cat
Tel. 933779163. Fax 933777551

Comerç, 5. 08840 Viladecans
cgt.viladecans@yahoo.es
Tel./fax 93 659 08 14

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977660932
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@yahoo.es, tel. i fax 933831803

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos. 08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@cgtcatalunya.cat
Tel. i fax 938934261

Maresme
Unió 38 baixos, 08302 Mataró - maresme.cgt@gmail.com
Tel. i fax 937908261

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51 08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 935931545. Fax 935793173

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís 28, ent. 2a 17005 Girona
cgt_gir@cgtcatalunya.cat
Tel. 972231034. Fax 972231219

Ponent
Av. Catalunya, 2, 8è 25002 Lleida - lleida@cgtcatalunya.cat
Tel. 973275357. Fax 973271630

Camp de Tarragona
Plaça Imperial Tarraco, núm. 1 Edifici 2, 3a Planta, 43005 Tarragona
cgttarragona@cgt.es
Tel. 977242580 i fax 977241528

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 933103362. Fax 933107080

Berga
Balç 4, 08600
sad@cgtberga.org Tel. 938216747

Manresa
Circumval·lació 77, 2n - 08240 Manresa
manre@cgtcatalunya.cat
Tel. 938747260. Fax 938747559

Rubí
Colom, 3-5, 08191 Rubí, flcgt_rubi@hotmail.com Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Rosellò 10, 08207 Sabadell - cgtsabadell@hotmail.com Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136, 08224 Terrassa - cgtterrassafl@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis, 08211 Castellar del Vallès
cgt.castellar-v@terra.es, Tel./fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent
sallent@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Tàrrega
Plaça dels Àlbers 10, 2n, 25300, Tàrrega

Viladecans
C/ Sant Marià 72, 08840 Viladecans
fl.viladecans@cgtcatalunya.cat
Telf. 93 6590814 - 610072649

Edició del **Col·lectiu La Tramuntana:** Joan Rosich, Pau Juvillà, Joan Anton T, Jose Cabrejas, Dídac Salau, Josep Estivilli, Xavi Roijals, Jordi Martí, Josep Torres, Txema Bofill, Paco Martín, Moisès Rial. Col·laboradors: Pepe Berlanga, Bernat Muniesa, Artur Sardà, Alba Cañellas, Toni Álvarez, Pep Cara, Ferran Aisa, Miquel-Dídac Piñero, Jaume Fortuño, Carlús Jové, Agurrelj, Joan Canyelles Amengual, Emili Cortavitarte, Antonio Gascón, Agustin Guillamón, L'amo en Pep des Vivero i les federacions i seccions sindicals de CGT. Tirada: 13.000 exemplars.

Redacció i subscripcions a Catalunya: Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977340883. Col·laboracions: catalunyacgt@cgtcatalunya.cat, com-cgt-cat@cgtcatalunya.cat

Web revista: www.revistacatalunya.cat

No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.

D'acord amb la Llei Orgànica 15/1999 de Protecció de Dades de caràcter personal la CGT informa: a) Les dades personals, nom i adreça dels subscriptors i subscriptores són incorporades a un fitxer automatitzat degudament notificat davant l'Agència de Protecció de Dades, el titular del qual és el Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya i la seva única finalitat és l'enviament d'aquesta publicació. b) Aquesta base de dades està sotmesa a les mesures de seguretat necessàries per tal de garantir la seguretat i confidencialitat en el tractament de les dades de caràcter personal. c) Tot/a subscriptor/a podrà exercir el seus drets d'accés, rectificació, cancel·lació i oposició al tractament de les seves dades personals mitjançant comunicació remesa al Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya, al correu electrònic s-org@cgtcatalunya.cat o bé a Via Laietana 18, 9è de Barcelona.

Tots els continguts d'aquesta revista estan sota una llicència "Creative Commons Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada 2.5 Espanya"
Sou lliure de: copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
- Reconeixement. Heu de reconèixer els crèdits de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.
- No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
- Sense obres derivades. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra. Alguna d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular dels drets d'autor. Els drets derivats d'usos legítims o altres limitacions reconegudes per llei no queden afectats per l'anterior.

Més informació a http://cat.creativecommons.org/

Tema del mes

Desemmascarant el negoci dels ERO i la domesticació de la lluita contra ells

El fantàstic negoci dels EROs “amistosos”: Més de 250.000 acomiadats en 5 anys en EROs pactats, la gran majoria d’ells firmats per CCOO i UGT

Coordinadora d’Informàtica de CGT
http://www.cgtinformatica.org/

Reforma laboral rere reforma laboral, els mecanismes de solució pacífica de conflictes laborals han estat laminats fins gairebé la seva desaparició. Fer avui un acomiadament col·lectiu, o una eliminació de condicions laborals, és un simple procediment on la llei no posa pràcticament cap justificació o impediment als desitjos empresarials.

Quan la Llei està del costat d’una de les parts, és de pura lògica que només es pugui equilibrar la relació de forces en una taula de negociació mitjançant una major combativitat i contundència en les mobilitzacions i vagues. Simplement, perquè les eines legals han estat destrossades. I aquesta és l’aposta, a grans trets, de la CGT i altres sindicats.

No obstant això ens trobem una i altra vegada amb una actitud totalment oposada a la immensa majoria dels ERO amb presència del sindicalisme de concertació, especialment CCOO i UGT. Els representants de les federacions d’aquests sindicats aterren immediatament, repartint consignes de contemporització i dilació en les mobilitzacions. A continuació comencen a negociar les condicions dels acomiadaments, cosa que ja és conegut que accepten les empreses sense major problema. Finalment, es posa a votació l’acord quan no hi ha termini davant d’una plantilla esfondrada i resignada.

En un escenari de desequilibri de forces, frenen tota proposta de mobilització ferma, dividint la plantilla, boicotejant mobilitzacions d’altres i signant ERO darrere ERO gairebé sense soroll. Per què?

Reben diners CCOO i UGT per ERO pactat?

Que aquests dos sindicats rebien diners en metàl·lic de les empreses quan signaven un ERO era un secret a veus. A vegades alguns bufets cometien l’error d’incloure els ’honoraris’ als acords signats, així va poder la CGT denunciar-ho públicamenten diverses ocasions.

Encara que probablement no hi ha una tarifa estipulada, diverses informacions periodístiques el taxen en fins a un 10% del cost per acomiadament.

Òbviament una cosa així no és una cosa que s’assumeixi obertament pels dos sindicats. Va caldre esperar a l’escàndol dels ERO d’Andalusia, on es recollien diversos pagaments realitzats, perquè el secretari general de CCOO ho reconegués públicament: “Toxo va aclarir que es facturen serveis, no es cobren “comissions”, com entén la instrucció judicial, i va afegir que les despeses han de recaure sobre les empreses que presenten l’ERO i no sobre els treballadors i treballadores.

I ja ho teníem: CCOO i UGT al·leguen facturar ’serveis jurídics’ a les empreses perquè no els paguin els treballadors acomiadats. En un ERO típic qualsevol sindicat mobilitza a un o diversos advocats, es realitzen auditories econòmiques de les dades proporcionades per l’empresa i, si no hi ha acord, s’inicia un procediment judicial.

És curiós que la CGT, un sindicat autofinançat gairebé íntegrament per les quotes dels seus afiliats, pugui fer front perfectament a aquestes despeses sense cobrar ni a empreses ni treballadors i els dos sindicats majoritaris d’aquest país amb múltiples vies de finançament no.

De quants diners estem parlant?

A la Coordinadora d’Informàtica de CGT hem patit fa poc l’acció d’aquests sindicats a INDRA, no ens estendrem massa sobre una cosa ja prou coneguda.

En aquesta ocasió ni van posar el preacord a votació de la plantilla perquè, en paraules de l’advocada del bufet d’Indra a la taula de negociació “Res de referèndums vista l’experiència en processos anteriors”. I és que la CGT va tombar feia poc

un ERO de 672 acomiadaments a Atento per tupinada de CCOO i UGT. Fins a aquest nivell arriba la submissió.

Les indemnitzacions per acomiadament de personal informàtic amb bastants anys d’antiguitat i sous previs a la crisi/estafa solen ser bastant elevades. Una previsió conservadora podria estar en una mitjana d’entre 40-50000 € per cada un dels 1750 acomiadaments. Feu vosaltres mateixos els càlculs dels ’honoraris’ lliurats segons la informació periodística existent pels ’despeses’ en aquest ERO.

A continuació us indiquem on trobar un quadre obtingut a partir de dades públiques del Ministeri d’Ocupació. www.empleo.gob.es/estadisticas/reg/welcome.htm

Més de 250.000 acomiadaments en 5 anys a ERO pactats, la gran majoria d’ells signats per tots dos sindicats CCOO-UGT. Parlem d’una importantíssima via d’entrada de diners en uns moments en què és conegut el seu problema en la caiguda d’afiliació i retallada d’altres vies d’entrada financera com a presència en consells d’administració, fons de formació o subvencions diverses.

Ens agradaria poder detallar a quant ascendeixen les factures per ERO pactats, però aquesta informació no està disponible, esperem la publiquin al detall algun dia ... Bé, en realitat no esperem que ho facin (la veritat.)

I què es pot fer?

Si has arribat fins aquí i pel teu cap es creua la idea “tots són uns venuts, millor passo de tot”, tenim una notícia: el Sr. Emilio Botín Sanz de Satuola es retorça de plaer a l’infern en sentir-ho.

Els i les treballadores estem acabats si deixem que aquesta dinàmica perversa segueixi destrossant, no només els nostres drets laborals sinó també la vida de la qual depenen. A les empreses, al sector, a la societat, des de CGT i altres sindicats lliurem una doble batalla: contra l’habitual enemic que ens ho vol arrabassar tot i contra aquells estómacs agraïts que treballen per rebentar la teva oposició des de dins.

No és el missatge antisindical i aïllat la resposta, (què més voldrien els que manen!), sinó anar al sindicat que planti cara amb el que més et sentis identificat per tal d’enfortir-lo. O els fem fora de totes les esferes de col·laboració o acabarem menjant misèria, sense sortir mai d’ella. És així de senzill, si no ens reagrupem anem a l’escorxador amb les mans lligades.

Desemmascarant el negoci dels ERO i la domesticació de la lluita contra ells

Com domesticar la lluita en un ERO per acomiadar amistosament

Coordinadora d'Informàtica de CGT

Però exactament què és això dels ERO amistosos i com pot garantir-se que les plantilles acceptin amb escàs soroll la seva destinació?
La primera vegada que sentim aquesta expressió va ser pronunciada pel secretari d'acció sindical d'una de les més importants federacions de CCOO fa uns anys. I, certament, resumeix molt bé el funcionament d'aquest tipus de processos: Tu fas com que estrenys i jo faig com que cedeixo. Tu vens unes millores i jo acomiado a qui volia a un cost raonable i assumible.
Queda fora d'aquest 'pacte entre cavallers' plantejar la lluita fora del terreny de joc del mal menor i, òbviament, es renuncia a un paper basat en una estratègia de forta pressió i dany a l'empresa per aconseguir objectius rellevants. Quan acaba el procés, l'empresa abona 'despeses jurídiques' als sindicats pactistes. Win-win, excepte per als acomiadats.
Encara que és extrapolable a altres sectors, anem a posar la lupa en el sector TIC.

I com ho fan?

Basat en la nostra experiència directa, i sense ànim de ser exhaustius doncs en cada conflicte es produeixen canvis menors, el workflow bàsic que segueixen els sindicats de concertació és aquest:

Les empreses que fan EROs són habitualment grans o multinacionals i recorren a un grapat de bufets especialistes en aquests processos (Garrigues, Sagardoy, Baker&McKenzie), que coneixen perfectament com aconseguir que el seu client tingui el mínim de problemes legals i sindicales. Els interlocutors d´aquestes empreses solen ser, també, els mateixos: Dirigents de les grans federacions de certs sindicats.
En un ERO típic, aquestes federacions reuneixen a la secció sindical de l'empresa en conflicte i s'ofereixen per a ajudar. Ràpidament passen a influir i tutelar tot el procés. Contra la presumpció que es pugui tindre, el paper d'aquests representants es basa en dilatar l'acció sindical i apostar pel que ells en diuen 'negociar': És a dir, concretar 'cómo fer l'ERO', en lloc de combatre'l, marginant o descartant la mobilització de la plantilla.
A vegades hi ha afiliats que se n'adonen de l'engany i s'enfronten a les seves fedeacions de ram, com el cas d'UGT o USO a Indra, però normalment la posició a l'empresa és controlada per simple inacció dels seus delegats.

Maleïts sindicats combatius, ¡Visca la unitat sindical!

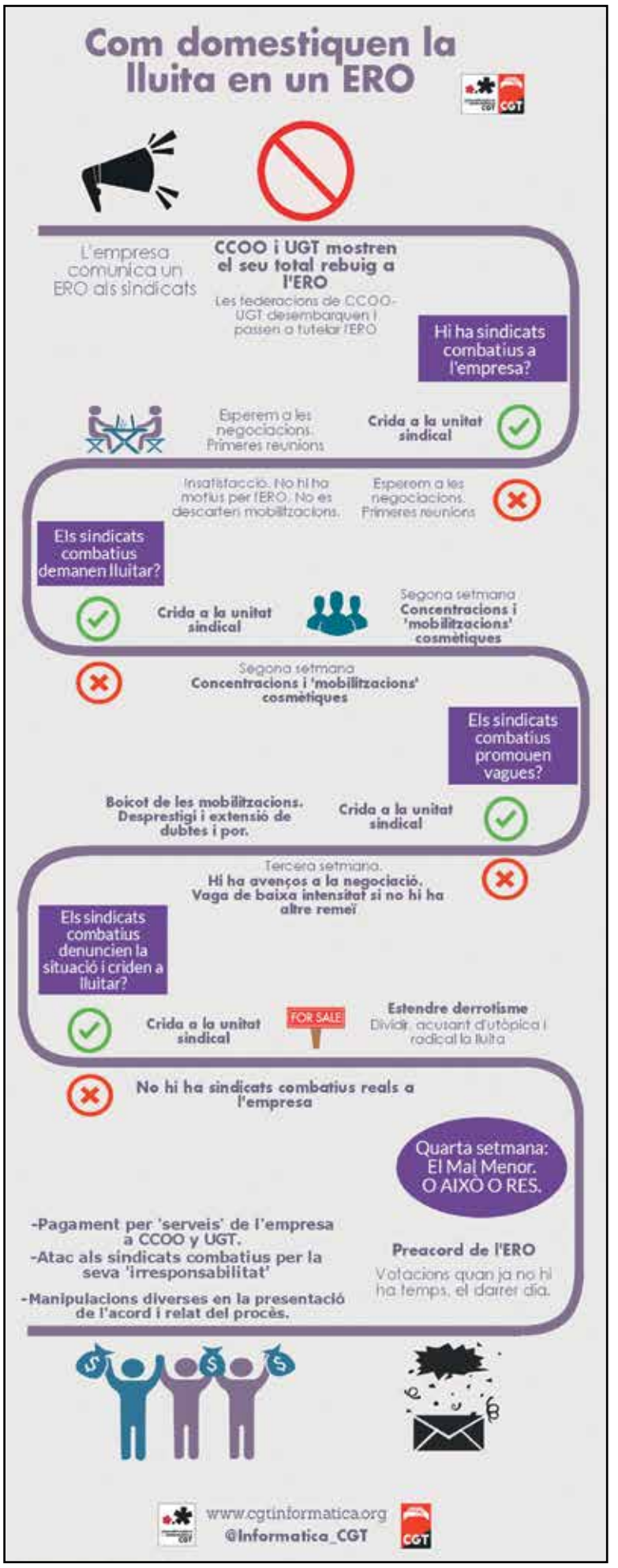

Aquesta estratègia es basa en la infantilització i idiotització dels treballadors/es. Se'ls tracta des de una posició dominant, com experts que es dirigeixen a persones incapaces de comprendre el que hábils negociadors estan realitzant; tot pel seu bé. D'aquesta forma la plantilla queda en una posició passiva, com espectadors, fàcilment dominables i manipulables. L'assemblea es un tabú. I si s'ha de fer, que sigui informativa i des d´una posició de superioritat.
Si hi ha omertá, tot va sobre rodes. Pero si a l´empresa hi ha presència de la CGT, o altres sindicats que no comparteixen aquesta linia, ràpidament ens convertim en un element a neutralitzar. El mètode més habitual es la 'unitat sindical': Si la CGT proposa una línia reivindicativa, trenca la unitat sindical. Si la CGT considera que sense pressió anem cap al desastre, està atacant la unitat sindical. Si la CGT convoca vaga, malgrat tot, es tracta d´un acte irresponsable que trenca la unitat sindical.
CCOO i UGT utilitzen la 'unitat sindical' com a sinònim de dret a 'vetar sindicalment'. En la seva obsessió per evitar el conflicte exigeixen anar tots units cap al desastre. Qui no ho comparteixi és llavors estigmatitzat per trencar una línia decidida per les seves federacions, a la que ens tenim que sotmetre la resta. Aquesta actitud fa mal, conscientment, a la capacitat i la força de la mobilització.
En el cas recent a Indra es va arribar a la paradoxa de deslegitimar una vaga convocada per CGT qualificant-la d´'il.legal' (mostrant, de passada, un vergonyós desconeixement jurídic) per al cap d'uns dies després menjar-se les seves pròpies paraules i sumar-s'hi degut a la pressió dels treballadors/es.
Aquest mètode d´induir al dubte davant una vaga és utilitzat en altres ocasions, com recentment en el conflicte de Movistar.
Boicotear una vaga és l'acte més senzill del món per un sindicat contrari a la vaga: tan sols ha de llaurar la divisió al si de la plantilla. Mitjançant la falsa esperança, derrotisme cap al final i, sempre, dubtes i incerteses.

L'acte final

L'epíleg d'aquesta estratègia hem pogut comprovar-la arreu del sector TIC, 7 ERO a Cap Gemini, afiliats de CCOO-USO salvats de la crema en un ERO de T-Systems mentre centenars passaven per l'adreçador, acomiadats indecents a Tecnocom, 205 acomiadaments en l'ERO de HP (entre ells una prejubilació daurada amb 48 anys i un únic trasllat amb excel.lents condicions per a dos delegats de CCOO), Alten, Indra i tants d'altres.
A Indra hem tingut que suportar escoltar a representants del sindicat STC justificar la seva firma perquè 'així estem a la comissió de seguiment i podrem salvar als nostres' o de CCOO dir 'nosaltres firmem i ja denunciareu vosaltres'.
Bé, és una excel.lent notícia que hagis arribat a llegir fins aquí sense tallar-te les venes o destruir el PC amb una destral davant la teva indignació. Recorda sempre que caure en l'individualisme seria la cirereta del pastís per a les empreses; la resposta és una altra i tenim notícies: És possible defensar la dignitat malgrat les dificultats i sortir victoriosos.

Desemmascarant el negoci dels ERO i la domesticació de la lluita contra ells

Com fastiguejar el banquet dels ERO

Coordinadora d'Informàtica de CGT

Després d'explicar "El fantàstic negoci dels ERO" i "Com aconsegueix el sindicalisme de concertació domesticar la resistència de la plantilla", detallarem com se'ls pot fer front de forma reeixida. I per no anar-nos molt lluny, usarem l'exemple de 3 mobilitzacions reeixides en el nostre propi sector TIC.

Sorpresa, Incertesa i Contundència

Per poder afrontar un ERO, una modificació de condicions i, en general, qualsevol problema rellevant, no només cal pensar en les teves possibilitats, sinó especialment en les febleses del teu oponent. Revisem què tenim en un ERO típic: Lleis molt favorables a les empreses, un sindicalisme majoritari fàcilment controlable i col·laboracionista, un equip legal que planifica cada petit pas... Anem a veure què podria sortir malament en una partida amb cartes marcades?

I, no obstant això, aquí tenim una pista. En principi tenim davant una empresa relativament confiada que el procés serà tranquil i poc preparada per a un canvi brusc que la posi en una situació compromesa. Tots els sistemes funcionen bé amb previsibilitat i passen dificultats quan els esdeveniments són imprevists.

Hem de, doncs, sortir-nos del guió i buscar la sorpresa, generar incertesa de tipus legal i també respecte al dany que pot arribar a inflingir el conflicte; però sobretot, especialment, una contundència per sobre del càlcul de riscos que ha fet la companyia. I, llavors, tindrem l'ERO a tir.

Aquesta batalla té dos fronts i la plantilla ha de sortir victoriosa en tots dos: D'una banda, doblegar el més aviat possible l'oposició conscient del sindicalisme de concertació que treballa perquè la lluita sigui mínima. Per l'altre insuflar el màxim de pressió sobre l'empresa, especialment en els punts febles d'imatge, producció o principals clients.

El camí ja el coneixem: empoderar l'assemblea de treballadors perquè prengui les regnes i evitar les maniobres de domini i dilació en les accions que realitzen els professionals del sindicalisme d'amiguets, segons la forma descrita en el segon dels articles. I ara, anem als exemples.

Cap Gemini, modificació substancial de les condicions dels treballadors, desembre 2012.

Sorpresa: De forma completament inesperada, el que anava a ser un conflicte domesticat més, es descontrola. En una assemblea de treballadors a Barcelona explota la indignació. Primer una persona crida 'vaga indefinida', i és fortament aplaudida. Les votacions que tenia previstes el comitè sobre el tipus d'accions a realitzar queden completament obsoletes en aquest mateix instant.

Encara sent part formalment de CCOO, els delegats presents (més tard es van passar al sindicat Co.bas) se sotmeten a l'assemblea i defensen la convocatòria de vaga enfront de la seva federació.

Contundència: El referèndum posterior per la vaga indefinida dóna un suport majoritari a realitzar-la, sembla que el seguiment serà important. Des de CGT vam donar tot el suport i vam fer una crida a les plantilles de totes les empreses on estem presents perquè no s'atengués cap treball derivat de Cap Gemini.

Incertesa: En una empresa TIC, quan una vaga produeix dany i afectació, el problema no el té la consultora: El tenen els clients. La Caixa pressiona a Cap Gemini Espanya perquè es pari aquesta vaga. Davant la negativa, la pressió es va dirigir a la seu francesa: Si hi ha afectació, hi haurà conseqüències.

Cap Gemini va retirar les modificacions de condicions.

Lamentablement, en altres processos posteriors en aquesta mateixa empresa, el ferri control dels sindicats pactistes va fer molt difícil repetir un èxit com aquest.

Atos, agost 2014: Retirada d'un ERO de 179 acomiadaments

En ocasions els sindicats que habitualment faciliten un escenari d'ERO amistós no són un bloc tan ferri i homogeni com sembla i tenen contradiccions internes, filies i fòbies entre les diferents sigles.

L'ERO d'Atos semblava seguir el camí habitual. La secció de la CGT va promoure i va apostar per unes mobilitzacions que van pressionar setmana a setmana a l'empresa, mentre en la part final del procés CCOO va entrar a negociar els acomiadaments fins a arribar a un principi d'acord. Però al debat intern final, la secció d'UGT es va desmarcar d'aquest preacord i es va quedar al costat de la CGT: no hi havia cap motiu per aquest ERO.

Incertesa: L'empresa es va quedar sense el 50% de la representativitat en la signatura de l'acord i davant la tangible possibilitat que l'ERO fos declarat nul i hagués de reincorporar a tots els acomiadats, pagant-los les nòmines des del dia de l'acomiadament. Davant aquesta disjuntiva, Atos va retirar l'ERO.

Demencial, vergonyós i patètic va ser el comunicat enviat per la secció de CCOO a Atos lamentant el nostre poc 'tarannà democràtic' per no posar un acord d'acomiadaments a votació tenint la retirada a la mà. Estaven reclamant els acomiadaments? Un any després, i malgrat les prediccions de CCOO, Atos no ha tornat a intentar cap acció sobre la plantilla.

HP: La més gran mobilització del sector informàtic

La clau en aquesta empresa va ser la rapidesa en les accions i unes assemblees de treballadors amb alt grau de participació i indignació que van tancar el pas al mal menor.

Davant l'anunci de reducció de condicions laborals, la secció de la CGT

en l'empresa va convocar immediatament una vaga indefinida, previ a l'inici del procés per així donar temps a una potent mobilització.

L'article 41 que regula aquestes accions té la meitat de termini que un ERO, 15 dies. Per tant, en el cim de la indignació davant la notícia, els missatges habituals de 'hi ha temps, esperem' per frenar la mobilització van mancar de tot sentit; això va ser entès ràpidament pels treballadors. Tots els sindicats van cridar a la vaga indefinida després d'unes assemblees massives amb el suport de més del 90% de la plantilla.

La vaga va ser molt potent i contundent i va fer un dany fortíssim a l'empresa. Des del segon dia d'aturades, la majoria de grans clients als quals es prestava servei (Renfe, Racc, la Caixa, Banc Sabadell, Carrefour, Gas Natural, etc.) van sofrir problemes de funcionament de primer ordre. L'empresa va crear una "War room" a Londres per tractar un problema on la pròpia presidenta d'HP mundial, Meg Whitman, va participar activament.

El millor antídot per evitar la manipulació d'assemblees basada en l'autoritat és l'apoderament dels afectats, i a això es va dedicar la secció de la CGT fins i tot contra el rebuig directe d'alguns delegats d'altres sindicats. Que tota decisió la prengués l'assemblea, sigui manifestacions, siguin mobilitzacions o piquets. La plantilla va prendre les regnes del procés i no va tolerar pactes menors, fins i tot amb certa agressivitat quan es van insinuar.

L'empresa va valorar la retirada completa de l'article 41. I quedem a l'espera de la seva resposta. Per desgràcia no estava en joc només el que passés en un país, sinó tota l'estratègia de retallades de la companyia a nivell mundial. Si a Espanya es parava a HP per la força demostrada, quin país seria el següent que els treballadors ho intentessin? Alemanya? Itàlia? O.K.? L'empresa va decidir fer contenció de danys i preparar-se per a les penalitzacions que anava a rebre.

Ara bé, havia d'anar més enllà de les cessions previstes en la taula de negociació perquè la plantilla a Espanya dubtés prou com per tornar al treball. I, al marge de reduir l'abast d'algunes mesures, això es va concretar en la retirada de la mesura estrella: Una retallada del 10% del salari. Aquest va ser el punt en el qual es va produir un dubte suficient en la plantilla que fes difícil el seguir amb la vaga després d'una setmana seguida d'aturades.

Una vaga indefinida que marca el camí per a tot un sector.

I com estan les possibilitats d'impugnació d'un ERO?

És l'última opció, però no un paper mullat: Encara que la llei ha sofert dures reculades per als treballadors, això no vol dir que sigui impossible. Segons l'estadística oficial, de 2012 a 2014 hi ha hagut 237 sentències en Tribunals Superiors d'ERO amb acomiadaments col·lectius, de les quals s'ha donat la raó als treballadors en 107, és a dir el 45%. Quant al Tribunal Suprem, de 79 sentències 27 ERO han estat declarats nuls o no ajustats a dret, el 34%.

Sí, es pot

És possible lluitar contra els ERO i tot tipus de problemes que tindrem en la nostra vida com a treballadors i treballadores. Però només és possible si estem organitzats i recolzant al sindicat que creguis mereixi aquest nom, unint-te i participant en el que puguis.

Junts, organitzats i ferms és com ens temen. I amb raó. Dóna el pas.

Treball - Economia

Curs 2015-2016: Volen que la precarietat sigui normalitat

Amb més precarietat, ofegament del professorat i nomenaments a dit

Federació d'Ensenyament de CGT Catalunya
http://cgtense.pangea.org/

Amb l'inici del nou curs la Consellera «anuncia normalitat i plantilles adaptades a les necessitats dels centres». Però la realitat és molt diferent: segueix augmentant el nombre d'alumnes en 12.796 i l'augment del professorat és de 790 (del total de 1.180 professionals previstos). Aquest augment tot just permet no empitjorar les condicions de treball, però això no és suficient. El resultat és que tenim 76.306 alumnes més que fa 5 anys (curs 2010-2011) i 2.164 docents menys (1) .

D'aquesta manera el que inicialment ens va presentar el Govern com a «mesures excepcionals» davant la crisi, ara ja és «normalitat». La realitat és que tenim les classes més que plenes, que l'augment d'horari lectiu de fa tres cursos ens ofega, que hem perdut més del 20% del poder adquisitiu, que fins i tot es penalitza econòmicament el fet de caure malalt, que les substitucions es cobreixen tard i que els recursos de suport educatiu han anat minvant al mateix temps que augmentaven les necessitats d'atenció del nostre alumnat que no és immune a les conseqüències del deteriorament social.

Només el retorn a l'horari lectiu anterior representaria la recuperació de 2.000 llocs de treball, a part de millorar les nostres condicions laborals i la qualitat de la feina.

S'han tancat aules de P3 els darrers tres cursos, tot mantenint les aules a 25 i sense suports (TEIs...). Sense referir-se a aquests tancaments, el gran argument de la Consellera és que abans teníem el 13% d'aules de P3 per sobre de 25 i ara només en tenim el 7%. Això vol dir que s'ha aprofitat la baixada demogràfica per tancar unitats i centres i no per reduir les ràtios i millorar la qualitat i l'atenció dels infants.

A la secundària la massificació desborda els centres. No hi ha instal·lacions preparades, («ja s'ha baixat» a 996 barracons -només 90 centres sencers-», ens diu la Consellera), ni tampoc el professorat suficient. A més, la dotació econòmica de què disposen els centres per al seu funcionament ha patit un 20% de reducció els darrers 5 anys.

La Consellera argumenta que han crescut els recursos per a l'escola inclusiva, i fins a 48 milions (no arriba al 10% d'increment) els diners de beques de menjador, però les AMPA's que els gestionen denuncien la insuficiència d'aquesta partida i els retards en el pagament.

Finalment, la Sra. Rigau destaca que s"han acabat les destinacions d'ofici». És a dir, la selecció del professorat a dit des de les direccions que permet el Decret de Plantilles ja afecta a la pràctica totalitat dels nomenaments d'estiu. El procés d'adjudicació de vacants i substitucions ha estat un autèntic malson per centenars de professors/ mestres provisionals, interins.. pendents que a darrera hora se'ls comuniqués si seguien o no al centre.

Aquest sistema a la vegada es converteix en un condicionant sobre tots i totes que els obliga a acceptar tot el que se'ls digui des de l'equip directiu, sense discutir. El model de fer i callar s'imposa.

Més diners i mesures per a la concertada

Però si a l'ensenyament públic falten diners i les retallades han estat dràstiques, el finançament a la concertada (no ens referim als sous del professorat) no ha rebut el mateix tracte. El curs 2009-2010 un 64,1% d'alumnes anaven a centres públics, i el 2015-16, un 66,6% (segons declara la consellera Rigau). Però la despesa en l'escola concertada ha passat del 16,3% al 2009 (dades del MECD) al 18,7%... (Informe Bofill 2014). I en els pressupostos del 2015 es va incrementar un 17,53% més, superant així el 20% de la despesa pública.

La política del Departament al servei de la privada concertada s'ha intensificat per compensar els efectes de la crisi en el sector i la tendència a créixer el percentatge d'escolarització de la pública. Els tancaments de P3 públics no han parat, mentre que a la privada s'ha mantingut l'oferta: dels 20.000 alumnes que s'han perdut des de 2012, 17.000 són de la pública, però en canvi la concertada en puja quasi 1.000 (2). Aquesta política escandalosa ha estat denunciada pels sindicats i les AMPA's de la pública, i està sent investigada pel Síndic de Greuges.

Amb LEC i LOMCE

La LEC se segueix desplegant i continua la privatització de la gestió dels centres públics (Decret de plantilles...), que el Departament complementa amb programes com els d'educació Financera al servei de la propaganda de bancs i caixes, o el de «serveis comunitaris» a l'ESO que fa del voluntariat quelcom obligatori.

També la LOMCE manté el seu pla d'aplicació malgrat les veus que diuen que té els dies comptats i les proclamacions de la Conselleria per aturar-la, qui a la vegada es fa còmplice en el desplegament curricular, introduint continguts religiosos en l'assignatura alternativa, per exemple. La realitat és que més enllà del tema de la llengua i de la distribució de competències, el Govern Convergent comparteix gran part del contingut de la LOMCE. Sempre hem denunciat que, en molts aspectes privatitzadors, la LEC n'era precursora.

Abel, no oblidem

El curs passat va acabar com ningú podia preveure: amb la mort d'un company. Tota mort és un fet únic e irrepetible, però es va voler impedir que es revisessin les condicions de treball en els centres i les mesures de prevenció de l'augment de tensió que vivim. La massificació dels centres, la precarietat laboral, la manca de professorat i temps, el tancament de centres d'educació i sanitat que fan prevenció i suport... tots aquests factors han estat presents en la mort de l'Abel Martínez.

No el volem oblidar a ell que –acabat d'arribar en el centre- no va dubtar a donar un cop de mà a la companya de la classe del costat, ni tampoc les circumstàncies que envoltaren la seva mort i per això reclamem mesures concretes per tal que sigui molt difícil que un fet com aquest es torni a repetir.

Per tot això ens cal enfortir l'organització a centres i zones per tal de lluitar per tot el que ens han pres aquests darrers cursos.

Des de CGT Ensenyament defensem:

*** Recuperació de les 23 hores a primària i les 18 hores a secundària.**

*** Defensa de la salut: 100% de salari a les baixes i substitucions als centres des del primer dia.**

*** Prou discriminació de la pública en el procés de matriculació; recuperació de sous i recursos dels centres.**

*** Aturada immediata de l'aplicació de LEC i LOMCE.**

Notes:

1. Irene Rigau fa referència a 1.477 de 2011 a 2015. L'altre valor s'obtindria de considerar que entre el 10-11 i el 12-13, el professorat es va reduir en 3.769 (Informe Bofill 2014), mentre que el curs 13-14 vam estar «congelats», el curs passat es van incorporar 815 docents més i pel proper s'anuncien 790.

2. La diferència la perd la privada no subvencionada, molt probablement amb augment de concerts.

Cada dos dies moren tres treballadors en accidents laborals

La dicotomia és clara: o els seus beneficis o la nostra salut. O el capital o la vida.

Àlex Tisminetzky, Secretari de Salut Laboral de CGT Catalunya

Els accidents de treball es disparen el 2015 a l'Estat espanyol fins a sumar 239 persones, d'elles 68 dels Països Catalans.

No ha sortit a cap portada de diari. Cap telenotícies ha obert amb aquesta "exclusiva". Però les dades publicades el darrer dia d'agost pel Ministeri d'Ocupació i Seguretat Social són de veritable escàndol i haurien de fer dimitir governs sencers si tinguessin la més mínima decència: els primers sis mesos del 2015 l'augment de la temporalitat i la precarietat laboral han fet disparar els accidents de treball. I entre aquests, els que més augmenten són els sinistres laborals més greus: els mortals causats al centre de treball, augmentant especialment els causats per cops i aixafaments. Unes dramàtiques dades que novament posen sobre la taula la sangria que s'està donant en el nostre precaritzat mercat laboral, on sembla que per molts empresaris la Llei de Prevenció de Riscos és simplement una norma que fàcilment pot ser infringida sense cap conseqüència.

239 treballadors morts en només sis mesos

La lectura de les dades oficials fetes públiques pel Ministeri d'Ocupació i Seguretat Social no poden deixen indiferents: 239 persones han mort a l'Estat espanyol al seu centre de treball durant els primers sis mesos del 2015. És a dir, gairebé tres treballadors moren en accidents de treball cada dos dies en un estat que es fa dir sense cap rubor "democràtic" i "social". I és una dada que en el marc de l'augment de la temporalitat i la precarietat laboral no para d'augmentar, pujant en 16 treballadors morts al centre de treball més aquest any respecte al mateix període de 2014. Als Països Catalans han estat 68 els companys treballadors morts, i per tant arribant a ser més d'un treballador mort cada tres dies a Catalunya, el País Valencià i les Illes Balears. En aquest àmbit destaca l'alta sinistralitat a la província de Barcelona, que ha arribat a comptabilitzar la terrible dada de 35 treballadors morts en aquests sis mesos, pràcticament una defunció en Accident de Treball cada sis dies a les comarques barcelonines.

Les fredes dades oficials també deixen constància de què el sector econòmic on l'augment ha estat més important és la indústria (amb un 30% més de sinistralitat mortal que el 2014), i des de la perspectiva de gènere destaca que els accidents de treball han augmentat un 40% entre les dones treballadores respecte a l'any passat.

Alhora, és important destacar que els sinistres que més han augmentat, amb diferència, són els traumàtics, destacant-se les col·lisions amb objectes en moviment (que han augmentat un espectacular 310% respecte al mateix període de l'any passat) i les enganxades i aixafaments, que també han augmentat un 45%, contra la baixada dels accidents de trànsit i els causats per infarts al centre de treball. Finalment, les dades del Ministeri també determinen un manteniment del drama dels 1.593 accidents de treball greus, que han causat baixes mèdiques i importants lesions físiques a gairebé 9 treballadors cada dia arreu l'Estat.

Radiografia d'una tragèdia silenciada

Però les fredes xifres oficials no poden expressar la magnitud del veritable drama d'un mercat laboral on ens hem acostumat al fet que cada dia hi hagi treballadors amb greus patologies o morts simplement per intentar guanyar-se la vida. I a més a més aquestes dades no quantifiquen la gran majoria de malalties professionals que resten amagades i sense declarar, com càncers professionals causats per exposicions a múltiples substàncies químiques als centres de treball.

Els estudis ho declaren, i pràcticament ningú s'atreveix a discutir-ho: la precarietat laboral, de la mà de la temporalitat, fan augmentar exponencialment els accidents de treball. La patronal augmenta els seus beneficis reclutant plantilles atemorides per amenaces constants d'EROs, tancaments, atur o reduccions salarials, on cada dia oblidem més reclamar un dret tan fonamental com el de la salut i la integritat física.

En aquest context hauríem de preguntar-nos, que tenim els treballadors més valuós que la nostra pròpia vida? Quines poderoses forces poden fer-nos oblidar un principi tan bàsic? La resposta està en un mercat de treball cada cop més inhumà i corrosiu.

Però el drama dels accidents de treball no és una tragèdia "natural" caiguda del cel. És el resultat directe del model d'intensificació de l'explotació capitalista, a còpia d'estendre els contractes precaris, temporals i mal pagats. I és el resultat de la contradicció fonamental, entre l'ànsia gairebé infinita de beneficis del capital i el dret bàsic a la vida dels treballadors, i desgraciadament en l'actualitat la correlació de forces resta a favor de la Patronal. En l'altar del lliure mercat i els màxims beneficis s'estan sacrificant la vida i integritat física de massa persones.

I per tant la solució no vindrà de cap despatx oficial, ni de la mà de cap campanya mediàtica governamental: l'única via per defensar la nostra salut és l'organització i lluita dels mateixos treballadors. Només plantilles organitzades i conscienciades poden plantar cara de forma col·lectiva per aplicar mesures efectives que posin límit al capital, i que garanteixin realment que el dret a la vida està per sobre del de la propietat privada i el lliure mercat.

PD: Mentre intentava treure l'entrellat de les fredes dades oficials, m'arribava la notícia d'un altre treballador mort, aquest cop a Volkswagen Navarra, atropellat per una "toro" mecànic.

** Article d'Àlex Tisminetzky, Secretari de Salut Laboral de CGT Catalunya, publicat al Diari del Treball*

265 autors/es d'arreu del planeta participen al concurs d'humor gràfic sobre drets laborals

Francesc Sol de la Vega, Coordinador de l'Associació l´Oliva (@associacioooliva)
Moisès Rial, Secretari de Comunicació de CGT Catalunya (@llibertats)

La llista d'autors i autores participants al Primer Concurs Internacional d'Humor Gràfic sobre Drets Laborals, coorganitzat pel Programa de Treball pels Drets Humans de l'associació l'Oliva i per CGT Catalunya, és llarga. Les obres participants han arribat des d'Alemanya, Algèria, Argentina, Àustria, Austràlia, Bahrein, Bèlgica, Bulgària, Brasil, Canadà, Catalunya, Colòmbia, Costa Rica, Croàcia, Cuba, Egipte, Espanya, Estats Units d'Amèrica, Estònia, França, Filipines, Grècia, Índia, Indonèsia, Iran, Israel, Itàlia, Jordània, Kazajstan, Kènia, Líban, Macedònia, Marroc, Montenegro, Mèxic, Nigèria, Palestina, Perú, Polònia, Portugal, República Txeca, Romania, Regne Unit, Rússia, Sèrbia, Síria, Sud-Àfrica, Tailàndia, Turquia, Ucraïna, Uruguai, Uzbekistan, Xile, Xina, Xipre.

En primer lloc, volem expressar el nostre agraïment a aquesta resposta tan generosa d'autors i autores a la convocatòria que vàrem llençar al món el dia 09 de juliol i que vàrem tancar el 31 d'agost.

Moltes gràcies a tots els autors i autores que han participat al Concurs. Per ordre alfabètic, de cognom i nom, els participants de 56 països diferents han estat: Abdelgawad, Dina; Abdolhoseini, Javad; Abdoli, Pooya; Abou, Fadi; Achinoboonwat, Passaprawas; Afradi, Mahdi; Agueda, Xavier; Ahmad, Abdelrahman; Ahmadi, Haibat; Ahmed Said, Hasan; Aimeur, Youcef; Akin, Hamza; Al Ferekh, Redwan; Albayrak, Mureza; Alexandrov, Vasiliy; AlGayeb, Hamad; Alves, Wal; Amjadipoor, Efat; Anang, Yustinus; Arregui, Leonel; Axinte, Doru; Ayaz, Alparslan; Ayrancioglu, Askin; Babaei, Esmaeil; Baha, Khalid; Bahlat, Rahim; Bahrami, Farshad; Balikçi, Sahil; Baraban, Alexander; Bazrafkan, Hamed; Benaji, Naji; Biyarash, Rahim; Bobisa, Todorovic; Boboc, Gabriel; Bonoka, Wissam; Boranbayev, Galym; Boudra, Hicham; Bouschet, René; Campos, Israel; Cantúa, José Juan; Cardoso, Jorge; Castillo, Roberto; Centelles, Mònica; Cheraghi, Ehsan; Chernyshev, Mikhail; Constantin, Pavel; Cornel, Chiorean; Correa, Rafael; Coutarelli, Demetrios; Crisan, Horia; Dabrowski, Dariusz; David, Evzen; Davood, Kamali; Dehghani; Demirci, Hicabi; Díez, Alberto; Díez, Sergi; Dimarelos, Dimitris; Dimitrijevic, Sasa; Djukic, Dragomir; Dolz, Pepe; Doriano, Ciro; Dozaic, Darko; Dranis; Drljevic, Darko; Dubey, Mahesh; Dubovski, Alexander; Ehala, Enn; Einstein, Cival; Ermilov, Sergey; Escarpa, David; Eshonkulov, Makhmudjon Estrada, Alex; Faro; Feng, Li Hai; Ferreira, Ricardo; Fusi, Marco; Ganji, Ehsan; Garliakbarov, Yuriy; Gazizov, Aidarbek; Georgiev, Valentin; Georgopalis, Dimitris Ghafarizadeh, Behzad; Ghalijari, Hamid; Gharamaleki, Rahim; Gole, Coskun González, Félix; Grisales, Raúl; Grozdanovski, Zoran; Gueddar, Abderrahim; Guiral, Robert; Gumus, Musa; Gurel, Örguz; Gutsol, Oleg; Hamonangan, Armen; Hanusic, Hule; Hashem, Amany; Hidayatullah, Taufan; Hosseini, Milad; Housh, David; Hvartchilkov, Stilian; Idren; Ik, Lui; Inan, Faruk; Ingrami, Gianlorenzo; Isaac, NormanB; Izadi, Maedeh; Jakovljev, Miroslav; Joan, Cesc; Junqueira, Erico; Karimi, Amir; Katz, Ilya; Kazanchev, Konstantin; Kazanevsky, Vladimir; Kazanevsky, Viacheslav; Khakhanov, Vladimir; Khalil, Ali; Khalil, Wesham; Khodayar, Vahid; Kilicoglu, Orcun; Kissamitakis, Augoustinos; Kivokurtcev, Aleskei; Knezevic, Lazar; Kosanovic, Milenko; Kowalska, Izabela; Kui, Li; Kustovsky, Olesky; Lagator, Luka; Lauringson, Ester; Lawry, Marcelo; Liliya, Vasileva; Liviu, Stanila; Llopis, Francesc; Loktyev, Oleg; Lukyanchenko, Igor; Lupu, Marian; Luque, Carla; Malatesta, Oscar Enrique; Manoj, Chopra; Mansoure, Dehghani; Mar, David; Martín, Ferran; Martirena, Alfredo; Matuska, Pavel; Mayevsky, Michael; Mello, Silvano; Miloradovic, Mileta; Molero, Arturo; Momot, Valera; Morante, Orlando; Murillo, Ferreol; Murthy, Ramana; Muzaffar, Shavkat; Navarov, Gennadiy; Nguyen, Phu; Olaleye, Victor; Oroz, Cesar; Orviz, Daniel; Otas, Nikola; Ozek, Taner; Paleja, Helder; Palmas, Adrian; Pardakhtim, Shole; Pashchenko, Igor; Pavel, Gabi; Pecchia, Andrea; Pena-Pai, Julián; Pérez, Omar; Pérez, Roger; Petrisan; Pineda, Roser; Pol, Louis; Pop-Iliev, Jordan; Portillo, Francisco; Prynkousky, Mykola; Pugliese, David; Purfeiz, Amin; Quaranta, Mariagrazia; Quiang, Liu; Ranjbar, Rasol; Rao, Panduranga; Rauben, Paul; Rezaei, Aliasghar; Rezaei, Marzieh; Rezaei, Ramin; Riccardi, Leslie; Ridha, Ridha; Rodríguez, Oscar; Rodriguezmanco, Juan Carlos; Rojas, Samanta; Rubio, José; Rui, Jia; Ruíz, Jorge; Sabin, Antonio; Sala, Galdric; Saleem, Ghiath; Salih, Miska; Samir, Ahmed; Sánchez, Raúl; Sanchis, Juli; Sanders, Tim; Santos, Eder; Sash, Hamed; Scherman, Sebastian; Seddek, Omar; Sedghi, Milad; Simch, Eduardo; Siminoga, Vadim; Skopintsev, Victor; Slavash, Pezeshkifar; Smagin, Maxim; Sokolov, Sergey; Somer, Ercument; Sosa, Quim; Sousa, Fabio; Stankovic, Borislav; Stankovski, Vladimir; Sultanovic, Resad; Sun, Chen; Sunnerberg, Constantin; Sviridenko, Nikolay; SW, Didie; Takjoo, Javad; Tapia, Antonio; Tarasenko, Valeri; Tarizzo, Marino; Tejada, Fernando; Terkim, Maelo; Thipparthy, Shiva; Trujillo, Raúl; Tyurin; Unay, Ilkay; Varela, Daniel; Vargas, Vilma; Vecchio, Norberto; Vela, David; Vernimmen, Luc; Villamil, Fredy; Vlahovic, Jaksa; Vlahovic, Jugoslav; Voight, Sabine; Weidong, Cai; Xue, Hong; Yariyan, Atefeh; Yousefi, Hadi; Zamprogna, Mauricio; Zapata, Ramiro; Zaro, Zoraida; Zaza, Leonardo; Zeber, Mehmet; Zhong, Li; Ziaei, Masoud; Zlatkovsky, Mikhail; i Zordan, Danielle.

També volem donar les gràcies a les membres del Jurat del Concurs, que han hagut de dur a terme la tasca més difícil. Seleccionar 7 obres premiades d'entre vora 700 obres relacionades amb la temàtica. Els membres del jurat eren:

- Ali Lmrabet, periodista crític marroquí, ex-director dels setmanaris satírics censurats Demain Magazine i Douman.
- Jaume Capdevila, conegut pel seu pseudònim Kap, ninotaire, dibuixant i caricaturista català i investigador sobre la sàtira política.
- Mireia Bazaga, advocada laboralista, penal,civil i Secretària de Jurídica de CGT Catalunya
- Moisès Rial, Treballador Social, consultor TIC i Insertor Laboral. Secretari de Comunicació de CGT Catalunya
- Paloma Fuentes, col·laboradora de l'associació l'Oliva, pagesa de la Cooperativa de Producció i Consum Ecològica "La Datzira".

També donem les gràcies a totes les persones que donen cops de mà, a qui d'una manera o una altra, està fent possible que aquesta iniciativa segueixi caminant.

L'objectiu de la iniciativa és promoure el pensament, la reflexió i el debat amb les expressions lliures de plomes afilades, prenent la cultura com el mecanisme transformador de realitats indesitjables. Els vostres granets de sorra són el fonament, el pilar que està fent que tot això estigui sent possible.

Quan vàrem llençar el "1r Concurs

Internacional d'Humor Gràfic sobre Drets Laborals", l'objectiu era obtenir continguts que ens ajudessin a donar resposta a tota una sèrie d'interrogants: Quina és la percepció internacional al voltant de la situació dels drets laborals? Els Drets Laborals de les persones treballadores, entesos com a Drets Humans, estan essent respectats? Quin és l'impacte de la situació actual dels Drets Laborals sobre les persones i sobre la societat? Quina relació s'estructura entre capitalisme i treball? Les llibertats civils i polítiques tals i com el dret a la llibertat sindical o a la vaga, estan garantits? Hi ha dignitat en el treball? Drets com per exemple el dret a la llibertat sindical, el dret a no treballar per la força, el dret al treball de les persones migrants, el dret a un salari digne, el dret a una pensió, o a la seguretat i la a salut a la feina, així com el dret a la protecció de la maternitat i a la no discriminació al lloc de treball, entre d'altres, com estan?
I l'Humor Gràfic parla per sí sol impepinablement amb un llenguatge directe. Les obres participants ens ofereixen punts de vista sobre l'estat dels drets laborals al món des de perspectives glocals, locals i globals; les obres rebudes dibuixen problemes internacionalitzats que permeten donar llum i apropar les realitats llunyanes i properes des d'un prisma nou en múltiples direccions: des de la sàtira, l'humor, la gràcia, l'acidesa, la delicadesa, l'enuig, la comicitat, la inventiva i el que és més important: des de la lliure expressió, des de la lliure opinió, des de la llibertat de pensament.
En aquest article no disposem d'espai per a estendre'ns en la relació complerta de participants -podeu trobar-la al blog del Concurs-, però sí que ens ofereix espai per a explicar que hi han participat autors i autores africanes, euroasiàtiques, asiàtiques, americanes i europees amb obres empàtiques, simpàtiques i antipàtiques que provoquen una o altra reacció segons la consciència que es tingui.
La qualitat dels dibuixos ens ha produït molta satisfacció, suficient per a donar-nos força per a seguir ideant camins de lluita col·lectiva i acció directa que no estan marcats als mapes ni als manuals, sense barreres, sense fronteres, amb voluntat internacionalista en defensa dels drets humans, de la dignitat, del respecte als drets laborals. Comença una nova fase: fer-vos arribar tot això. Empapar-vos de capacitat crítica amb materials inèdits. Sumar-vos a ser part de tot això. Aquest projecte ja compta amb centenars de participants. Involucrar-vos a milers és el nostre horitzó.
I ara, amb tot això, què fem? Donat l'interès general integral que pensem que tenen els materials aportats per 265 autors i autores de 56 països del món, ben aviat posarem en marxa una campanya de micromecenatge per tal de poder oferir-vos materials innovadors creats a partir de les millors obres rebudes seleccionades pel Jurat. Volem fer-los útils pel foment de la Cultura crítica i per la creació de l'opinió pròpia a partir de creacions heterogènies d'artistes de l'humor gràfic professionals i amateurs d'arreu del món. La campanya servirà per la creació d'un llibre que contindrà dibuixos i entrevistes exclusives sobre temàtiques relacionades amb els 4 accèssits d'aquest primera edició: conciliació de la vida familiar i laboral, seguretat i salut en el treball, economia social i repressió sindical. Com que caminem sense pressa i sense límits, també volem donar peu a que es pugui crear una Exposició Itinerant que reculli una mostra de les obres participants i Materials Educatius especialment creats per a fer arribar a espais col·lectius i centres escolars. Promovem la Cultura i defensem els Drets Laborals, caminant cap a les llibertats plenes com a horitzó! Femho a milers. Esdevingues Granet de Sorra col.laborant al micromecenatge en favor de l´humor gràfic en drets laborals!

El Jurat ha resolt entregar els premis a:

1er Premi: Garym Boranbayev, 1975 (Kazakhstan). Va llicenciar-se en Belles Arts a la Universitat d'Almaty i és dibuixant de premsa al diari bisetmanari -creat l'any 1921- en llengua Kazakh "Zhas Alash". L'autor ha guanyat nombrosos premis a diferents competicions internacionals a Rumania, Rússia, Iran, Korea del Sud, Alemanya, Luxemburg, Síria, Ucraina, Azerbaijan i Xina, entre d'altres.
2on Premi: Liviu Stanila, 1962 (Rumania). És dibuixant i il·lustrador de llibres infantils des de l'any 1986. Ha participat a Mostres a diferents països, entre d'altres Albània, Argentina, Àustria, Bèlgica, Bulgària, Brasil, Canadà, Croàcia, Dinamarca, Noruega, Espanya, Turquia i Uruguai.
3er Premi: Ferran Martín González, 1970 (Barcelona). Dibuixant freelance que treballa com a ninotaire de premsa, caricaturista i il·lustrador editorial. Ha col·laborat amb "El Terrat", amb les revistes "Mala Impresión", "El Batracio Amarillo", "A las Barricadas" i a "El Viejo Topo", "El Virus Mutante" i "El Jueves". També ha col·laborat amb diferents mitjans de premsa digital com "e-noticies" o "El Debat.com" o a on actualment col·labora, el mitjà "Republica.com". També ha estat part en la creació dels llibres: "Enfoteu-vos-en" (Angle Editorial, 2012), "Fins els Borbons" (Angle Editorial, 2013); "Any de sobres" (Ed. Efadós, 2013). L'any 2014 va publicar un recopilatori antològic de les seves millors vinyetes amb l'editorial Efadós, titulat "Catacack". Podeu consultar el seu web: http://www.mundovisual.com/
I els Accèsits premiats són:
- Repressió Sindical: Ehsan Gangi, 1979 (Iran). Nascut al sud de les terres perses, l'autor és dibuixant de premsa, periodista i dissenyador web. A part de participar a diferents festivals, concursos i mostres internacionals, ha treballat a diferents revistes i diaris iranians com ara Sharq, Etemad, Ebtekar, Maqreb Khat Khati, Keyhan Cricature.
- Economia Social: Todorovic Bobisa, Sèrbia (1961). Llicenciat en Belles Arts per al Universitat de Belgrad. Al llarg de la seva trajectòria, ha guanyat 28 premis i ha participat a 130 mostres i exhibicions per diferents parts del món com Turquia, Eslovàquia i Argentina.
- Conciliació Vida Laboral i Familiar: Doru Axinte, Romania (1962). És llicenciat en Dret i actualment treballa com artista freelance a diferents mitjans de comunicació escrits com a dibuixant de premsa. Ha participat a diferents mostres internacionals i a concursos. Entre d'altres, ha guanyat premis a Macedònia, Síria, Sèrbia, Bulgària i Xina.
- Seguretat i Salut en el Treball: David Vela, 1967 (Zaragoza). Com humorista gràfic ha obtingut més de 30 premis nacionals i internacionals. Guanyador d'un segon premi al 2012 i d'un tercer premi al 2014 al "World Press Cartoon" 2012. També ha guanyat premis a concursos organitzats des de Lleida (Catalunya), Santa Cruz de Tenerife i Itàlia, entre d'altres.

Segueix-nos i difon a:

Facebook: https://www.facebook.com/humorgraficdretslaborals
Twitter: @HGdretslaborals
Blog: https://concurshumorgrafic-dretslaborals.wordpress.com/
Email: humorgraficidretslaborals@cgtcatalunya.cat

Els accidents de treball augmenten un 5,11% en l'últim any i afecten principalment treballadors en precari

Gabinet de Premsa del Comitè Confederal de la CGT

La CGT denuncia que els accidents de treball són la fossa comuna de les persones treballadores i que la majoria de sinistres laborals els sofreixen treballadors en precari (immigrants, eventuals, de subcontractes…).
La CGT considera que la protecció dels drets dels treballadors i treballadores és un deure els empresaris i de l'Administració. La fallida d'aquest deure protecció es va produir des del moment en què les administracions públiques van fer saltar per l'aire les legislacions laborals que protegien els drets de les persones treballadores, i ens van lliurar als empresaris com a "carn de canó" per a la batalla de la seva competitivitat i millora de resultats.
La Fiscalia General de l'Estat, en el seu últim informe corresponent a l'any 2014, recorda a la societat que en aquest any es van produir més accidents de treball que l'any precedent; en concret, van augmentar en termes globals un 5,11% respecte a 2013. La major part de la sinistralitat laboral es registra entre els treballadors i treballadores migrants, com també en les persones treballadores amb menor nivell cultural.
En el primer semestre de 2015, els accidents de treball estan descontrolats, segons l'estudi de la pròpia Fiscalia. Assistim a un augment generalitzat de la inseguretat i els accidents de laborals a l'Estat Espanyol. La sinistralitat en el lloc de treball i en les hores anterior i posterior, una vegada desmuntada la xarxa protectora dels drets laborals, augmenta en ritmes molt superiors al que ho fa l'ocupació. Ocupació que, en les seves condicions actuals de prestació, es troba buida de drets per a la persona que treballa per compte d'altri.
Segons aquests estudis analitzats pel Gabinet de Salut Laboral de CGT, les dades més dramàtiques les aporta la sinistralitat mortal: 285 treballadors i treballadores han perdut la vida en aquest primer semestre de 2015 (un augment del 3,3%), i a més, és que la major part d'ells s'han produït durant la jornada de treball, canviant la tendència dels últims anys, on pujaven més els accidents "in itinere"
Destruïda aquesta xarxa protectora, els treballadors que entren activament al món laboral, igual que els qui mantenen les seves ocupacions des de fa temps, han vist precaritzades les condicions del mateix fins a extrems inhumans. L'ocupació és volàtil, vulnerable i causant de morts i malalties perfectament previsibles i evitables, per tant, és l'acció humana dels empresaris qui és responsable de les morts, de les malalties i de la sinistralitat laboral.
Quant a les diferents administracions, el seu paper ha de ser el de legislar millores per a la protecció laboral, vigilar la seva implantació i sancionar a les empreses que incompleixin la legislació i posin en risc la salut i la vida de les seves plantilles.
Per a la CGT es tracta d'una guerra on cada dia dos treballadors/es moren, és a dir són "assassinats legalment", bé per accident, bé per malaltia laboral. En aquesta guerra ni tan sols s'apel·la als Drets Humans; les víctimes són amagades, oblidades, silenciades. La "Llei del Mercat" funciona com una màquina trituradora de drets i de vides. Els accidents, les morts i malalties que causa aquesta llei del màxim benefici, tenen responsables amb nom i cognoms: els empresaris, els seus gerents, els seus directius i els polítics i legisladors.
Els seus beneficis són els nostres morts i la seva recuperació econòmica és la nostra fossa comuna.
Ja n'hi ha prou de genocidi laboral "legal".

CGT de Catalunya davant l'absolució dels 4 de Poblenou

Secretariat Permanent Comitè Confederal CGT Catalunya

Des del Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya volem mostrar la nostra alegria perquè el 9 d'octubre s'ha confirmat que quatre persones de la Barcelona rebel no s'afegiran al llarg llistat de presos polítics i socials de l'Estat espanyol. Els "4 de Poblenou" han estat absolts de la demanda penal de la Fiscalia (2 anys per a cadascun d'ells) i l'acusació particular de la Generalitat (3 anys de presó i 18 mesos de multa), pel sol fet d'haver defensat els drets socials i laborals al seu barri durant un dia de vaga general, el 29 de març de 2012.

Una de les persones imputades era l'Albert, Secretari d'Acció Social del Sindicat del Metall de Barcelona de la CGT. El delicte de tots, ser al carrer en defensa dels drets dels i les treballadores la jornada de vaga del 29M de 2012. Aquell dia la Brigada Mòbil dels Mossos d'Esquadra va carregar violentament contra un piquet concentrat davant del centre comercial de Glòries i va procedir a les habituals detencions i identificacions aleatòries.

Nosaltres no creiem en la justícia burgesa, i rebutgem els seus mecanismes de repressió de l'activisme social. Una justícia que legalitza i empara la violència del sistema capitalista contra la classe treballadora, que permet el patiment i l'explotació de la majoria i que considera enemic a qui en fa oposició activa, avui allibera a quatre companys i l'endemà empresona a vuit persones per manifestar-se davant el Parlament.

Volem fer una especial menció al paper de la Generalitat de Catalunya, presentant-se en aquest i altres processos com a acusació particular contra la protesta social i demanant, habitualment, peticions superiors a les de la pròpia Fiscalia. O recorrent sentències absolutòries fins a aconseguir la condemna de les activistes. La psicosi repressiva que vivim va quedar de manifest en aquest mateix judici quan la pròpia advocada de la Generalitat, sense cap altra prova que la paraula dels agents antidisturbis, va fer constar que "La versió dels mossos és l'única que s'ha de tenir en compte per dictar sentència".

És absolutament hipòcrita i ens produeix indignació haver de sentir el discurs victimista de l'"honorable" president en funcions, Artur Mas, en ser citat com a imputat. pel 9N, mentre ell mateix és un botxí implacable contra els i les treballadores catalanes, perseguint la protesta social i engarjolant aquells i aquelles que lluiten per un món més just. De la mateixa manera, ens fastigueja l'apel·lació de la "nostra" classe dirigent al respecte a la legalitat, quan ella mateixa en fa un ús instrumental i se la salta si li convé per a reprimir la dissidència. Tenim memòria, i recordem perfectament les paraules del seu ex-conseller d'Interior Felip Puig, "anirem al màxim que ens permeti la llei, i una mica més".

El Secretariat Permanent del Comitè Confederal de la CGT de Catalunya exigeix:

- La retirada inmediata de la Generalitat com acusació particular en tots els procesos repressius pendents de judici.
- Absolució i llibertat per a totes i tots els encausats en les protestes contra les retallades i pels drets socials i laborals.
- La dissolució de la Brigada Mòbil del cos de Mossos d'esquadra.

Una abraçada molt forta a l'Albert i a la resta de companys del Poblenou, i tot el nostre suport a la resta de lluitadors i lluitadores amb causes penals pendents.

Judici Eva Sánchez i Laura Gómez: No s'ha fet justícia

Carlos Navarro, Comunicació i Premsa CGT Barcelona

Davant l'obstinació i l'actitud bel·ligerant de la Fiscalia per aconseguir una sentència exemplaritzant, tot i la retirada de la Generalitat i l'asseguradora de la Borsa de Barcelona, se'ns ha imposat una injusta condemna de 9 mesos per danys i 4 mesos i mig per desordres públics.

A la CGT ens indigna una sentència de conformitat que s'allunya de l'absolució que preteníem, davant la possibilitat real de l'ingrés a la presó de les nostres companyes Laura i Eva, a les quals se'ls sol·licitava dos anys i mig de presó.

No s'ha fet justícia. Aquest procés tenia com a objectiu coartar la llibertat d'expressió, de manifestació i d'exercir el nostre dret a la vaga. També pretenia criminalitzar i reprimir qualsevol acció en un dia de vaga general. No ho han aconseguit, seguirem lluitant i defensant els nostres drets.

Durant aquest llarg procés de més de tres anys de durada hem rebut el suport de l'afiliació de la CGT així com d'altres col·lectius amb els que vam coincidir en la lluita diària. El 6 d'octubre s'ha plasmat aquest suport amb l'assistència de més de 600 persones molts d'ells vinguts de diverses localitats del país, concentrant des de les 9 del matí i realitzant talls de trànsit intermitents. Els lemes més corejats han estat "Si ens toquen a una ens toquen a totes" i "aquesta justícia és una merda".

Vaga als autobusos de TMB el 14 d'octubre contra la privatització

Seccio Sindical CGT Autobusos de TMB

La secció sindical de CGT a Autobusos de TMB va convocar, juntament amb els sindicats ACTUB, COS, CNT i BS el 14 d'octubre de 2015, una aturada de 5 hores (de 10.30 a 15.30 h.) i una assemblea general de treballadors a les 12.00 h. al Casinet d'Hostafracs.
Els motius de l'aturada, primer conflicte laboral contra les decisions de l'actual Ajuntament de Barcelona, eren:
1) Contra la privatització dels transports públics de Barcelona.
2) Per la negociació del conveni.
3) Contra la intervenció de la Direcció de TB a l'acció sindical de l'empresa.

1) Contra la privatització dels transports públics de Barcelona

La reunió celebrada per l'alcaldessa Colau i el President Mas celebra el mes de juliol va ser resumida per la premsa amb un inquietant titular: Mas i Colau acorden impulsar la unió dels tramvies per la Diagonal. Des d'aquesta data, la sala principal tramviaria ha sabut moure fitxa perquè el projecte de tramvia privat per la Diagonal, explotat per multinacionals, que el referèndum de 2010 perdut pel exalcalde Hereu havia deixat aparcat, estigui de nou en l'agenda política de la ciutat.
Des de CGT no ens volem manifestar sobre quin és el mitjà de transport públic idoni per transportar als nostres veïns i veïnes per la Diagonal. Creiem que aquesta decisió ha de ser de la població de la nostra ciutat, després d'escoltar els tècnics que dominen aquests temes i que no estiguin subvencionats per cap multinacional. CGT Autobusos de TMB ens declarem rotundament en contra de com s'està reintroduint la xarxa tramviària a la nostra ciutat. I hem denunciat nombroses vegades que és l'Administració la que paga la construcció del la xarxa ferroviària, la catenària de les estacions i les expropiacions perquè després siguin empreses privades multinacionals les que explotin el servei i més cobrin novament de l'administració pel servei que donen.
Nosaltres ens declarem a favor de la municipalització dels serveis públics

i per la seva gestió directa pels treballadors / es, també del tramvia existent. I ens posicionem rotundament en contra de seguir desenvolupant la xarxa tramviària fins que les empreses multinacionals que l'exploten surtin del sector, es municipalitzin les empreses actuals i els veïns / es apostin pel tramvia per la Diagonal com a millor alternativa.
Els tramvies que circulen actualment per Barcelona han resultat un excel·lent negoci per a les multinacionals que l'exploten i una sagnia per a les arques públiques, només en 2014 els accionistes del TRAMBAIX i del TRAMBESÒS (Globalvía, ALSTON, Moventis ...) van declarar uns beneficis de 19.399. 834 € mentre les plantilles de les dues empreses van haver de patir, per tercer any, un nou ERTO (Expedient de regulació temporal d'ocupació) que també va significar la reducció del servei al carrer.

2) Negociació del conveni col·lectiu

Les mobilitzacions contra la privatització dels transports públics estan incloses dins de la negociació del Conveni Col·lectiu de TB que actualment estem negociant i en què hem plantejat tres reivindicacions principals:
A) Fi de la contractació precària. Exigim la fi de la contractació parcial o temporal dels nous conductors / es de TB. Exigim el pas a personal fix i amb sistemes de descans iguals a la resta de la plantilla.
B) Recuperació del poder adquisitiu. Augment salarial 1,5% .Aquest augment no ha de significar que augmenti la massa salarial de TB. Proposem que aquesta partida surti de la reducció dels salaris de l'excessiu personal directiu i fora de conveni de la nostra companyia pública. La mitjana actual de la despesa que té TMB en un directiu i / o tècnic no regulat pel conveni és de 75.935 € / any. Igualment denunciem la creació de nous llocs d'alta direcció amb el de conseller delegat.

3) Contra la intervenció de la Direcció de TB a l'acció sindical de l'empresa

Exigim a la Direcció que deixi d'intervenir en l'acció sindical a l'empresa i que cenyeixi exclusivament a allò que marca la legislació vigent. Denunciem la ingerència de la Direcció en la vida sindical de l'empresa que es manifesta en cessió d'alliberats, hores sindicals no regulades per conveni i la contractació directa de familiars de sindicalistes.

Precarietat cultural adjudicada

L'externalització dels serveis de personal als centres culturals públics consolida un model opac, de condicions laborals precàries i poc controlat per les administracions titulars dels equipaments

Maria Soler / Víctor Yustres

L'entrada del sector privat als equipaments culturals és un patró que es reprodueix a molts centres públics o públics-privats d'arreu del territori, facilitat per les reformes de flexibilització del mercat de treball. L'objectiu és evitar qualsevol vinculació jurídica o laboral del personal treballador amb la institució dins la qual treballen. Les administracions públiques no imposen cap control ni avaluació en els contractes de serveis adjudicats a empreses de gestió cultural, de treball temporal o grans grups multiserveis, que, els últims anys, han ampliat la seva àrea de negoci entrant a les institucions culturals.

Un cas paradigmàtic d'aquest patró, que es repeteix a bona part dels equipaments de les grans ciutats, és el de Barcelona. A través de l'Institut de Cultura (ICUB), l'Ajuntament és present als patronats de les fundacions que gestionen equipaments com el Gran Teatre del Liceu o l'Auditori i museus com el CCCB, el MACBA, el Museu Picasso, el MNAC i les fundacions Miró i Tàpies. La política cultural del consistori ha anat evolucionant cap a un model de gestió i finançament públic-privat –el consorci– i cap a la creació d'un òrgan de decisió més opac –la fundació. "El model mixt de consorci i fundació facilita l'opacitat i dificulta saber qui pren les decisions i qui controla els comptes", afirma Joaquim Rius Ulldemolins, extècnic superior del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya i professor de sociologia i antropologia social a la Universitat de València.

Tot i els nomenaments de representants públics als equips directius de les fundacions, Rius afirma que "les condicions laborals del personal externalitzat de molts equipaments demostren que la presència d'aquests representants no garanteix unes mínimes condicions laborals". Les empreses de serveis són les encarregades de negociar els convenis col·lectius, atorgar les categories professionals i els tipus de contractes i marcar els salaris.

Molts serveis –atenció al client, acomodació i informació, venda d'entrades i taquilla, gestió d'exposicions i de botiga o, en alguns casos, activitats educatives i visites guiades– dels grans centres de cultura de Barcelona estan en mans de quatre grans empreses. Dues d'elles, Magma Serveis Culturals i Ciut'Art Serveis Educatius, es dediquen exclusivament a la gestió d'equipaments culturals, tot i que, en el cas de Magma, alguns dels directius també administren una empresa de col·locació de personal, Ablex Outsourcing SL. Les altres dues, Manpower Group Solutions i Expertus, treballen a diversos sectors: Manpower ofereix personal temporal i Expertus gestiona serveis tècnics, de neteja o personal auxiliar. Expertus gestiona, entre altres espais, el Museu d'Historia de Barcelona. El seu personal està obligat a "obeir única i exclusivament les ordres i instruccions emanades directament de la direcció d'Expertus Servicios de Atención al Público".

En un context de retallades, en alguns casos, "s'han volgut reduir costos amb empreses multiserveis, dedicades a altres sectors, sense experiència en la gestió cultural i que no tenen en compte la funció social d'aquell equipament", afirma Rius. La gestió externalitzada, defensa, "pot ser eficient si es planteja, per exemple, de manera associativa", com en el cas de l'Ateneu Popular de Nou Barris o del Centre Tradicionàrius.

Males pràctiques sense conseqüències

El cas de Magma Cultura posa de manifest que les pràctiques abusives comeses al sector privat no suposen cap impediment a l'hora d'adjudicar-se concursos d'institucions públiques-privades. L'import de l'adjudicació dels serveis d'atenció al client del Museu Nacional d'Art de Catalunya (MNAC) a aquesta empresa qüestiona, a més, la incapacitat financera del sector públic per invertir en cultura i els criteris emprats a l'hora de seleccionar una empresa o una altra per gestionar i dissenyar plans d'acció del patrimoni cultural. El 2014, el MNAC va adjudicar sis contractes per valor de més de set milions d'euros per cobrir diversos serveis del museu. Magma Cultura, l'empresa presidida per Artur Duart –germà del president de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, Brauli Duart–, es va adjudicar un contracte d'atenció al públic fins al 2016 per valor de cinc milions d'euros. L'empresa va ser seleccionada un any després de protagonitzar un conflicte laboral amb les treballadores del centre Cosmo Caixa de l'Obra Social La Caixa. El problema es va haver de resoldre amb un procés de mediació al Tribunal Laboral de Catalunya, davant la negativa de Magma de mantenir tots els contractes i asseure's a la taula de negociació.

Un cas paradigmàtic de dinàmica de gestió i finançament públic-privat, que es repeteix a bona part dels equipaments de les grans ciutats, és el de Barcelona

Entre la clientela de Magma Cultura, també hi figuren ens públics o privats amb fortes vinculacions polítiques, sobretot amb l'ara trencada federació de CiU. L'empresa gestiona els serveis del Parlament de Catalunya i el Caixa Fòrum, de l'Obra Social La Caixa, a les quatre capitals de província catalanes. L'Obra Social La Caixa, tot i ser una institució privada, compta amb l'exconseller de la Generalitat i diputat de CDC Francesc Homs i Ferret i amb Salvador Alemany Mas, president d'Abertis i del Consell Assessor per a la Reactivació Econòmica i el Creixement (CAREC) de la Generalitat de Catalunya, entre els membres del seu patronat. El CAREC, que assessora l'equip de govern en matèria econòmica, defensa la contractació temporal com a "mesura per reduir l'atur".

L'antiga cooperativa Ciut'Art, avui una societat limitada, també gestiona equipaments públics, com la Virreina, i consorcis, com el MACBA. I ho fa, també, malgrat tenir un historial amb casos de males pràctiques empresarials en el sector privat. L'any 2004, una sentència judicial reconeixia acomiadaments improcedents de gran part del personal de la Fundació Catalunya-La Pedrera i denúncies d'irregularitats a l'hora de redactar contractes. Tot i així, fa poques setmanes, en fer-se pública la nova reestructuració del MACBA, s'ha tornat a evidenciar el poc control que existeix sobre el funcionament d'aquestes empreses. Tot i que l'administració pública guanya presència dins la fundació del museu, continua relegant les responsabilitats d'externalització en la gerència del museu sense imposar criteris de control de les subcontractacions, llevat que superin el 10% del pressupost.

Criteri econòmic

L'augment dels serveis externalitzats també ha propiciat l'arribada de més empreses, en pugna per adjudicar-se els contractes. Un exemple és la multinacional de treball temporal Manpower, que declara que un dels seus objectius és l'increment de "la productivitat dels seus clients" a través, entre altres mesures, de la "reducció de costos".

El personal de sala i acomodador de l'Auditori fa anys que intercala

contractes del Grup Manpower i de Magma Cultura, enfrontades en una guerra de preus. L'octubre de 2014, una pugna entre les dues empreses per aconseguir la gestió del centre va provocar la baixada dràstica del preu final de l'adjudicació: de 455.000 a 274.000 euros. A l'hora d'acceptar l'oferta guanyadora de Manpower, la institució va tenir en compte el preu com a criteri de selecció. L'any 2010, l'adjudicació a Magma Cultura va ser per un import quasi el doble d'alt.

Desvinculació pública i privada

Paral·lelament a la implantació d'aquest model, s'han modificat les mesures de control i les condicions legals en matèria de contractació per donar més llibertat d'acció a les empreses. A partir de 2012, amb l'aprovació de la reforma laboral, empreses multiserveis com Expertus van constituir branques d'atenció al públic i de gestió de treball temporal. Les reformes en la legislació laboral han comportat oportunitats de negoci i això queda plasmat al seu conveniu col·lectiu: per "raons econòmiques, tècniques, organitzatives, descensos d'ocupació, consum i/o de producció", l'empresa podrà modificar la jornada o els horaris de treball. Per damunt de qualsevol consideració qualitativa, en alguns equipaments públics, les condicions laborals depenen "de la comptabilitat de l'empresa, dels seus balanços i comptes de resultats".

L'augment de la precarització també es fa palesa al mateix conveni, segons el qual, "per les característiques dels serveis que desenvolupa l'empresa, es podran establir horaris flexibles". Expertus pot suspendre serveis durant quinze dies, durant els quals la treballadora "no tindrà obligació de prestar servei i l'empresa no tindrà obligació d'abonar salari".

Les institucions traspassen responsabilitats a les empreses subcontractades, també quan aquestes gestionen equipaments exclusivament públics. Aquest traspàs de responsabilitats no només ha estat una conseqüència de l'entrada del sector privat als equipaments culturals de la ciutat. El patró es reprodueix a molts dels centres exclusivament públics, com els diversos centres del Museu d'Història de Barcelona o les instal·lacions del mateix Ajuntament. Tot i això, el personal afectat pel conveni d'Expertus està obligat a "obeir única i exclusivament les ordres i instruccions emanades directament de la direcció d'Expertus Servicios de Atención al Público, Sociedad Anonima Unipersonal o de les persones designades per aquesta".

Reproducció del model arreu del territori

Fora del consistori barceloní, un dels últims anuncis de licitació del portal de contractació pública de la Generalitat ofereix una adjudicació per la prestació de serveis "de visites guiades i tallers didàctics" d'alguns dels equipaments de l'Agència Catalana del Patrimoni Cultural (ACdPC), agrupats per lots. Aquest organisme dependent de la Generalitat va ser creat, en paraules de la mateixa institució, per "millorar la qualitat de les visites" i "agilitzar-ne la gestió."

Entre els més de 25 equipaments, hi figuren el Museu Nacional d'Arqueologia de Tarragona, la vil·la romana de Centelles, l'Arc de Berà, el castell i monestir d'Escornalbou, els monestirs de Santes Creus i de Santa Maria de Vallbona, el Museu de la Ciència i la Tècnica de Catalunya o els museus nacionals d'Arqueologia i d'Història. L'oferta recalca que "l'Agència podrà exigir en qualsevol moment a l'empresa adjudicatària que acrediti estar al corrent de les obligacions salarials i de la seguretat social del seu personal". Però, entre les condicions per gestionar aquests serveis, es detalla que l'empresa es comprometrà a "supervisar la prestació del servei", ja que "entre el personal empleat i l'ACdPC no hi haurà cap relació de dependència laboral ni administrativa" ni cap vinculació "amb cap del museus, jaciments i monuments on es presti el servei".

La competència entre empreses ha provocat una reducció dràstica del cost de les adjudicacions. Això impacta durament en les condicions laborals del personal.

La ciutat de les arts, les ciències i la subcontractació

El cas de la Ciutat de les Arts i les Ciències de València (CAC) és un altre exemple de la complexitat existent a l'hora d'assenyalar responsabilitats en la gestió d'un gran equipament cultural i de l'aposta per la subcontractació de serveis per part de les institucions públiques. La societat pública que gestiona l'equipament, CACSA, està plena de càrrecs ocupats per representants de les institucions públiques. A través de CACSA, la Generalitat valenciana va destinar més de 1.000 milions d'euros al projecte. Entre els anys 2013 i 2014, va treure a concurs part de la gestió del complex durant quinze anys amb l'argument que hi havia problemes de dèficit públic.

L'oposició va denunciar, aleshores, la possible existència de "criteris subjectius" i "inconfessables" a l'hora d'adjudicar aquests serveis i de negociar condicions avantatjoses pel sector privat que dificultaven el control de la gestió i la contractació. Durant tot el procés, el govern valencià es va negar a fer públiques les seves converses amb la consultora privada Deloitte, una de les grans auditores mundials, a qui va demanar assessorament sobre el procés d'externalització. Deloitte també ha guanyat protagonisme a Catalunya els últims anys. Des de l'arribada d'Artur Mas al poder i després de contractar un dels col·laboradors més propers al president, David Madí, com a directiu, la consultora ha multiplicat els contractes establerts amb el govern català, fet que li ha permès triplicar els seus ingressos.

Professionals del sector es mobilitzen

Les acomodadores de l'Auditori de Barcelona van iniciar una vaga indefinida el 30 d'abril d'enguany. La precarietat salarial, la disminució de les hores mínimes del servei i l'acomiadament d'una companya van impulsar la plantilla a fer el pas. El mes següent, el personal de sala del Liceu es va unir a la mobilització. Finalment, després de setmanes de piquets i accions i després que l'Auditori es veiés obligat a tancar les portes davant la prohibició judicial de substituir al personal en vaga, es va tancar un acord que establia unes millores considerables de les condicions laborals. Amb tot, no es va aconseguir la reivindicació principal: la contractació directa com a personal públic dels centres.

La vaga conjunta de l'Auditori i el Liceu ha estat una lluita en què s'han emmirallat moltes treballadores contractades per empreses que gestionen equipaments públics. Es denuncia que els abusos i la vulneració de drets laborals s'han convertit en habituals al sector. A Barcelona, la precarietat es repeteix a ofertes culturals de tota mena com les del Museu Picasso, el MACBA, el Parc Güell, la Sagrada Família, el Palau Sant Jordi i molts altres. En la majoria dels casos, les persones que ens expliquen la seva situació prefereixen mantenir l'anonimat per evitar represàlies.

Les irregularitats i, sovint, il·legalitats que cometen les empreses subcontractades (les més destacades són Manpower, Magma Cultura, Expertus, Ciut'Art i Lavola) són molt conegudes dins el sector. El contracte estrella és el d'obra i servei, d'una durada curta o molt curta i que es va renovant durant anys, tot i que les treballadores cobreixen tasques permanents als centres, que requeririen d'una contractació fixa. En moltes ocasions, les empreses donen d'alta i de baixa la treballadora el mateix dia. En el millor dels casos, s'utilitza la modalitat fixa-discontínua i les contractades són donades de baixa durant uns mesos al final de cada temporada.

Una altra pràctica irregular que es repeteix és la demanda de flexibilitat. Una antiga treballadora de Lavola afirma: "Vaig treballar durant vuit mesos en una posició de reforç. Em donaven un quadrant d'hores orientatiu, però, cada dia a partir de les vuit del matí, em trucaven i havia d'estar disponible per anar a qualsevol dels centres que gestionava l'empresa a qualsevol hora. Un dia vaig dir que no hi podia anar i ja no em van tornar a contractar més". També es demanen hores extres contínuament –de vegades sense retribuir-les– i treballar caps de setmana, en molts casos sense cobrar el plus dels dies festius.

D'altra banda, molts centres cometen fraus en la nòmina. "Et treuen quantitats petites, 20 o 30 euros, la quantitat justa perquè no surti a compte denunciar-ho", afirma una extreballadora d'un centre cultural gestionat per Magma Cultura. "Quan reclames, la teva queixa es dilueix entre el conjunt de càrrecs intermedis, és a dir, coordinadores i caps d'equip". En alguns centres gestionats per Ciut'Art, les treballadores denuncien que hi ha clàusules del conveni, com el plus de formació o de responsabilitat, que no es paguen.

Fa només unes setmanes, una quinzena de treballadores de diversos equipaments culturals de la capital catalana va fer una primera reunió per posar en comú les seves situacions laborals precàries. La vaga de l'Auditori i el Liceu i, també, la victòria electoral de Barcelona en Comú –que recull la dignificació del treball cultural i el compromís d'aplicar un segell de qualitat en la contractació pública al seu programa– han donat certes esperances a un grup humà que encara està construint una consciència col·lectiva de sector. "Tot està molt verd encara", reconeix un dels treballadors que va participar a la reunió. "Crec que, en un primer moment, ens hem d'organitzar cadascú al seu centre de la millor manera possible i continuar teixint aliances amb altres centres. Volem aconseguir un compromís de l'Ajuntament per dignificar la nostra feina, però tinc clar que la mobilització i la lluita al carrer ha de ser el principal camí", afegeix.

**Article públicat al núm. 389 de la Directa.*

Notícies Sindicals

Els partits catalans col·loquen com "assessors" a la Diputació de Barcelona a una vintena de polítics

La CGT denuncia que estan usant la Diputació de Barcelona per resituar dirigents que han perdut el seu escó o estalviar-se el sou de partit.

La figura de l'assessor és una de les que més recels desperta en la política espanyola, pels nombrosos casos d'amiguisme de cònjuges, germans, nebots i altres familiars i amics que han sortit a la llum. S'entén que un assessor ha de ser un expert en una matèria concreta que doni consell a un responsable polític, però no sempre així. La Diputació de Barcelona és un cas paradigmàtic. Els partits catalans acaben de nomenar els primers 37 assessors polítics, però la majoria són dirigents de partit que o bé han perdut el seu escó i, per tant, el seu sustent, o són regidors en pobles petits o tenen càrrecs de partit.

El 7 d'agost passat, la recentment constituïda Diputació de Barcelona va publicar els nomenaments dels primers assessors polítics de la legislatura. Són 37 però s'esperen més, ja que en l'anterior legislatura eren uns 60 i s'ha establert un màxim de 92. Aquests assessors, vinculats a CDC, ERC, PSC, PP, ICV i UDC, percebran sous, en funció de la seva categoria, de 3.506 euros o 4.643 euros bruts al mes per 14 pagues. És a dir que, entre tots, costaran a l'erari públic més d'1,9 milions d'euros a l'any. Aquests diners públics es dedicaran, en molts casos, a persones "que no fan cap tipus d'assessorament ni tenen cap obligació de trepitjar la Diputació", han explicat des de la secció sindical de la CGT, que denuncia que en molts casos "són gent amb càrrecs de partit cobrant un sou públic, així el partit s'estalvia un sou", o dirigents "que han passat a l'oposició o han perdut la seva regidoria". També alcaldes i regidors en actiu, que no poden cobrar dos sous públics però "perceben el de la Diputació perquè és més alt".

El PSC i CDC són els que més polítics tenen com a assessors, ja que són els que més assessors poden designar en la Diputació. Dos casos paradigmàtics en les files socialistes: David Escudé, regidor a l'Ajuntament de Barcelona en l'anterior legislatura que ha perdut el seu seient ja que anava el número 5 en la llista del PSC en les eleccions de 2015 i només van entrar 4, en els pitjors resultats històrics del partit. Juan Parralejo ha estat alcalde de Ripollet entre 2001 i 2015, però en els últims comicis va passar a l'oposició. Tots dos s'estrenen com a assessors de la institució.

Entre els càrrecs de partit del PSC que són assessors, Víctor Francs és primer secretari del partit en Cerdanyola i Antonio Carmona López, president de l'agrupació local del PSC a Santa Coloma de Gramenet, on també és tinent d'alcalde. Joan Roma Cunill és alcalde del poble de Borredà des de 1991 i va ser diputat en el Parlament entre 1988 i 2006, mentre José Luís Jimeno va ser alcalde de Badía del Vallès entre 1999 i 2011.

A Convergència destaca Laura Costa i Olivé, que és membre de la direcció nacional del partit, on ocupa la secretaria de Política Municipal. A més, és segona tinent d'alcalde del poble de Sant Celoni. Una altra tinent d'alcalde, de Sallent, Jordina Moltó, també és assessora de la Diputació, així com l'alcaldessa de Sant Quirze de Besora, Rosa Vestit. Josep Maria Llop, president comarcal del Baix Llobregat de CDC, també va ser diputat en el Parlament en la primera legislatura d'Artur Mas com a president.

ERC té a un membre de la seva direcció com a assessor de la Diputació, Eduard López i Domènech (sotssecretari general de Coordinació Interna i Territori del partit), i a una consellera nacional entre 2007 i 2012, l'actual regidora per Calella Cristina Gómez. També ha nomenat a Santiago Valls, que va anar en la llista electoral de Sabadell com a nombre 7 però no va aconseguir entrar en el consistori.

El PP ha nomenat coordinador/assessor al seu president provincial a Barcelona, Alberto Villagrasa, així com a l'exdiputat Josep Llobet i a Juana Boza, que ha format part de la llista del partit al petit poble d'Olvan, on els populars només van aconseguir 15 vots en les últimes municipals i, òbviament, cap regidor.

ICV és, dels partits tradicionals –C's i la CUP no han nomenat assessors, de moment–, el que menys assessors polítics ha nomenat, però hi ha un cas peculiar: el de Noemí Ayguasenosa, que repeteix com a assessora –ja ho va anar en l'última legislatura–. A més del seu currículum polític, destaca que acaba de ser designada com a nombre 19 de la llista de Si que és pot pel 27S, que lidera Lluís Rabell i en la qual s'enquadra Podem.

Ayguasenosa va ser assessora de Raül Romeva, candidat de Junts pel sí en les mateixes eleccions, va portar l'àrea de Relacions Institucionals i Participació de la Generalitat quan Joan Saura va ser conseller d'Interior (2007-2011), va ser candidata al Congrés en 2011 i és presidenta d'ICV Mataró. A més, el partit té com a assessor en la Diputació a Santiago Oscar Cayuela, exregidor en Cerdanyola.

La CGT ha denunciat reiteradament l'ús de la Diputació de Barcelona per "endollar" a polítics i ha lamentat que fa massa anys que se segueix aquesta pràctica. A més, també ha criticat que es nomeni als membres electes de la institució –presidenta, vicepresidents i membres del ple– amb "dedicació exclusiva", quan en realitat són alcaldes i regidors i, per tant, no exerceixen aquesta dedicació exclusiva. Això es fa "perquè puguin cobrar el sou de la Diputació, que és més alt".

Per exemple, la presidenta de la Diputació, Mercè Conesa, és alcaldessa de Sant Cugat del Vallès, mentre els vicepresidents Dionís Guiteras i Nuria Parlón són alcaldes de Moià i Santa Coloma de Gramenet respectivament. Entre els diputats de la institució trobem a altres alcaldes com la de la segona ciutat de Catalunya (l'Hospitalet de Llobregat), Nuria Marín, o a l'exalcalde de Badalona, Xavier García Albiol, ara en l'oposició a la tercera ciutat catalana i candidat del PP a les eleccions del 27S.

Secció Sindical CGT Diputació de Barcelona

CGT va convocar diverses jornades de vaga a Renfe

Des de CGT considerem urgent pressionar mitjançant la unitat d'acció sindical, màxime quan es comparteixen totes les reivindicacions i quan ens trobem en un punt crucial de defensa de l'ocupació i la viabilitat de les empreses públiques ferroviàries, i arribar a acords de mobilitzacions conjuntes per defensar l'ocupació, la integració del personal d'Ample Mètric, la internalització de càrregues de treball i plans de viabilitat per a les empreses públiques ferroviàries.

El Govern segueix amb la seva aposta d'abandó del ferrocarril públic:

- Abandó de la resta de línies convencionals i a canvi noves inauguracions de trams d'Alta Velocitat.
- Noves externalitzacions de càrregues de treball.
- Tancaments de dependències i abandó de negocis deixant-los en mans privades.

Des de CGT vam convocar en solitari una jornada de vaga a Renfe i Adif el dia 4 de setembre, i conjuntament amb la resta de sindicats els dies 18 i 25 de setembre i 2, 9, 16, i 23 d'octubre, davant la dura realitat de pèrdua constant de llocs de treball en el sector ferroviari, pèrdua de drets, precarització de les condicions de treball, acomiadaments col·lectius, subcontractació de càrregues de treball, abandó i deterioració del ferrocarril convencional utilitzat pel 95% de la població i l'espoli que suposen inversions inassumibles per a la ciutadania en una Alta Velocitat de dubtosa necessitat.

Malgrat unes estèrils negociacions en les quals CGT ha estat present, i centrada a reivindicar convocatòries públiques d'ocupació suficients per cobrir les nombroses necessitats en tots els serveis operatius, amb una envellida plantilla de 54 anys de mitjana, a dia d'avui no comptem amb un pla de recursos humans que garanteixin la continuïtat de les empreses públiques ferroviàries.

Així mateix les direccions de les Empreses Públiques i el Ministeri de Foment segueixen sense variar el seu full de ruta de desmantellament i privatització de Renfe i Adif, proposant acomiadaments col·lectius sense taxes de reposició, subcontractant càrregues de treball, tancant centres, estacions, tallers, etc.

D'altra banda en tot moment han condicionat hipotètiques ofertes d'ocupació pública a canvi d'admetre la precarietat, la temporalitat i els salaris i condicions de milions de treballadors. És a dir crear ocupació a la manera que entén el Govern, eliminant llocs de treball estables i amb drets, que són els que garanteixen la continuïtat d'un servei ferroviari públic i social.

Des de la CGT considerem que la unitat d'acció sindical és el camí a seguir en aquests moments d'extrema gravetat i d'acceleració dels plans privatitzadors, davant la convocatòria d'eleccions generals.

Sector Ferroviari de CGT

CCOO, UGT, USO i STC acorden 1750 afectacions per l'ERO d'Indra

El passat 4 de agost, a la 8a reunió de la taula negociadora, CCOO, UGT, USO i STC van arribar a un acord amb la direcció d'Indra afectant 1750 treballadors, dins el marc de l'ERO iniciat el passat 25 de juny.

CGT ha defensat des del començament del procés, de la mateixa manera que la resta de sindicats de la mesa, que no havia causes per aquest ERO, i vam oferir dins el procés de negociació un pla de baixes exclusivament voluntàries. En aquesta última reunió s'ha consumat la ruptura per part de CCOO, UGT, USO i STC acceptant les causes, i admetent acomiadaments forçosos amb indemnitzacions per sota d'un acomiadament improcedent. És curiós que la xifra final de baixes sigui la mateixa que números mitjans de comunicació ja van informar al maig-juny
:html

Considerem que aquest model de sindicalisme és nociu per als treballadors. Un cop més s'han prioritzat interessos partidistes a la defensa dels llocs de treball i de les seves condicions laborals. CGT considera que aquest pacte aprofundeix en un model de precarietat en què tots sortirem perdent.

Des d'aquest moment es posa en marxa l'estructura jurídica de CGT

per interposar una demanda col·lectiva. Aquest procés és d'àmbit superior, cobrint a tota la plantilla afectada pel procés d'ERO, i paralitza tots els processos que de manera individual es vulguin interposar. Un cop finalitzat aquest procés col·lectiu i arribat el cas, els treballadors disposaran de 20 dies per interposar la seva demanda individual.

Quan es comet una traïció tot traïdor intenta justificar-se. Quan la traïció és tan gran com per enviar al carrer a més de 1.000 persones almenys esperem que no ens prenguin per idiotes perquè, a més de venuts, seria com si ens donessin un cop de peu a la boca.

Poc van trigar a "vendre'ns la moto" els que van signar l'ERO a Indra, apel·lant al "mal menor" i ficant-nos por als treballadors amb "si això no es signa anava ser la fi del món". De passada ens han agraït als que hem sortit al carrer a dir que NO a l'ERO que els hàgim facilitat la feina. Això ja és passar-se de cinisme.

Amb una bonica taula de comparació intenten guiar-nos, com a nens ignorants, i ens diuen que ara entrem en el món de la piruleta i que a Indra vindran temps molt feliços plens d'unicorns i cotó de sucre i els acomiadats es van a dur molta pasta .

Llàstima que aquest castell de cartes s'enfonsi per aquestes simples raons:

- No existia cap causa econòmica per acomiadar 1750 persones.
- Si l'ERO no s'hagués signat l'empresa ho tindria més complicat per aplicar-lo i en els jutjats es tombaria, com així ha passat amb molts ERO que han acabat "sense acord".
- 1750 persones aniran al carrer. Alguns que es diuen "un sindicat" consideren que aquesta és la seva tasca: facilitar acomiadaments.
- Els diners que es portaran els acomiadats és menor al que es portarien amb un acomiadament improcedent.
- No hi ha voluntarietat quan és l'empresa la que accepta o no les peticions. Simplement acceptarà als que ja anava a acomiadar.
- S'obre la porta a més EROs, reduccions de sou i augments de jornades. Ara l'empresa té carta blanca per aplicar el que els sembli gràcies als sindicats signants.
- Seguiran els acomiadaments. No seran objectius (que bonic els ha quedat en l'acord) sinó "improcedents". Exactament com l'empresa venia fent fins ara.
- Durant any i mig l'empresa anirà finalitzant projectes i acomiadant a la gent "que els hi sobra". No són ximples, no.
- No han parlat que per cada treballador els sindicats signants s'emporten una pasta amagades com a "despeses jurídiques".

I per rematar-ho, no ho sotmeten a referèndum perquè "és que l'empresa no vol", demostrant fins a quin nivell de submissió i poca vergonya són capaços d'arribar.

Companys i companyes, ens han venut.

Secció Sindical CGT Indra Barcelona

Precarietat i explotació a la campanya de la fruita de Lleida

La CGT de Lleida, juntament amb la Crida per Lleida i Papers i Drets per a tothom, ens vam mobilitzar per donar visibilitat i denunciar la situació d'un grup de treballadors acampats a la Plaça del Seminari, un fet que es repeteix cada temporada d'estiu des de fa uns vint anys.

Com cada any l'ajuntament posa en marxa mesures d'atenció a aquests treballadors que semblen més pròpies de la improvisació que no pas d'una planificació pensada per donar solució a aquesta situació deplorable. L'ampliació de les places llogades a l'alberg de la fundació Jericó (sí, llogades, ja que l'ajuntament no disposa de cap alberg públic a pesar de les declaracions en aquest sentit d'alguns dels seus responsables) ha resultat un any més totalment insuficient. Només la pressió popular ha obligat al consistori a asseure's i donar explicacions i solucions de manera precipitada, agafant el compromís de donar allotjament a tots els treballadors fins al final de la temporada.

Per fer front a l'evident arribada de treballadors temporals per la campanya de la fruita en aquesta època, l'ajuntament amplia el nombre de professionals destinats a l'atenció de les persones contractant-los mitjançant l'IMO (Institut Municipal d'Ocupació) de manera totalment precària. "Contractes" a professionals que estan percebent una prestació per l'atur. Pagant-los només la diferència entre aquesta prestació i el seu sou establert per conveni, obligant-los a consumir temps cotitzat al temps que treballen i estalviant-se bona part del seu sou.

A més d'aquesta situació, també es cobreixen places amb treball voluntari per les diferents entitats socials que hi participen. En ambdós casos la formació rebuda per donar atenció a persones en situacions tan vulnerables i precàries ha estat de tan sols dos dies. Al mateix temps que això passa, les bosses d'educadors socials, per exemple, resten "exhaurides" i tancades sense poder donar solució estable i definitiva a suplències per vacances, baixes, etc. no tan sols en aquest servei especial i específic d'atenció a les persones treballadores, sinó a la resta de serveis socials de l'ajuntament.

Per si fos poc, la pressió social ha comportat més improvisació per part dels responsables polítics, una improvisació i uns canvis de criteri en l'atenció que ha recaigut sobre els treballadors i treballadores de l'ajuntament que realitzen l'atenció directa, amb la pressió i l'estrès que això suposa, impropi de serveis que tracten amb persones en situacions tan delicades.

Des de la CGT de Lleida i la seva secció sindical a la Paeria emprendrem les accions necessàries per denunciar aquest tipus de situacions i lluitar per aconseguir unes condicions de treball dignes tant per les persones treballadores de l'ajuntament com per a les persones que venen de forma temporal a la recollida de la fruita, així com per aconseguir una intervenció i una acció social contundent que doni resposta definitiva a la misèria a la que ens enfrontem a diari amb personal i recursos adequats i programes i projectes ambiciosos que superin l'actual marc d'intervenció merament assistencial.

Federació Intercomarcal CGT Lleida

CGT denúncia l'incompliment per part del Banc de Sabadell de l'acord de registre de jornada dels treballadors/es

CGT hem denuncia l'incompliment de l'acord de 23 d'abril de 2015 davant de l'Audiència Nacional i totes les Inspeccions de Treball de l'estat espanyol.

Els fets ens semblen extremadament greus: ja no solament es tracta d'incomplir la legislació laboral vigent, ara es menteix davant l'Audiència Nacional manifestant per escrit que s'ha implantat un registre de jornada per a tot el personal del banc, quan ens consta que les instruccions remeses són que solament es realitzi aquest registre al personal administratiu (13.18 % de la plantilla).

El passat 23 d'abril, davant la demanda presentada per CGT a l'Audiència Nacional, la Direcció del banc va arribar al següent acord amb el nostre sindicat:

"Banc Sabadell manifesta que ha implantat un registre de jornada i d'hores extraordinàries que afecta a tot el personal del banc, i que comunicarà el còmput d'hores extraordinàries a les representacions sindicals seguint la legislació vigent".

Gairebé sis mesos després de la signatura de l'acord, podem constatar la mala fe de l'actuació de la Direcció del banc:

- No s'ha implantat el registre de la jornada ni d'hores extraordinàries per al personal amb categoria de Tècnic (86,82 % de la plantilla total).
- Només es registra, i no en tots els casos, la jornada i les hores extraordinàries del personal administratiu.
- No es comuniquen als sindicats les hores extraordinàries realitzades d'acord a la legislació vigent. Solament remeten un resum trimestral del nombre realitzat i compensat per Territorials, obviant el resum mensual del registre diari d'hores extres per treballador/a i les causes que han motivat la seva realització: única manera de comprovar la veracitat de les hores extraordinàries comunicades i les seves compensacions.

Hem intentat solucionar la problemàtica descrita mitjançant la negociació, però la reprovable i il·legal actuació de la Direcció, no ens ha deixat un altre camí que tornar a demandar davant l'Audiència Nacional i exigir el compliment de l'Acord davant la mateixa i totes les Inspeccions de Treball, esperant que les autoritats laborals posin fi a aquesta situació i obliguin a la Direcció del banc al fet que donin les instruccions oportunes perquè puguem desenvolupar el nostre treball d'acord a la legislació laboral vigent.

Intentem, amb les nostres accions, demostrar la realitat laboral en banc Sabadell, on es produeixen continus ajustos de plantilla (1447 BAIXES AL BANC DURANT 2014 segons dades facilitades per l'empresa) que provoquen una plantilla insuficient per donar resposta a la càrrega de treball suportada i ens obliguen a realitzar prolongacions de jornada continues, que no són registrades i, per tant, compensades o retribuïdes com a hores extraordinàries.

Contra l'abús generalitzat, la resposta de la CGT.

Secció Estatal CGT Grup Banc Sabadell

Les empreses destrueixen possibles 98.000 nous llocs de treball amb les hores 'extra' no pagades a l'Estat espanyol

Els assalariats a l´Estat Espanyol realitzen cada setmana un total de 3.904.100 d´hores extraordinàries que no són remunerades als treballadors/es per les seves Empreses , segons les dades publicades per l'Institut Nacional d'Estadística (INE). Aquesta xifra suposa que els Empresaris s'estan estalviant el pagament de gairebé 98.000 llocs de treball a temps complet (40 hores Setmanals) que cobreixen amb aquestes hores a un cost zero.

La xifra suposa un rècord des del segon trimestre del 2008, quan les hores extres no pagades es van situar en 3.941.000.

Ara, malauradament per la creació de llocs de treball, les hores extraordinàries que no estan pagades per les Empreses són més que les remunerades, que en el segon trimestre d´aquest any vanascendir a 2.816.400. El 2008, representaven el 39% del total i ara un 58%.

El sector en el que les empreses s'estalvien més llocs de treball a temps complet per culpa d'aquestes hores addicionals no pagades és la indústria manufacturera (510.000 hores), seguit per l'hostaleria (443.500) i el comerç al detall (426.500).

Des del segon trimestre de 2008, les hores extres de pagades s'han desplomat un 53%.

Converse

Massoud Sharifi Dr

“Al Kurdistan es vol crear un mod les decisions es prenguin des de b

Joan Mas.
Fotografies: Victor Serri i redacció

Massoud Sharifi Dryaz és un sociòleg kurd que ha investigat àmpliament els moviments socials al Kurdistan. Tot i que fa pocs mesos que viu a Barcelona, parla un català molt correcte que empra per fer una anàlisi aprofundit de la situació al seu país.
Separat entre les fronteres de Turquia, Síria, l'Iraq i l'Iran, el Kurdistan és una de les nacions sense estat més conegudes arreu del món per la seva voluntat d'autodeterminació. La resistència de la seva gent envers els intents d'assimilació i sotmetiment dels països que divideixen el territori kurd en quatre parts ve de molt enllà. Darrerament, però, el terrabastall de conflictes oberts que pateix l'Orient Mitjà ha provocat un conjunt de canvis accelerats que també ha repercutit directament en territori kurd. La lluita de la població de Rojava contra l'Estat Islàmic, al Kurdistan sirià, és un dels màxims exponents de les capacitats d'autodefensa de la seva població.
Parlem de tot això i molt més amb Massoud Sharifi Dryaz, sociòleg originari de Rojhelat –la zona de Kurdistan de l'est pertanyent a l'Iran- que en el seu treball de doctorat es va especialitzar en l'àmbit dels moviments socials i de l'activisme al conjunt del territori kurd com a espai sociològic. Sharifi Dryaz, que ara viu a Barcelona per conèixer la situació del Principat de primera mà i millorar els seus coneixements de català, treballa com a investigador al CADIS (Centre d'Analyse et d'Intervention Sociologiques) i està a punt d'engegar un nou projecte d'estudi sobre nacionalisme i religió al Kurdistan.

- Tu consideres que la qüestió del Kurdistan no és només el problema d'un territori o d'una regió, sinó que és un fet transnacional...
Sí, això té una explicació històrica que es remunta a la fi de l'Imperi otomà i a la creació de les diverses estructures de nacions-estat que van dividir el Kurdistan després de la I Guerra Mundial. Com a reacció als intents de sotmetiment, les primeres mobilitzacions kurdes van tenir un àmbit d'acció regional. Com que els estats de la zona van aconseguir imposar progressivament la seva dominació sobre els territoris kurds, els moviments amb presència a cada part del Kurdistan van haver de limitar les seves accions a les fronteres dels estats a on es trobaven. Els diversos actors kurds van actuar de manera autònoma per reivindicar els seus drets fins que a l'altura dels anys vuitanta hi va haver una nova dinàmica de regionalització de la lluita kurda que va traspassar les fronteres dels estats que l'estancaven. Van ser processos diferents a cada lloc, es van accelerar progressivament i finalment van coincidir amb l'esclat d'una dinàmica de violència regional que va impactar a gran part de l'Orient Mitjà durant els vuitanta: la guerra entre Iran i l'Iraq, el conflicte civil al Líban, la cruesa dels combats entre Israel i Palestina, el cop d'estat a Turquia o els atacs de Saddam Hussein contra la comunitat kurda iraquiana que van deixar més de 182.000 morts són alguns dels fets més greus de l'època.

- La conflictivitat del Pròxim Orient als vuitanta va beneficiar indirectament al Kurdistan?
La situació d'inestabilitat regional va generar nous interessos, va convertir al Kurdistan en un actor regional i va transformar la qüestió kurda en un conflicte transfronterer. A partir de llavors, els kurds es podrien dedicar a fer un tipus de diplomàcia paral·lela. El Kurdistan no tenia un estatus reconegut com a Estat, però va començar a tenir una força militar i de mobilització que li va permetre regionalitzar la seva situació i guanyar més influència política a l'Orient Mitjà.

- Quin paper va tenir el Partit dels Treballadors del Kurdistan (PKK) en tot aquest procés?
El PKK es va fundar el 1978 i va guanyar presència fins a iniciar un enfrontament armat contra Turquia el 1984. El fet que engegués la lluita armada des del Kurdistan de l'Iraq demostra que a l'època el fet kurd s'havia convertit en una qüestió transfronterera. A 1995, el PKK ja comptava amb més de 20.000 guerrillers i tenia una gran capacitat per mobilitzar als membres de la comunitat kurda que vivien a la diàspora europea. Des d'allà, es va donar molt suport mediàtic al PKK i es va iniciar una campanya d'abast internacional a favor de la causa kurda.

- Pel que expliques, la població del Kurdistan ha destacat per la seva capacitat de mobilització durant dècades...
Sí, i moltes vegades només es fa èmfasi en les organitzacions polítiques i militars que representen a la població kurda, però s'ha d'anar més enllà. Al Kurdistan hi ha un dinamisme social i cultural molt potent que té un recorregut al llarg de tot el segle XX. Les mobilitzacions reivindicatives del kurds han estat permanents des de la caiguda de l'Imperi otomà i han derivat en moltes formes d'activisme en èpoques en què no hi havia lluita armada. Tot i això, les accions que sempre han fet més soroll a l'exterior són les que han implicat violència.

- Quins són els factors més importants per entendre aquesta llarga dinàmica d'activisme?
L'àmplia trajectòria històrica dels moviments socials al Kurdistan es deu a diversos motius. Durant molt de temps, el territori kurd va ser una regió inaccessible a l'Estat, que només hi tenia una presència militar molt limitada. Amb la presència reduïda d'un exèrcit no n'hi ha prou per canviar el caràcter social i nacional d'un grup ètnic. Des de temps remots, la identitat comunitària al Kurdistan era un element molt fort. Hi havia fraternitats religioses, confederacions tribals i grups familiars que tenien un paper molt important en l'organització social de la societat kurda. Els governs centrals van voler afeblir aquest model social tradicional, però només van aconseguir eliminar-ne algunes dimensions. A Turquia i l'Iran, per exemple, es van fer polítiques molt dures per suprimir l'estructura tribal.
En aquest context, també hi van anar incidint progressivament els moviments d'esquerra, que van reconèixer la capacitat mobilitzadora de la gent kurda i ben aviat van guanyar molta influència. Davant els intents de dominació estatal i d'assimilació lingüística i cultural, la societat kurda va crear noves formes de resistència. Com a símbol d'oposició al control de l'estat, la població kurda manté la llengua i la memòria col·lectiva de la seva gent passa de generació en generació a través de l'idioma. Aquest tipus de resistència cultural ha estat molt important.

- Una altra qüestió interessant a destacar és el paper protagonista de les dones en el moviment revolucionari kurd...
La participació de les dones en la vida política i la lluita armada del Kurdistan no és un fenomen nou. Des de la fi de l'Imperi otomà han participat en el moviment d'alliberament nacional. Als vuitanta, davant de la situació de conflicte armat al Kurdistan iranià i abans que ho fes el PKK a la zona kurda de Turquia, les dones ja van ser mobilitzades de manera massiva per combatre amb les milícies de Komalah contra l'exèrcit de l'Iran. Un cop ho va fer el PKK, però, la situació va canviar de manera molt radical. Als anys noranta, a moltes ciutats kurdes de Turquia hi va haver revoltes urbanes contra l'estat turc.
Aquesta mobilització va fer que el PKK augmentés la seva militància, les dones hi van entrar a participar massivament i van integrar-s'hi de manera directa. Més tard, van crear la seva pròpia organització. A la vegada, a l'època va emergir la figura de Leila Zana, la primera dona kurda en entrar al parlament turc. A partir de llavors, les dones entrarien plenament en la vida política i militar del

em amb...

ryaz, sociòleg kurd

del social més just i igualitari on baix”

Kurdistan turc i als 2000 aconseguirien tenir una quota de representació del 40% en tots els àmbits organitzatius del moviment per incidir en major mesura en la presa de decisions i en la transformació de la seva pròpia situació sociocultural.

- Les consecucions de les dones al Kurdistan turc han influït en el rol que ara tenen a Rojava?
Efectivament, la lluita feminista del Kurdistan turc va crear una cultura política i de participació activa de les dones que va trencar molts esquemes. La societat kurda va deixar enrere molts prejudicis i va entendre que les dones també podien participar activament en la lluita. De fet, l'experiència del PKK –que tenia presència al Kurdistan sirià des dels vuitanta- es va traslladar en la lluita de Rojava.

- Tu has comentat més d'una vegada que l'experiència d'autogestió i de resistència del Kurdistan sirià és molt similar a la revolució de 1936 a l'Estat espanyol.
Similar no, però tenen punts en comú, especialment en la manera en què es pretén organitzar la societat en els dos casos. Tant en la revolució de 1936 com els fets de Rojava en l'actualitat hi ha la voluntat de materialitzar un projecte utòpic de caràcter assembleari per crear una societat més justa i igualitària en un context on l'estat ha fet fallida i en el qual hi ha una situació de conflicte armat i de violència molt greu.
L'experiència de Rojava, però, també té trets particulars: es basa en les idees de confederalisme democràtic d'Abdullah Öcalan que té inspiracions en l'anarquisme, el feminisme o l'ecologisme. El PKK va voler posar en pràctica el projecte a través dels consells municipals al Kurdistan turc, però la repressió va impedir que el procés pogués seguir endavant, per això ha posat moltes esperances en el Kurdistan sirià. Actualment, allà cada barri té una assemblea que gestiona el seu espai i s'integra en una xarxa social i organitzativa més àmplia que va des de baix cap a dalt. La gent està en contacte permanent i qualsevol decisió que es pren ha de

ser acordada per tothom. Això és un punt clau per entendre perquè el model funciona tan bé, tot i que també hi tinc crítiques.

- Quins són els punts negatius que hi trobes?
Des del meu punt de vista, la crítica que tinc al projecte de Rojava és que no es tracta d'un model completament gestionat des de baix, sinó que hi ha un control per part d'un partit que ja està estructurat en l'àmbit ideològic i orgànic. Cal tenir en compte que el Partit per la Unió Democràtica de Rojava (PYD en kurd) tot just va sorgir el 2003 a partir d'una decisió del consell presidencial del PKK, quan hi havia una reestructuració estratègica i discursiva del partit. Aquesta implantació tan recent fa que encara no hi hagi una cultura d'autogestió completament arrelada en la societat kurda de Síria. El què sí que hi ha és una autoorganització tradicional, però el model que es vol dur a terme d'empoderament de la societat per autodirigir-se és relativament extern i implica que no es desenvolupi de manera totalment automàtica i natural.
Amb tot, de la mateixa manera que s'està intentant establir un poder que va de baix a dalt, també hi ha un control que prové de dalt. Això ha generat alguns conflictes. El projecte, no obstant, està aportant moltes oportunitats a les dones i a les minories ètniques i religioses i dóna molta importància a aquestes diferències, però per altra banda no té capacitats per acceptar la divergència política. A vegades, algunes organitzacions polítiques kurdes que no estan plenament integrades en el projecte s'han sentit marginades. En definitiva, el què és positiu és que el model de Rojava està molt avançat a nivell social i cultural, però encara té mancances en l'àmbit polític i aquesta situació pot suposar una amenaça de cara al futur.

- Sembla que pel futur del Kurdistan es dibuixen dos models polítics distintius molt clars: per una banda hi ha la línia del PKK i l'experiència revolucionària de Rojava, mentre que al Kurdistan de l'Iraq estan prenent un camí diferent.
Sí, entenent-ho de manera general, en la globalitat de l'espai kurd hi ha dos corrents molt diferenciats: els sectors propers al PKK i a la ideologia d'Abdullah Ocalan i els elements que segueixen la línia més nacionalista i capitalista del Partit Demòcrata del Kurdistan d'Iraq amb la figura de Massoud Barzani al capdavant. Hi ha una opció que està més lligada a un nacionalisme de tipus etnocèntric que busca aconseguir el dret d'autodeterminació a través del lideratge d'una organització política, mentre que a Turquia i a Síria hi ha un altre model més progressista, rupturista i innovador que últimament ha recuperat en el seu discurs el concepte de l'antiga Mesopotàmia. Segons aquesta idea, fa milers d'anys que a la regió hi conviuen una gran quantitat de grups ètnics amb una cultura i una llengua diferents i això ha de seguir sent així. El model de l'estat-nació, però, no ha sabut respondre a aquesta situació i l'experiència al llarg del segle XX demostra que aquesta estructura estatal només fomenta les tensions, l'exclusió i la dominació d'un grup particular per sobre dels altres. L'experiment de Rojava, precisament, ve de la voluntat de trencar amb aquest model i de trobar-ne un altre d'alternatiu que sigui més inclusiu i extensible no només al Kurdistan, sinó a tot l'Orient Mitjà.

- Tu quin creus que és el model que té les de guanyar a mitjà termini?
Amb la irrupció de l'Estat Islàmic, la situació tant al Kurdistan d'Iraq com al Kurdistan sirià és caòtica. Jo crec que per ara hem d'imaginar la continuïtat de dos models diversos per a dues parts diferents del Kurdistan. A les zones kurdes de Síria, de Turquia i de l'Iran, actualment la població és més favorable a l'autonomia i a la perspectiva de l'autogestió, però la situació del Kurdistan iraquià és diferent. Allà viuen una realitat molt complicada des del temps de Saddam Hussein i per ara sembla que seguiran un altre camí. Tot i això, encara que actualment la població ha adoptat una posició més pragmàtica, el somni de crear un gran Kurdistan independent de cara al futur segueix existint entre la majoria dels kurds.

- Ens pots explicar alguna cosa més del cas del Kurdistan iraquià?
En aquella zona kurda, la família de Barzani té molta influència i poder sobre les institucions del règim autonòmic, però el seu partit no és l'únic que té representació i hi ha més organitzacions que tenen presència al parlament. A més, al Kurdistan de l'Iraq també s'ha aconseguit donar molt de valor a la diferència social i cultural. Les minories ètniques de la regió tenen tot un conjunt de drets garantits i representació parlamentària: la voluntat de respectar les comunitats minoritàries és un punt a destacar en tot el Kurdistan, hi ha una gran sensibilitat a la diferència. Com que la població kurda ha patit durant molt de temps la repressió i la dominació, ara és conscient que un cop té el poder no pot actuar de la mateixa manera amb les minories que viuen al seu propi territori.

- Fins a quin punt ha afectat l'aparició d'Estat Islàmic al Kurdistan i a la seva població?
L'Islam polític i l'integrisme religiós no tenen gaire influència en l'esfera política i social del Kurdistan. La visió kurda de la religió ha tendit a ser diferent de la concepció islàmica tradicional que temps enrere va voler imposar l'Imperi otomà. A més, al territori del Kurdistan hi ha una gran diversitat religiosa: la majoria dels kurds són musulmans –sunnites i xiïtes-, però també hi ha comunitats

jazidís, cristianes i uns 160.000 kurds que són jueus. Amb tota aquesta diversitat de creences, la identitat kurda no s'ha construït sobre la qüestió religiosa.

Per altra banda, també cal destacar la importància de l'esquerra al Kurdistan i la seva influència en la construcció de la identitat del moviment kurd. Des d'un bon principi, l'esquerra kurda va tenir un discurs molt crític contra l'Islam. En el manifest fundacional del PKK, l'any 1978, per exemple, l'organització va declarar que l'arribada de l'Islam a Mesopotàmia va significar la imposició del feudalisme a la regió. Enguany, aquest discurs d'esquerres potser no és tant present com abans, però la concepció crítica sobre la religió s'ha mantingut en les idees de la majoria de partits polítics kurds. Tanmateix, això no vol dir que al Kurdistan hi hagi una nul·la influència de l'Islam polític sobre la població. Hi ha partits polítics kurds islamistes que tenen representació parlamentària i certa capacitat de mobilització. Alguns són més aviat moderats i hi ha altres grups que són més extremistes. Per altra banda, la presència kurda entre la militància de l'Estat Islàmic és més aviat reduïda: s'ha comptat que hi podria haver unes 400 persones d'origen kurd que en formen part.

- Darrerament, amb el focus sobre el setge de Kobane, els mitjans de comunicació s'han concentrat en la resistència kurda contra l'Estat Islàmic a Rojava, però al Kurdistan d'Iraq també hi estan combatent.

Sí, allà els combats han estat molt durs. A hores d'ara ja hi ha més de mil peixmergues (militars de l'exèrcit kurd iraquià) que han perdut la vida en els combats contra l'EI. Per enfrontar-s'hi s'ha fet una coalició a on també participen militants del PKK i membres d'organitzacions polítiques kurdes de l'Iran.

- Durant l'últim any s'han fet evidents les relacions estretes entre Turquia i l'Estat Islàmic, una col·laboració que podria tenir molt a veure amb la por del govern turc davant de l'enfortiment de la causa kurda.

Els vincles entre Turquia i l'EI no són una hipòtesi, sinó una realitat. El gener passat, fins i tot, l'anterior ambaixador dels Estats Units va declarar que Turquia havia de deixar de donar suport de manera indirecta a l'Estat Islàmic. També hi ha molts documents i vídeos que confirmen aquesta relació. Des del moment en què l'EI va aparèixer al context de la guerra civil de Síria, Turquia l'ha utilitzat com un dels seus actors sobre el terreny per tal de tenir més capacitat d'influència en l'evolució del conflicte.

- Tu tens trajectòria com activista a la regió del Kurdistan de la qual provens?

Al Kurdistan d'Iran la situació és una mica especial. Allà era molt difícil militar en cap organització política en defensa dels drets dels kurds. Jo vaig ser activista durant la meva època d'estudiant a la universitat. Amb l'entrada d'un nou equip de govern a Teheran entre 1997 i 1998 hi va haver un canvi d'atmosfera política al país que era més propera per reivindicar els interessos kurds. La comunitat kurda va aprofitar l'oportunitat per mobilitzar-se i moltes de les primeres accions van sorgir dels nuclis d'activistes de les universitats.

- La relació de Rojhelat amb el govern central de Teheran havia estat conflictiva?

Fins a principis dels noranta, a Rojhelat hi va haver un greu conflicte armat. El Partit Socialdemòcrata del Kurdistan d'Iran (PDKI) i el Komalah -de tendència maoista- van guanyar molta presència després de la revolució iraniana de 1979 i van esdevenir les dues principals organitzacions polítiques kurdes de la regió. Va ser un moment de gran mobilització. La reivindicació principal de la població kurda, però, no era la independència, sinó l'autonomia per Rojhelat i la democràcia per tot l'Iran. No obstant això, a mesura que va avançar la revolució, els partits islamistes que van arribar al poder a Teheran es van mostrar reticents amb el reclam d'autonomia del Kurdistan perquè ho veien com una etapa prèvia cap a la independència. L'aiatol·là Jomeini fins i tot va declarar la Jihad contra els kurds.

- Com va evolucionar la situació?

Tot plegat va suposar l'esclat d'un conflicte armat que va durar fins a 1992. El conjunt de partits kurds van mobilitzar un grup armat que segons els càlculs va arribar a tenir entre 60.000 i 100.000 guerrillers sobre el territori per defensar-se dels atacs de l'exèrcit iranià al Kurdistan de l'est. Fins al 1984, la guerra oberta que hi havia va ser molt dura. Si fem balanç, entre 1979 i 1989 hi va haver cap a 50.000 persones que van perdre la vida a causa de la violència. La gravetat del conflicte va fer que la major part de les milícies kurdes s'haguessin de refugiar a les muntanyes de Kandil, una zona del Kurdistan iraquià on van ser acollides pel Partit dels Treballadors Kurd (PKK). Al Kurdistan iranià, però, la lluita d'aquell moment no va ser només armada: hi havia molta participació popular a través d'assemblees de barri i de la societat civil en la gestió de la regió. El dinamisme social de l'època a Rojhelat és bastant semblant al model que actualment s'està intentant aplicar a Rojava.

- El context del Kurdistan de l'est segurament és el més desconegut a l'exterior. Quina és la realitat política de la regió actualment?

Políticament, la situació està estancada i no ha avançat massa des que va acabar el conflicte armat el 1992. Tot i que l'Iran reconeix la singularitat del Kurdistan, no garanteix els drets més bàsics a la seva població perquè la considera una amenaça: com que els kurds tenen capacitat per mobilitzar-se molt ràpidament, el govern de Teheran sempre té por que el seu impuls pugui derivar cap a una declaració d'independència. Amb tot, a hores d'ara l'Iran no garanteix a la població kurda l'educació en la seva llengua materna, obstaculitza l'accés a llocs de treball públics a la ciutadania kurda i la inversió econòmica de Teheran al territori és molt petita. Encara que la terra kurda és molt rica i té recursos minerals com petroli i gas, una gran part de l'economia funciona a través del contraban amb Turquia i l'Iraq, la riquesa de la regió no està ben repartida i els beneficis que s'extreuen no van a parar als seus habitants, sinó que la majoria de gent que té poder a la regió prové de fora del Kurdistan.

** Entrevista publicada a la Directa.*

LES FRASES

"Sovint només es fa èmfasi en les organitzacions polítiques i militars que representen a la població kurda, però també hi ha un dinamisme social i cultural molt potent"

"La crítica que tinc al projecte de Rojava és que no es tracta d'un model completament gestionat des de baix, sinó que hi ha un control per part d'un partit"

"L'experiment de Rojava ve de la voluntat de trencar amb el model d'Estat-nació i de trobar-ne un altre d'alternatiu que sigui més inclusiu i extensible no només al Kurdistan, sinó a tot l'Orient Mitjà"

"Des del moment en què l'EI va aparèixer al context de la guerra de Síria, Turquia l'ha usat com un dels seus actors sobre el terreny per tal de tenir més capacitat d'influència en el conflicte"

Sense fronteres

Setmana Internacional d'Acció contra els Tractats de Lliure Comerç

Campanya #NoalTTIP
http://noalttip.blogspot.com.es

La campanya #NoalTTIP demanem l'eliminació de tractats comercials com el TTIP, TPP, TiSA i CETA. Vam organitzar la Setmana Internacional d'Acció contra els Tractats de Lliure Comerç entre el 10 i el 17 d'octubre, amb mobilitzacions centenars de ciutats a tot el món i la recollida de més de tres milions de signatures.

Una enorme balança presidia el 6 d'octubre l'entrada a la seu de la Comissió Europea a Brussel·les. Un dels seus plats albergava uns sacs de sorra en representació de les multinacionals. En l'altre hi havia més de tres milions de signatures de la ciutadania europea, recollides al llarg d'un any, en contra de les negociacions del Tractat Transatlàntic de Comerç i Inversions (TTIP per les seves sigles en anglès) entre EUA i la UE, d'altres tractats de lliure comerç com el de la UE i Canadà (CETA per les seves sigles en anglès) i el que 50 països negocien per liberalitzar els seus serveis públics (TiSA per les seves sigles en anglès). Els responsables d'aquest "regal" van ser els més de 500 col·lectius que formen part de la campanya europea contra els tractats comercials, que han batut tots els rècords de recollida de signatures a escala europea. Mentre que una Iniciativa Ciutadana Europea (similar a una Iniciativa Legislativa Popular europea) requereix un total d'un milió de signatures i superar un 1% de quota en almenys set països, a l'espai d'un any la campanya ha recollit el triple de signatures totals i ha superat la quota en 23 països membres. No obstant això, el lliurament d'aquestes tres milions de signatures ha estat simbòlic a causa que la Comissió Europea, amb el dèficit democràtic que li caracteritza, va denegar a la campanya la possibilitat de realitzar la iniciativa ciutadana.

La presentació de signatures inaugurava la Setmana Internacional contra els Tractats de Lliure Comerç, amb mobilitzacions en centenars de ciutats de tot el planeta, mostrant el creixent rebuig de la població mundial a les polítiques comercials actuals que no han fet més que aprofundir les diferències entre rics i pobres i saquejar el planeta. De fet, molts actes de la setmana coincidien amb el Dia Internacional per a l'Eradicació de les Causes de la Pobresa, atès que els tractats comercials beneficien exclusivament a les elits comercials i suposen un augment de la precarietat de la resta de la població i major desprotecció del medi ambient.

La Setmana coincidia amb l'anunci de la finalització de les negociacions de l'Acord d'Associació Transpacífic (TPP per les seves sigles en anglès), negociat entre EUA, Japó i altres 10 països d'Àsia i Amèrica, per considerar que, igual que el TTIP, el CETA o el TiSA, busca privatitzar els serveis públics, rebaixar la legislació en matèria de protecció social, laboral o ambiental o donar la possibilitat a les multinacionals estrangeres per demandar als Estats si alguna llei produeix pèrdua de beneficis, tal com demanden els principals grups empresarials.

Per això, la campanya #NoalTTIP recalca la importància de la mobilització ciutadana, ja que solament la veu de la ciutadania pot fer callar els interessos de les multinacionals. La presentació de tres milions de signatures és una mostra que la campanya està tenint èxit. Si la Unió Europea albergués un mínim de democràcia, no continuaria amb les negociacions comercials sense abans consultar a la població.

Per una acollida real, digna, igualitària i suficient

Associació Papers i Drets per a Tothom

El drama humà és evident. La realitat de centenars de milers de persones fugint dels seus països d'origen, morint en horribles condicions, saltant murs i filats, sofrint la persecució i la repressió policial, amuntegades en tètrics camps de concentració, ... ens interpel·la cada dia.

Aquestes persones fugen de les guerres, de les catàstrofes naturals, de la misèria, de la fam, de la repressió política, sexual o de qualsevol índole. I en arribar a Europa després atzarosos camins no troben acollida sinó repressió, tancament de fronteres, tanques per tot arreu, policies i exèrcit que els impedeixen el pas. La mateixa Europa que rep sense problemes a milions de turistes es nega a acollir a centenars de milers de refugiats.

Les persones que fugen no són les causants de la seva desgràcia. Els sirians, libis, afganesos i iraquians fugen de guerres en què Europa (i també Espanya) intervé de vegades directament amb tropes militars i altres amb la venda d'armes. Els qui fugen de la misèria i la fam ho fan de regions els recursos naturals són explotats moltes vegades per multinacionals europees. Europa és responsable també d'aquest fenomen dels milers de refugiats i immigrants, no té dret a romandre impassible.

Els cadàvers són milers al mar ia la terra. S'acusa de la seva mort a les màfies però s'oculta que si les fronteres estiguessin obertes, si la voluntat d'acollida fos real, aquestes morts no serien tals. Són els controls fronterers, els filats de Ceuta, Melilla i ara Hongria, la policia sèrbia, francesa, anglesa, i alemanya, les que obliguen els refugiats a vendre a les màfies. Són les fronteres que permeten el pas dels capitals però no de les persones, són les polítiques d'estrangeria, les que maten, maltracten i discriminen. És la desigualtat entre rics i pobres, el capitalisme, el responsable últim d'aquesta tragèdia.

Davant d'aquesta tragèdia, La Unió Europea va subhastant a la baixa les quotes de refugiats. La legislació d'immigració, refugi i asil de la Unió Europea només té per objecte impedir la immigració, l'asil i el refugi. El govern espanyol regateja acollir 4.000 persones mentre deporta quotidianament a centenars d'immigrants amb anys d'estada, manté sense papers i sense drets i per això en la major vulnerabilitat a centenars de milers d'immigrants, confina en llimbs legals durant anys a centenars de demandants d'asil, ... Mentre aquestes legislacions no siguin abolides tota la resta serà només demagògia.

No es tracta de fer caritat ni assistencialisme. Cal reconèixer íntegrament el dret d'asil i refugi, el dret a emigrar, a la lliure circulació de les persones. Es tracta de tancar els CIE 's, enderrocar les tanques, destinar els pressupostos militars a l'acollida de les persones.

Les persones que arriben han de ser rebudes en plenitud de drets, amb accés universal a la sanitat, educació, habitatge i tots els serveis socials; amb papers i regularitat administrativa, amb possibilitat d'establir-se i accedir a la feina per guanyar-se la vida dignament.

No volem camps de concentració cínicament anomenats d'acollida, no volem campaments de refugiats. A la Unió Europea hi ha diners de sobres per a altres condicions d'acollida. N'hi ha a les grans fortunes, a les arques de les multinacionals; és el mateix diners que s'han destinat a rescatar Bankia ja Rato, el que es malgasta en aeroports com el de Castelló, el que roben Bárcenas i Pujol.

La societat, els nous ajuntaments (Barcelona i Madrid entre d'altres), les famílies, ... ha començat a mobilitzar-se. La societat té en tot això l'enorme paper de pressionar els governs i les institucions, de lluitar perquè l'acollida que molts anhelem sigui digna, igualitària i no discriminatòria ni humiliant.

La societat en el seu conjunt, els autòctons i els immigrants hem de mobilitzar-nos en defensa dels nostres drets, aquesta serà l'única garantia que puguin ser respectats.

No més morts. Per una acollida sensen fronteres digna i igualitària.

Ni policia, ni murs, ni llei d'estrangeria.

Social

Ho sento, no em puc solidaritzar amb en Mas

Ermengol Gassiot
Fotos: Oriol Clavera / Albert Garcia

Ho sento, però no puc. No puc dir que em solidaritzo amb l'Artur Mas. Ni puc, ni vull. I dic això sent plenament conscient que l'acció judicial contra ell junt amb la Irene Rigau i la Joana Ortega és una autèntica barbaritat que cal combatre. Barbaritat com moltes altres accions judicials, és ben cert, i això no treu en absolut que també l'haguem de criticar. Però per injusta que sigui, no fa ni de lluny que l'Artur Mas sigui un dels nostres. En absolut.

No em puc solidaritzar amb un cap d'un govern que sistemàticament s'ha personat com a acusació contra militants de moviments socials, sindicals i polítics de l'esquerra alternativa. Un exemple n'és la condemna de 8 persones per la manifestació davant el Parlament el juny del 2011, motivada per un recurs presentat entre d'altres pel govern que ell presidia i pel Parlament on el seu partit era majoritari. D'altres, els diversos empresonaments de companyes i companys denunciats i detinguts pels Mossos d'Esquadra després de la vaga general del 29 de març de 2012. També em vénen al cap les persones que han perdut un ull per actuacions dels Mossos d'Esquadra sota el seu govern, un govern que ha tergiversat la realitat per evitar, precisament, que es fes un mínim de justícia. En aquests casos i en el de morts a comissaria o en el moment de ser reduïts pels Mossos d'Esquadra, com els del Yassir del Vendrell o el Juan Andrés Benítez del Raval de Barcelona. I no vull oblidar tampoc les privatitzacions d'empreses i serveis públics, o la venda directa de patrimoni de la Generalitat. Ni com aquestes privatitzacions, que han omplert les butxaques d'amics del president, es correlacionen amb situacions tràgiques com la mort fa pocs mesos d'un malalt de cor a Tarragona mentre la unitat hospitalària que l'havia de tractar estava tancada per ordre governamental. O, per exemple, com els darrers anys l'Institut Català d'Avaluacions Mèdiques ha reduït significativament la concessió de d'incapacitats per malalties amb greus prejudicis per persones que pateixen fatiga crònica, fibromiàlgia i afeccions similars. De fet, també em ve a la memòria que alguns inspectors del Departament d'Ensenyament han amenaçat amb denúncies les escoles que, de manera activa, han mostrat la seva insubmissió a la Llei Wert.

Posats a solidaritzar-me, prefereixo fer-ho amb les desenes de milers de persones desallotjades de casa seva mentre ell ha sigut president. Moltes d'elles ho van ser amb les mesures de desnonament exprés aprovades pel Congrés de Diputats a proposta, precisament, de CiU. I també amb les persones que passen hores i hores a la cua de l'atur, víctimes dels acomiadaments agilitzats per les reformes laborals també validades pel partit de l'Artur. I amb la mainada que a Catalunya va a escola sense esmorzar, sovint fills i filles d'aturades o de treballadors/es amb salaris de misèria, estimulats també per les reformes laborals esmentades. I no cal dir que també em solidaritzo amb els treballadors acomiadats de Panrico després de mesos de lluita. Recordo com l'empresa va cobrar quantioses subvencions de la Generalitat mentre feia fora aquests treballadors. També són receptors/es de la meva solidaritat els i les treballadores públiques, docents, personal sanitari, del tercer sector. Treballadors i treballadores que, malgrat patir una forta degradació de les seves condicions laborals sota els governs d'en Mas, han seguit lluitant per la qualitat de vida de la població del nostre país. I això em fa recordar els milers de professors/es interines que van perdre la feina el setembre de 2012, amb Rigau com a consellera d'ensenyament. I també tots/es els companys d'universitat, joves la majoria, que ara estan al carrer.

Des del meu punt de vista, una cosa és la indignació i el rebuig per una acció judicial en contra del que, formalment i amb totes les limitacions que coneixem, va ser una consulta a la població de Catalunya. Aquesta indignació l'hem de vehicular en una lluita activa per transformar la realitat, una realitat de la qual actualment emanen iniciatives jurídiques com aquesta o com les que s'han emprès, a nivell de desenes o centenars, contra militants socials. Qui sap, potser en aquesta lluita em podria arribar a trobar el Mas, ni que fos puntualment. Però una altra cosa és el suport cap a l'Artur Mas, a nivell individual. Una persona de la qual no hem parat de criticar la seva acció de govern i no ens han deixat d'escandalitzar pels efectes negatius que ha tingut sobre les vides d'una part considerable de la població de Catalunya.

Per injusta que sigui l'actuació judicial contra Artur Mas pel 9N, no fa ni de lluny que sigui un dels nostres

Suposo que si fos un liberal i em cregués la democràcia burgesa, podria arribar a justificar la idea de ser solidari amb la figura, en abstracte, del President. Com a delegat de la sobirania popular, o quelcom semblant. Però com que defenso la necessitat d'enderrocar les institucions i la legalitat que emana del sistema capitalista, tampoc no em puc sentir solidari d'aquesta manera. Prefereixo, en canvi, treballar activament per fer de la nostra una realitat diferent. Basada en la plena llibertat col·lectiva i individual, on l'explotació sigui un record del passat. I, em temo, que en l'intent ens trobarem en Mas en el bàndol oposat.

** Ermengol Gassiot Ballbè. arqueòleg i professor, secretari del Departament de Prehistòria de la UAB, activista social i secretari general de la CGT de Catalunya.*

Autogestió és independència!

Bloc Antiautoritari 11 de setembre 2015 a Barcelona

Fa molts anys que al Bloc Antiautoritari de l'11 de setembre venim dient que cap estatut ni cap estat ens faran lliures. Aquest any cal remarcar que tampoc ho farà cap votació, cap urna, ni cap partit polític. La clau del que nosaltres entenem per llibertat no ens arribarà mai des del sistema, dels seus organismes de poder, dels seus marcs legals, ni de les seves formes de representativitat jeràrquiques i delegades. La nostra lluita es troba en la subversió de tots aquests marcs.

Cada any forgem el Bloc per recordar que, com a llibertàries, creiem i lluitem per l'alliberament de tots els pobles perquè per nosaltres això és sinònim de lluitar per a l'autonomia de totes les persones. Són camins indestriables. Només es podran denominar pobles lliures aquells on les seves persones ho siguin. Per tant, les nostres lluites continuen sent totes aquelles que defensin aquest alliberament personal i col·lectiu, i això suposa també acabar amb totes les estructures que ho impedeixen.

Les nostres eines per l'alliberament mai passaran per construir estats ni continuar sotmesos dins del sistema capitalista.Nosaltres fomentem l'organització social des de la base en formes horitzontals,assembleàries i lliurement confederades, de baix a dalt i no al contrari. Construïm espais alliberats i de contrapoder basats en el suport mutu, la solidaritat i la cooperació, on empoderar-nos per practicar l'autogestió i construir les alternatives necessàries que ens facin cada dia més autònomes del sistema capitalista. El nostre dret a decidir i la nostra forma de representar-nos sempre ha estat l'acció directa, i com a anarquistes hem lluitat per exercir-lo contínuament de forma personal i col·lectiva, sobre totes les coses, a tots els nivells, a tota hora i sense intermediàries.

No podem passar per alt que, en els propers mesos, les conjuntures socials podrien variar de forma substancial i ens podem trobar escenaris on milions de persones es vegin exercint la insubmissió i la desobediència davant

l'estat i el sistema. Creiem que hem d'estar preparades pel moment en què s'obri aquesta escletxa, aprofitar l'oportunitat d'inestabilitat i insubordinació general per fer tremolar el sistema, tensar les cordes de les dissidències i difondre la nostra via d'alliberament. En els propers mesos, encara que algunes no vulguin, les llibertàries tenim moltes coses a dir. L'exemple revolucionari en la història d'aquest poble i la vigència present de les nostres idees i pràctiques així ho avalen.

Només organitzant-nos de manera efectiva, continuant aprofundint en les nostres lluites diàries i sent presents als carrers i als moviments socials, tindrem l'oportunitat d'incidir en aquest temps de canvis, fer que les transformacions siguin realment revolucionàries i impedir que la caiguda d'un estat suposi la construcció d'una altra opressió sota una nova bandera.

Indigneu-vos, Reaccioneu, Comprometeu-vos!

Federació Intercomarcal CGT Lleida

Nosaltres diem AIXEQUEU-VOS. Aixequeu-vos del vostre llit, de la vostra cadira, del vostre sofà, del vostre amagatall. Aixequeu-vos i sense violència feu sentir als polítics que ens governen, començant pels de la nostra ciutat i la nostra diputació, el vostre aler al seu clatell. Tots sentim en les nostres carns les seves decisions.

Perquè? nosaltres hem de renunciar a que ells sàpiguen també en les seves carns el que patim els que no estem en condicions de la seva vida fàcil i de luxe i sense preocupacions?, més enllà de posar els seus esforços en millorar la vida dels seus propers i d'utilitzar els diners de tots per enriquir empreses que es mengen el pressupost públic, per fer caler , perquè no s'empren per tal que els serveis públics siguin més barats, alhora que es reparteixi la riquesa entre la classe treballadora, és a dir, amb majúscules el REPARTIMENT DE LA RIQUESA?.

Molts estudis demostren que les externalitzacions de serveis dels ajuntaments (perquè ens entenguem tots: privatitzacions) a Espanya, representen un increment de la despesa dedicada a aquells serveis, a més d'un empobriment dels treballadors, una precarització dels seus drets laborals i un enriquiment indecent de les empreses que liciten amb l'administració, a més de les provades comissions, en alguns consistoris, d'aquells partits que confereixen les contractes, la qual cosa per si sola no demostra que en els Ajuntaments on no s'ha investigat, no s'hagi pogut produir aquesta manera d'actuar.

Tenim casos de corrupció a dojo, encara que ningú entra a la presó. Això sí, aquells que lluiten per llevar la careta dels qui governen d'esquena a la majoria de ciutadans, tenen sobre la seva persona peticions d'entre 3 i 6 anys de presó, per fer vagues, manifestacions, accions contra les polítiques antisocials, accions contra desnonaments, protestes contra la persecució dels dissidents amb l'estat antidemocràtic i policial al que hem arribat.

El mateix que feia el dictador Franco, amb els seus detractors, posar-los a la presó, és el que estan fent els governs actuals de Catalunya i Espanya amb els detractors de les polítiques antisocials i amb els detractors dels partits i polítics corruptes. La diferència és que no hi judicis sumaríssims per executar-los.

Però creiem que és pitjor la repressió que patim actualment, perquè durant la dictadura ja se sabia que no hi havia llibertat i democràcia, però ara ens volen fer creure que sí que existeixen, i que els que lluitem contra aquesta dictadura "democràtica" som els antidemocràtics. La història

es repeteix. És el mateix que els va passar als francesos abans de la revolució o fins i tot si ens remuntem més enrere als cristians i esclaus a l'imperi romà.

A més, per si fos poc, el partit que governa diu que ja hem sortit de la crisi. Però és que algú pot creure que els polítics saben alguna cosa de la crisi? Creieu que saben que hi ha molta canalla que no fa més d'un àpat al dia? Creieu que saben que un menú en un bar qualsevol costa el doble del que els hi costa al Congrés, al Senat o al Parlament de Catalunya? Creieu que saben que una multa de 200 € per algú que cobra 900 € és com si a ells els multessin amb 20000, 30000 o 50000 euros o més, en proporció al seu sou?

Per si tot això fos poc, l'OCDE, el Fons Monetari Internacional i per acabar-ho d'arrodonir el Sr. Linde, dirigent màxim del Banc d'Espanya diu, segons els mitjans, que s'ha d'abaratir l'acomiadament i incentivar els contractes indefinits, entre altres animalades. Companys i Companyes, això traduït al llenguatge de les persones vol dir, que et regalem diners, (amic empresari), per contractar treballadors amb contracte indefinit, però quan els despatxis no et costarà un duro (un euro) i podràs tornar a contractar algú indefinit al seu lloc per tornar a cobrar la subvenció.

Aixequeu-vos, desperteu, lliuteu i respecteu la memòria dels vostres avis i revesavis que van lluitar pels seus drets i pels vostres i que ara ens els deixem perdre.

Després de les eleccions del 27S

EMBAT, Organització llibertària de Catalunya

Les eleccions catalanes del 27 de setembre han deixat un escenari de suport majoritari a un estat independent amb una gran pujada de les Candidatures d'Unitat Popular i, al mateix temps, d'una canalització del vot identitari espanyol cap a Ciutadans.

Entenem que la majoria del país en termes generals opta per una ruptura, de menor o major intensitat, amb el model esgotat d'un estat espanyol lliberticida i garant de les desigualtats. Tanmateix, ens trobem lluny de les tasques i dels posicionaments rupturistes que necessitem com a poble per a fer front tant a la situació d'erosió dels nostres drets socials i laborals, com a l'absència dels mitjans i el múscul social necessaris per a desenvolupar una vida digna i lliure. Tasques que passen per la construcció de sobiranies i que suposen necessàriament la confrontació amb un model autoritari de concebre l'organització socioeconòmica i amb les classes que se'n beneficien. Tant les que es manifesten favorables a una nova "sobirania" catalana com les que opten pel marc polític i territorial espanyol.

Es tracta doncs, d'una majoria insuficient per portar a terme una ruptura en termes polítics i socials profunds. Qualsevol avanç unilateral en matèria de drets socials o llibertats polítiques ha d'anar fortament entreteixit amb una manifestació de poder popular i de consentiment majoritari que ho defensi i acati. En aquest sentit, la possibilitat de confrontació en termes estrictament identitaris en el si de les classes populars no pot ajudar de cap de les maneres a la creació d'un escenari d'intensificació significativa dels nivells de confrontació. Les forces que defensen la via de la confrontació d'identitats o d'una suposada "idiosincràsia catalana" més treballadora i eficient com sortida de la crisi política i econòmica, presents en el camp independentista, no ajuden a construir aquesta gran majoria per la sobirania popular que necessàriament ha de contemplar, però no exclusivament, el dret d'autodeterminació del poble català. Només la perspectiva d'un futur de drets i llibertats per sobre de les banderes identitàries pot mancomunar aquesta majoria social decidida.

La possibilitat, per molt estreta i contradictòria que sigui, d'esquerdar el règim polític i econòmic nascut de la reforma franquista del 1978, i d'obrir la política, en majúscules, a les majories socials, ha de ser benvinguda des d'una perspectiva llibertària.

Creiem que la ruptura només es pot realitzar des d'un procés constituent des de baix que posi els pilars de nous drets i garanties de participació política. Un procés constituent que ens ofereixi a les classes populars els instruments per edificar noves sobiranies. Sobirania econòmica, alimentària i energètica entre d'altres. Davant aquesta disjuntiva, considerem que el moviment popular en el seu conjunt ha de prémer l'accelerador per articular-se i per convertir Catalunya en un país ingovernable on podem començar marcar l'agenda política pública i imposar aquelles demandes col·lectives majoritàries que han estat frustrades des del poder de forma continuada. La desorganització i la fragmentació en la qual ens trobem instal·lades en aquests moments només beneficien a aquelles que, sigui amb millor o pitjors intencions, tot ho volen fiar a la representació institucional.

Hem de ser conscients que no ens trobem precisament en el millor context per engegar i desenvolupar un procés constituent que suposi un avanç important en l'emancipació social dels pobles. Per una banda, des d'una perspectiva purament material, ens trobem en un país de la perifèria europea amb una economia majoritàriament terciaritzada i en unes condicions de dependència i vassallatge respecte a la troika i els poders patronals. Per l'altra banda, la composició de les classes populars segueix patint d'una gran dispersió i manca organitzativa. D'aquí la necessitat de defugir d'aquest relat prou assentat pel qual els catalans ja hem expressat la nostra voluntat a través de les urnes i que ara hem de confiar que els polítics "facin la seva feina".

Ara més que mai, la nostra tasca política ha de ser la de bolcar-nos plenament en l'enfortiment de l'organització col·lectiva, social, democràtica i autònoma de les classes populars. Només amb aquest múscul social plenament desenvolupat podem avançar cap a la consecució dels nostres objectius "constituents": un control democràtic de l'economia, un nou marc laboral lliure de les relacions de poder que caracteritzen les empreses capitalistes, un nou model d'habitatge fora del control del mercat, uns serveis públics universals en règim de cogestió entre les treballadores i usuàries, una xarxa de municipis lliures governats des de l'autoorganització social i el poder popular i una deconstrucció de les relacions patriarcals que travessen tots els aspectes de la nostra societat.

Fira d'Economia Solidària de Catalunya

http://www.firaesc.org/

La quarta edició de la FESC tindrà lloc els dies 23, 24 i 25 d'octubre de 2015 al complex fabril Fabra i Coats de Sant Andreu de Palomar, a Barcelona. La Fira d'Economia Solidària de Catalunya és un aparador de tots els productes i serveis necessaris per cobrir les necessitats de la vida quotidiana de les persones: habitatge, alimentació, oci, coneixement, cooperativisme, comercialització justa, serveis a persones i empreses, finances i assegurances ètiques, inserció laboral, emprenedoria social, energies renovables, formació i educació, etc. És un esdeveniment anual amb projecció internacional que reuneix la gran diversitat d'experiències i pràctiques de l'economia social i solidària del territori català.

Quins són els objectius de la FESC?

1- Donar a conèixer l'economia solidària i les solucions que aporta a les necessitats materials de les persones a la seva vida quotidiana.
2- Divulgar les alternatives que aporta l'economia solidària a la crisi, tant a curt termini per cobrir necessitats urgents, com a mig i llarg termini per sortir del capitalisme.
3- Donar visibilitat al teixit comercial i empresarial de l'economia social i solidària.
4- Incrementar la consciència de "sector econòmic" entre les protagonistes d'iniciatives d'economia solidària.
5- Fomentar la intercooperació entre els agents de l'Economia Solidària.
6- Augmentar el nombre de persones i organitzacions compromeses en les iniciatives d'economia solidària de la XES, com a consumidores, proveïdores, estalviadores o emprenedores.
7- Consolidar-se com un referent periòdic del mercat social a Catalunya i un esdeveniment clau a Europa i a la Mediterrània.

Què és l'Economia Social i Solidària?

Tota aquella activitat econòmica que es du a terme sota criteris democràtics, participatius, respectuosos amb el medi ambient i socialment responsables. Es tracta d'una economia al servei de les persones, basada en la cooperació i el bé comú i regida per principis de transparència i bon govern.

La força del sindicalisme de barri

Iru Moner, Moviment Llibertari de Vallcarca (Bcn)
@moner80

Precarietat: Què us he d'explicar

No m'estiraré gaire en explicar que d'ençà dels darrers anys i de la re-nombrada crisi del capital la precarietat laboral és un fet a l'alça a les nostres terres. La gran majoria del jovent està creixent sense saber què és un contracte fixe, la temporalitat a augmentat de forma indignant, i el panorama laboral és força desencoratjador. Suposo que els lectors del Catalunya, deveu estar ben informats sobre les vergonyoses xifres i percentatges sobre la precarietat i el món del treball.
Parlo de contractes temporals i precaris, però també parlo de falsos autònoms, de treballadors amb contracte de becari o de treballadors en negre. Parlo dels sectors de l'hosteleria i els serveis, a l'alça en l'economia vigent, ja que gran part de la indústria productiva ha marxat a d'altres indrets on la mà d'obra és més barata i poden destruir el medi ambient sense que ningú els digui res.

El sindicalisme avui dia

Davant d'aquest panorama, la lluita laboral i l'afiliació sindical es fan difícils d'entendre pels sectors precaris. Aquesta desconnexió és deguda bàsicament al desarrelament i la falta de lligams a les empreses, el desconeixement d'exemples de lluita i de les eines que puguin facilitar aquesta (els sindicats), la por o la idea generalitzada de que «no es pot fer res», així com també, el model de comitè d'empresa, que per una gran part del «precariat» a quedat obsolet degut a la temporalitat.
Per altra banda, no oblidem que el grau de simpatia i confiança cap als sindicats a caigut en picat des de els anys 90, sobretot pel patètic paper de CCOO i UGT. Però el càstig l'ha pagat el conjunt del sindicalisme incloent el revolucionari. Una gran part de la gent precària d'avui en dia, esta altament despolititzada, i per tant veu els sindicats com quelcom antic, organitzacions que en un passat van ser útils, però que a dia d'avui han perdut tot atractiu. És possible que ho identifiquin més amb un partit polític que amb un espai de suport mutu i solidaritat entre iguals.

Des dels pobles i barris

És per això que des dels moviments polítics i socials hem de fer el necessari per tornar les lluites laborals a l'àmbit territorial, tornar el sindicalisme als nostres pobles i barris, doncs és allà on els treballadors precaris i temporals troben arrelament i suport social. És actuant als barris, i a les empresses per descomptat, on podrem bastir un projecte més complert, de defensa dels drets dels treballadors i treballadores, i de instauració de consciència de classe.

A la pràctica

Parlem de crear espais on la gent es pugui assessorar en temes laborals de forma gratuïta i fàcil. Ens hem trobat amb casos en que la gent no sap que te dret a cobrar el "finiquito"!! Parlem de fomentar espais de trobada on generar empatia, solidaritat i suport mutu entre precaris,com ara xarxes de suport mutu laboral, sindicats de barri o seccions de barri del sindicat per tal de fomentar la consciencia de classe i l'auto-organització dels treballadors.
Tot això com a reforç de la lluita sindical que ja s'esta duent a terme. Doncs no estic parlant de suplantar el sindicalisme clàssic, sinó de complementar-lo, donant eines per l'empoderament i organització de la branca més castigada dels assalariats, el «precariat», i per tant la més susceptible a lluitar per una millora de les condicions de vida.

A tall d'exemple

Tenim el cas de la Laura, una treballadora de l'hostaleria amb un fill de 8 anys a càrrec, que patia assetjament per part del «jefe». A l'enfrontar-se amb ell, va ser acomiadada, amb l'impagament del corresponent «finiquito». La Laura, junt amb l'Assemblea Laboral del Casal Tres Lliris, es va organitzar. Només es necessità una concentració davant l'establiment i l'impagament d'unes quantes consumicions per part de la clientela, perquè l'empresari s'ho penses, demanés disculpes i pagués el seu deute amb la treballadora.
Tot això va ser possible gracies a que Gràcia es un barri bastant polititzat i que la Laura freqüenta aquests tipus d'espais. És per això que hem de facilitar aquestes formes d'actuació i les eines que les possibiliten allà on no es troben.

Reciprocitat

Si aconseguim engegar propostes com aquestes, augmentarem els lligams entre sindicats i moviments socials als barris. I poc a poc s'anirà gestant una nova consciència comuna, que farà créixer els llaços de solidaritat, tant necessaris per fer front als atacs que el capitalisme dispara contra les classes populars. Com a exemple tenim la solidaritat del moviment popular del barri cap a la vaga indefinida de Movistar, on pancartes de recolzament lluïen en diferents punts, on es van dur a terme diferents actes per difondre la vaga i recollir diners per la caixa de resistència, on els sabotatges a les línies i botiges van ser molt visibles i on l'expulsió dels esquirols es va dur a terme sense cap mena de mirament, en un clar exemple de consciència i solidaritat de classe.

Acabo

No estem inventant la sopa d'all, no estem dient res que la CNT no fes als seus inicis, simplement estem dibuixant una estratègia que poc a poc s'anava insinuant tant des de les organitzacions sindicals com des dels moviments socials, però sembla que li em de donar una embranzida.
A treballar doncs!

Dinamita de cervell

Javier Cercas, "l'impostor acomplexat"

David González

Val a dir, per començar, que mai abans havia llegit un llibre (1) del qual n'hagués tingut prèviament tantes i tant robustes crítiques de molts especialistes de reconeguda solvència intel·lectual. Es a dir, del perfil a l'extrem oposat d'en Javier Cercas, qui es va deixar l'esmentada solvència entre les línies d'El País i els números del seu compte corrent.

Amb tals referències, resulta sens dubte un repte haver fet el pas de llegir El Impostor, doncs no seria exagerat incloure aquest títol en la llarga llista de llibres tòxics que cal llegir, però que et requereixen un extra d'esforç ètic per no acabar de maleir a l'espècie humana en general, i a espècimens com en Cercas en particular. Es just dir, però, que va ser gràcies a l'empenta i relativa bona crítica d'una apreciada amiga i admirada col·lega, el que va fer que em decidís a fer el pas. I no va defraudar. Un llibre dolent, pesat i xafogós com pocs. Un llibre que no agrada, però que agrada llegir si ho fas previngut.

AVÍS: el següent text no pretén ser una crítica literària, com a mínim no a l'estil clàssic, doncs per fer això cal saber-ne, i a diferència d'en Cercas, servidor coneix els seus límits. Es tracta tan sols d'un conjunt de reflexions, recolzades en les tantes reflexions ja existents, que no pretén una altra cosa que contribuir a fer justícia moral contra un llibre que està cridat a ser un dels llibres tòxics de referència al segle XXI.

Cercas i la tercera Espanya

No és cap novetat afirmar que Javier Cercas (JC) és el màxim exponent, a nivell literari, d'allò que el mestre Espinosa en diu la Tercera España (2). La corrent encapçalada per l'historiador Santos Juliá, que marca paradigma per a determinats sectors de la "intel·lectualitat" progre sorgida de la post-transició, i que, en última instància, minimitza el llegat de la República tot entonant el mea culpa de la visceralitat ibèrica culpable de la guerra.

Partint d'aquesta premissa no costarà entendre, doncs, cóm JC insisteix en la manera en que durant la transició moltes persones grises i mediocres van redibuixar el seu passat per donar-li un aire d'heroisme resistent. Ridícula reflexió es miri per on es miri, però prou esclaridora de la ideologia d'aquell qui la fa. La transició espanyola, tant defensada per JC, va ser culpable de la manipulació del passat de moltes persones grises i mediocres, però no pas d'aquelles que fruit de la por i la prudència mai van presumir de resistents. Parlar de tergiversacions en la història personal de tants espanyols durant la transició és parlar d'aquells que, sense cap mena de rubor, van netejar el seu currículum genocida i torturador per adaptar-se als temps de la nova democràcia.

D'igual manera podem entendre la lleugeresa amb la qual JC afirma que, el partidisme polític amb que es va gestionar el moviment per la recuperació de la memòria històrica a Espanya, és un dels motius principals del que ell anomena el fracàs del moviment. És a dir, que la culpa de que la dreta espanyola hagi dinamitat el procés de dalt a baix amb els artificis més bel·ligerants i infames possibles no es de la dreta mateixa, sinó de tots els espanyols que, juntets de la mà, haurien d'haver creat un moviment unitari per deixar enrere el passat dictatorial i genocida del país. Tenim així la tesi de l'equidistància 2.0. Un altre cop, la culpa no és només dels colpistes feixistes del 36, sinó de la fractura social produïda durant els anys de la República.

EL IMPOSTOR (Cercas, 2014)

El que més destaca del llibre, així d'entrada, és el model de novel·la de no ficció. Bàsicament es tracta d'un model en el que, per explicar una història aliena de caràcter novel·lat (la biografia d'Enric Marco en clau inquisitorial), es fa servir de repetitives autoreferències, de detalls autobiogràfics irrellevants, i de, com apunta el destacat hispanista Sebastiaan Faber (3), de l'ús i l'abús d'un "ensayismo sentencioso y predicador con aderezo filosófico (denominación de origen: la página de opinión de El País)", on "el narrador-autor siente unas ganas irreprimibles de opinar y filosofar sobre el significado de esa verdad revelada y sobre los factores que puedan haber motivado los intentos por encubrirla".

Aquest model combina, doncs, la trepidant narrativa de novel·la en la part referent a la vida d'en Marco (això s'ha de reconèixer), amb l'escriptura feixuga i repetitiva que l'autor aporta amb les seves mencions autobiogràfiques i divagacions pseudofilosòfiques.

Hi haurà qui, amb aquesta lectura, esperi indagar en qüestions serioses sobre aspectes referents a la història recent d'Espanya. Res més allunyat de la realitat, cap aportació remarcable. Doncs les petites espurnes que deixa per al debat intel·lectual seriós, ho fa amb reflexions de sobra assumides pels especialistes en la matèria, com ara la discussió conceptual sobre memòria i història, o la dialèctica entre víctima i testimoni. No en va, l'admirat professor Ricard Vinyes (2) no dubta en titllar el llibre d'ocasió perduda, "a causa de l'absència de talent, d'història i de literatura, que són substituïts per un impressionant Himàlaia de tafaneries que omplen planes repetint anècdotes i escàndols".

Especial menció mereix l'esperpèntic capítol vuitè de la tercera part, on JC abandona momentàniament el covard i autocomplaent format de la novel·la de no ficció, per endinsar-se en un delirant exercici autoexculpatori on es serveix d'un Marco imaginari per defensar-se de totes aquelles crítiques de les que se sap culpable. Sí, no es que l'Enric Marco de la imaginació d'en Cercas pensi que s'ha fet d'or amb la memòria històrica que tant critica, es que això ho pensa tothom, tant els seus amics com els seus enemics. No cal justificar-se perquè no hi ha com, així que millor no fer-ho, i posats a intentar-ho millor no utilitzar en Marco, que prou ja l'ha escanyat amb un text que, com ben encertadament apunta Txema Bofill (3), està més a prop de ser una investigació policíaca que no pas una novel·la o un assaig. Pot ser que l'Enric Marco volgués en Cercas per tal de rehabilitar-se i no ho va aconseguir, qui sap. El que si és segur, però, és que cap Marco podrà mai rehabilitar en Cercas, per molts capítols esperpèntics com aquest que li vulgui dedicar a la seva consciència.

Rèquiem per la Memòria Històrica

Però si ha un aspecte del llibre, i de les posteriors reflexions de JC al voltant d'aquest, que produeix una especial irritació, és el tractament del tema de la memòria històrica. A través del cas d'en Marco, JC es permet la indecent llicència d'extrapolar el seu cas al conjunt del moviment, titllant-lo de poc rigorós, partidista, i fracassat per motius propis.

En Cercas s'esforça constantment en remarcar que memòria històrica es un terme mal emprat, assenyalant-lo com a un oxímoron degut a la contradicció entre tots dos termes. Amb semblants asseveracions no deixa de mostrar la seva negligència intel·lectual, doncs el debat conceptual de la contradicció entre ambdós termes està més que plantejat i superat per la historiografia del país. Qui sap, potser no es tracta de negligència sinó d'un atac d'ego intel·lectual, on posant sobre la taula aquest desgastat debat realment es creu que aporta quelcom de nou.

Parla també d'eufemisme per referir-se novament al terme memòria històrica, tot dient que el terme memòria republicana hauria estat mes adient, com si aquest petit canvi semàntic hagués suposat una millor acceptació del moviment als sectors conservadors... En qualsevol cas, algú hauria de dir-li a en JC que, si s'ha emprat el terme memòria històrica no ha estat perquè la resta del món intel·lectual, acadèmic i militant siguin ignorants o desconeixedors de tot allò que ell creu saber. El terme memòria històrica fa referencia a totes les memòries segrestades per la historia durant tantes dècades, i és de justícia atorgar-li la categoria d'històric a aquesta memòria quan ha estat la mateixa història l'encarregada de negar-la durant tant de temps.

Alliçona, o ho intenta, fent esment al xantatge del testimoni. Extrapolant el cas d'en Marco a tota la investigació històrica que es fa servir de les imprescindibles fonts orals testimonials, repeteix de manera burda i irreverent aquest concepte. Òbviament, hom pensaria que no vindrà pas en JC a ensenyar a la historiografia solvent com tractar

les seves fonts, això sembla ridícul. Doncs ho fa, i amb molt poca classe. Si la tingués, el que hauria de fer és preguntar-se cóm és possible que els historiadors espanyols no puguin accedir als arxius del seu país per investigar la seva història recent i ho hagin de fer a l'estranger, per exemple. Un petit detall que potser faria minimitzar la potència de l'esmentat xantatge del testimoni. La historiografia solvent sap perfectament que el testimoni per sí mateix no té més credibilitat que la que li donen les eines verificadores de la història. Això no treu, però, que el testimoni torturat, silenciat, i vilipendiat durant llargues dècades de repressió franquista, mereixi tota l'atenció a nivell social, i per tant mediàtica, durant tants anys denegada.

Però el concepte estrella a tractar és el de la indústria de la memòria. Terme amb el qual Cercas fa referència a la manera en que, segons ell, s'ha instrumentalitzat el procés de recuperació de la memòria històrica a Espanya, fent possible que molta gent tregui beneficis polítics, culturals, o acadèmics. Senzillament lamentable. I no només per escoltar aquesta crítica d'algú que està engrandint generosament la seva butxaca (i el seu ego) gràcies a escriure sobre el tema, això és obvi. És senzillament lamentable perquè de forma implícita, o potser no tant, el que fa és reclamar que la memòria col·lectiva torni a ser quelcom privat. Les associacions per a la recuperació de la memòria històrica no haurien de fer visible la seva lluita, l'acadèmia no hauria d'investigar ni dotar aquesta lluita de mecanismes científics, i sobretot, l'administració n'hauria de quedar completament al marge. Indústria de la memòria? Benvinguda sigui, doncs això significa que la memòria de la repressió i les lluites per les llibertats ha sortit del taller artesanal i de la rebotiga per ser produïda en factories rellevants i distribuïda per mitjans significatius. Quelcom normal en un país democràtic normal, on la dreta tingués la decència de renegar del seu passat genocida, i on els "progres" escriptors d'èxit sabessin deixar de banda els seus complexos i tractar la història recent amb el mateix rigor amb el que s'ha fustigat l'Enric Marco.

Per concloure

La postura d'en Cercas davant la memòria històrica és una de les coses més indecents que hom pot arribar a escoltar aquests dies. Són dies durs, dies de revisionisme cruel i despietat, on els sectors mes reaccionaris de la societat espanyola no dubten en treure del bagul de la infàmia les tesis del primer franquisme, on la República i els "rojos" van provocar una guerra i van rebre allò que per justícia divina mereixien. Caldria preguntar-se, però, què és més perillós, si escoltar això o deixar-se emportar pels cants de sirena de les tesis de l'equidistància, que amb la seva fingida suavitat poden seduir la innocència de més d'un i més de dos. I més encara si es fa rere el covard parapet de la novel·la de no ficció.

Com ja s'encarrega de fer-nos veure al llibre, JC té un clar complex d'impostor. Ell mateix, de forma bastat penosa, ambigua, i condescendent amb el lector, es declara impostor, com establint una sort de comparació amb l'Enric Marco. Fa mal als ulls llegir aquesta comparació. A diferència d'en Marco, que amb la seva impostura de caràcter megalomaniac ha col·laborat a fer d'aquest món un lloc més ètic, Javier Cercas només ha col·laborat a engrandir la seva butxaca, i perquè no dir-ho, la seva misèria com a escriptor del poder. Mentre Marco, en el context de la seva impostura, feia que alumnes neonazis canviessin de parer ideològic gràcies a les seves xerrades a escolars, JC no fa més que debatre's entre la moral del poderós i la consciència del miserable.

Javier Cercas és un acomplexat, potser no tant per impostor, sinó per ser fill de guanyadors. Fora complexos! Que un no ha de pagar pels pecats dels seus avantpassats. Fora complexos, potser així JC aconseguiria empatitzar amb aquells que, de forma "partidista", miren de fer justícia amb els seus avantpassats.

Notes:

(1) Cercas, Javier (2014) El impostor. Barcelona: Literatura Random House.

(2) Espinosa Maestre, Francisco (12/04/2015) Cercas y el gran negocio de la "memoria histórica". Publico.es Disponible a: http://blogs.publico.es/otrasmiradas/4370/cercas-y-el-gran-negocio-de-la-memoria-historica/

(3) Faber, Sebastiaan (12/02/2015) Javier Cercas y "El impostor", o el triunfo del Kitsch. Fronterad.com Disponible a: http://www.fronterad.com/?q=javier-cercas-y-%E2%80%98-impostor%E2%80%99-o-triunfo-kitsch

(4) Vinyes, Ricard (14/05/2015) Javier Cercas o el desconsol històric. Ara.cat Disponible a: http://www.ara.cat/opinio/Javier-Cercas-desconsol-historic_0_1357664266.html

(5) Bofill, Txema (Juliol 2015) Jo acuso…a Javier Cercas: el gran impostor. Revista Catalunya nº 174 Disponible a: http://www.revistacatalunya.cat/?p=391

El impostor, de Javier Cercas

Xavier Díez

Vaig prendre'm El impostor, de Javier Cercas com una lleugera lectura d'estiu. I em vaig equivocar! Oblidava que el meu veí de ciutat juga amb l'assaig i la ficció amb una certa promiscuïtat que acaba engendrant ideologia. No ho critico, perquè és el que normalment faig quan em poso a escriure narrativa. He de reconèixer que, malgrat que Cercas i jo som lluny en la mútua cosmovisió de la realitat, els seus llibres em semblen fascinants i útils en el sentit que estan molt ben documentats i que és un narrador excepcional. Ara bé, ambdues virtuts combinades, en aquest estil on es barreja conscientment realitat i ficció implica el risc de la manipulació. I això, combinat amb les amistats perilloses (parlo obertament del tòxic Vargas Llosa) acaba establint un relat més que discutible, com el que apareix en la constant de la seva obra literària.

En el retrat literari que d'Enric Marco, l'autor explica l'èxit del seu personatge per la seva gran capacitat de barrejar veritats amb mentides, fets comprovables amb altres que requereixen la fe del receptor. És just el sistema que Cercas fa servir a l'hora d'aproximar-se als seus personatges reals i de ficció. Per blindar-se, és cert, fa servir un gran aparell autodisculpatori a banda de parapetar-se rere la llibertat creativa. Hi dedica desenes de planes a cercar coartades intel·lectuals, disquisicions filosòfiques i monòlegs interiors per justificar la seva mirada parcial. Tanmateix, entre la seva innegable qualitat literària (molt superior a la del seu pare espiritual peruà que avui comparteix llençols amb la Presley) deixa anar càrregues de profunditat molt injustes contra el protagonista de la novel·la, que com bé reitera, no deixa de ser molt representatiu de la desgraciada generació a qui li tocà viure quaranta anys de dictadura, i uns quants més de rèplica monàrquica contra la dissidència que avui vol trencar, democràticament, amb l'actual règim fruit de l'acte de violència de la dictadura. Així, entre la fascinació i la repugnància pel personatge, Cercas deixa anar moltes contra la memòria històrica, contra l'anarquisme, contra la societat civil organitzada, contra els crítics amb el règim de Segona Restauració i contra tot allò que no representi l'ordre vigent de José Luis Cebrián, la família Botín, la Godó, la Borbón i la que avui té gran capacitat de prostituir talent.

La part literària és, sens dubte, interessant, en aquest diàleg perpetu sobre la construcció (o més aviat decostrucció) d'un personatge. Tanmateix, Cercas analitza molt esbiaixadament les circumstàncies històriques que aborda i la lògica que mou als personatges a actuar d'una manera o una altra. Marco, certament, va mentir en aspectes rellevants del seu relat, encara que també va fer servir la veritat. L'ordre que defensa Cercas a la seva obra literària és una gran i integral mentida. També és fals que la memòria històrica sigui morta. Més aviat viu en la clandestinitat de la dictadura política i econòmica que la invisibilitza. El règim que avui defensa Cercas és una mena de dictadura postmoderna, que amb una certa capacitat de propaganda en la línia del ministeri "de la veritat" impulsat per Fraga, els qui tractem de compartir les parts més fosques del passat compartit, som tractats com a dissidents perillosos i bandejats del discurs públic.

De fet, l'independentisme que Cercas tant detesta no deixa de representar això. La lluita per emancipar-se no tant d'Espanya, com de la dictadura que ha abduït els espanyols, i que els fa pensar que és normal impedir votar per decidir coses importants, de la mateixa manera que ningú s'escandalitza pel fet que avui les elits governants hispàniques són conformades per una barreja de cleptocràcia i justificadors de la violència franquista. Allò que avui representa el PP i el neo(pri-mo)riverisme de Ciutadans. I em sap greu que un escriptor del talent de Cercas es deixi entabanar per aquesta mena de gent. Al cap i a la fi, com també confessa en el seu propi llibre, també ell és un impostor.

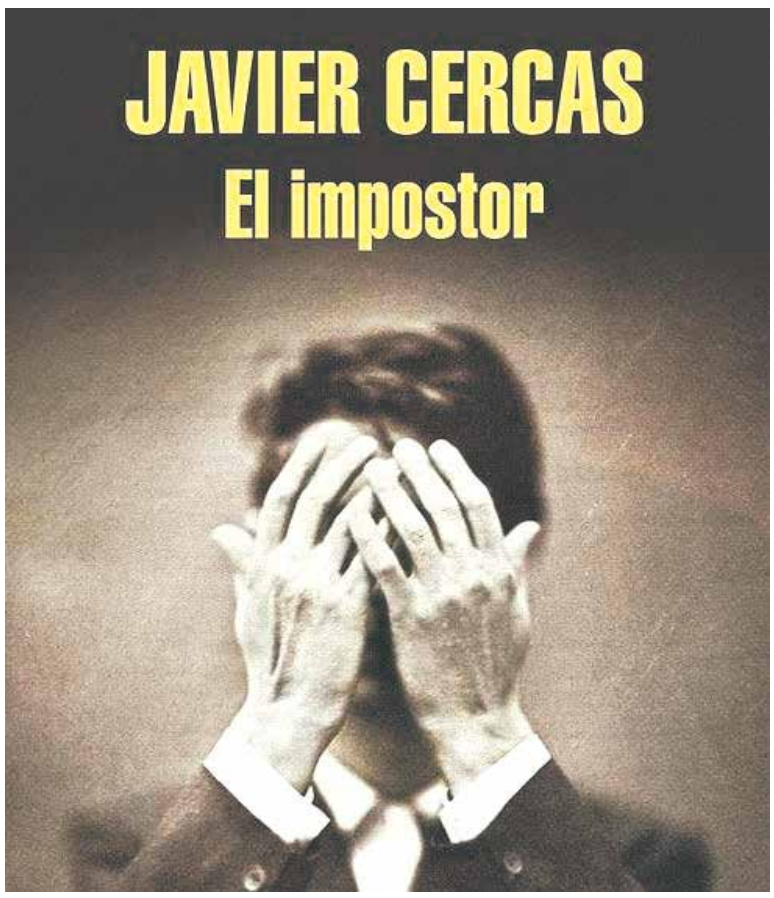

El contranunci

Algunes notes sobre federalisme, anarcosindicalisme i alliberament nacional

Josep Garcia Vázquez

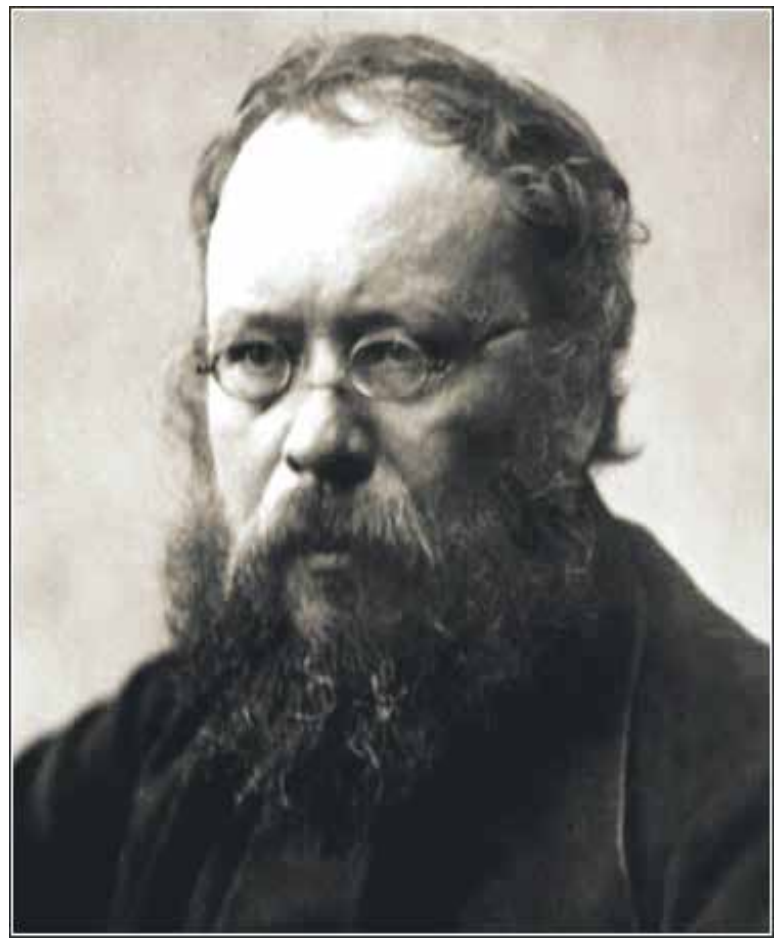

Vaig rebre una trucada per a demanar-me si podia escriure alguna cosa per a un monogràfic sobre la qüestió nacional que estava preparant la gent de la revista tarragonina "Espineta amb cargolins". En concret, se'm va dir que podria estar bé que fes una aportació al tema des d'un punt de vista sindical. No crec que el que pugui dir jo al respecte hagi de ser gaire original ni resultar de gaire interès, però suposo que qui m'ho demanava devia pensar que allò que sortís del teclat d'algú que és, alhora, llibertari, independentista, i militant d'una organització anarcosindicalista, podria complementar altres visions que es donessin en el mateix número de la revista des d'altres perspectives. És sobrer dir que el tema és relativament complex i, en realitat, alhora, relativament senzill. Tanmateix, en ple mes d'agost, i a un mes vista d'unes eleccions en les quals les forces polítiques hegemòniques a casa nostra, i els seus intel·lectuals orgànics, defensen que es decidirà ni més ni menys que sobre la independència política del territori que l'ordenament jurídic avui vigent a l'Estat espanyol reconeix amb la denominació de "Catalunya" (és a dir, les quatre demarcacions o "províncies" sudprincipatines), no em resulta fàcil concretar les idees al respecte. Intentaré, per això, anar a pams, tot i que probablement em dispersaré.

En realitat, dins del món llibertari no hi ha, ni hi ha hagut històricament, una visió única sobre el fet o els fets nacionals, i la diversitat d'opinions és aquí tan àmplia com ho pot ser en altres corrents del pensament socialista revolucionari, especialment dins del marxisme. Dins l'anarquisme també ha estat (i és) freqüent la identificació del "nacionalisme" (en referència al micronacionalisme de les nacions dominades) com una construcció ideològica burgesa orientada a distreure o a dividir les classes explotades, tot afeblint la lluita d'aquestes contra la dominació capitalista. Òbviament, el problema no és pas que el "nacionalisme" no pugui ser això, o no pugui tenir --o no hagi tingut en moments determinats-- aquesta funció. La qüestió és si només és això, si es pot admetre que la revindicació dels drets nacionals és patrimoni exclusiu d'una sola classe (l'opressora) i ha sorgit exclusivament com a arma per a garantir-se l'hegemonia respecte les altres classes (oprimides). A més, habitualment, aquesta visió ha anat acompanyada d'una acceptació acrítica del marc polític i administratiu dels Estats històricament constituïts, i de la ideologia associada als mateixos (el nacionalisme d'Estat, és a dir, el macronacionalisme de les nacions dominants, amb l'uniformisme lingüístic consubstancial al mateix, prou notori en el cas espanyol i francès), un fet que s'adiu ben poc, paradoxalment, amb un corrent de pensament i d'acció que té com a objectiu l'abolició dels Estats i de tota forma instituïda d'autoritat política. I vet aquí la concepció d'Espanya com el marc de referència "nacional" (i la pròpia concepció de sí mateixa com a organització "Nacional") de la CNT fundada a Barcelona l'any 1910, per exemple. Val a dir, però, que aquest marc de referència ha conviscut també (sovint de forma no excloent i, per tant, necessàriament incoherent) amb un "iberisme" de caràcter federalista, entroncat amb el republicanisme federal decimonònic i amb la lectura pimargalliana del pensament proudhonià.

El federalisme ens dóna la clau, de fet, de l'altra forma d'encarar la qüestió des de la tradició llibertària. Cal aclarir que en parlar de federalisme, aquí, m'estic referint a quelcom ben diferent a aquest fals "federalisme" que avui s'ha erigit, en la boca i en la ploma d'alguns, com a mera defensa de l'unitarisme espanyol, per la via de postular com a possible, mitjançant una reforma constitucional, una estructuració política estatal eventualment respectuosa amb la pluralitat cultural, lingüística i nacional dels pobles sotmesos a la sobirania de Madrid. Òbviament, un aital "pluralisme" nacional dins d'un Estat com l'espanyol és altament improbable, atesa la història d'aquest Estat. I, en qualsevol cas, res no tindria a veure tampoc amb el federalisme al qual m'estic referint. El federalisme és un principi organitzatiu intrínsec al pensament llibertari, extensament teoritzat per Proudhon i Bakunin, entre d'altres, que pressuposa la unió voluntària d'unitats prèviament sobiranes, i el qual implica també, necessàriament, un procés de presa de decisions de baix a dalt, mitjançant mecanismes de democràcia directa. Per tant, sense sobirania prèvia i sense voluntarietat no hi ha "federalisme" que valgui, i els actuals defensors d'aquesta "Espanya plural" de darrera hora farien bé cercant un altre terme per a denominar la posició política que defensen (la qual, val a dir, és una caricatura fins i tot de la versió liberal del federalisme). No crec que ho facin, així que serà tasca nostra, com sempre, salvar els mots, i defensar conceptes com aquest, que és nostre, en el seu sentit originari, tot rescatant-lo del ridícul al qual alguns l'estan sotmetent. El federalisme llibertari, cal dir-ho també, des de Bakunin, està associat a la valoració positiva, contra la "ficció metafísica, mística, política i jurídica" que són els Estats, de les comunitats nacionals històricament conformades, i de les lluites dels pobles per l'alliberament nacional. Cal recordar aquí les paraules del revolucionari rus que durant tota la seva vida donà suport a la lluita per la independència de Polònia, i que es considerava a sí mateix "el patriota de totes les pàtries oprimides": "Cada nació, gran o petita, té el dret indiscutible a ser ella mateixa, a viure d'acord amb la seva pròpia naturalesa. Aquest dret és, ben simplement, el corol·lari del principi general de llibertat".

"Dins del món llibertari no hi ha, ni hi ha hagut històricament, una visió única sobre el fet o els fets nacionals"

El sindicalisme és una de les expressions organitzatives del moviment obrer, sorgit per a defensar la classe treballadora de l'explotació capitalista, i per a transcendir, en última instància, la pròpia organització capitalista de l'economia i de la societat, mitjançant la socialització del mitjans de producció (això últim pel que fa, almenys, al sindicalisme revolucionari). El sindicalisme no ha tingut mai una relació unívoca amb el fet o els fets nacionals. Per múltiples raons. Una d'elles, el fet que el moviment obrer es va definir a sí mateix, des de la fundació de la primera Internacional, sinó abans, com a internacionalista. La significació i la interpretació d'aquesta orientació ha estat diversa i ha anat variant al llarg del temps, i és evident que hi ha corrents dins del moviment que no la consideren pas --ni mai l'han considerada-- com a quelcom incompatible amb la defensa del dret a l'autodeterminació dels pobles i a l'alliberament nacional, sinó més

aviat al contrari. Tanmateix, la famosa afirmació del "Manifest comunista" de 1848 segons la qual "els obrers no tenen pàtria" ha restat també com a un recurs escolàstic per a tots aquells i aquelles que han volgut defensar la posició contrària, tot oposant la defensa de la unitat de classe a la defensa dels drets de les nacions oprimides. Una segona raó té a veure, precisament, amb la voluntat d'encarnar la unitat de la classe. Independentment de la seva orientació ideològica, el sindicalisme en sentit modern ha aspirat sempre a enquadrar organitzativament el conjunt de la classe treballadora. Òbviament, mai no ho ha aconseguit (excloem aquí la sindicació obligatòria per prescripció estatal), però el que ha restat és la vocació de les organitzacions sindicals de ser organitzacions de masses, no pas organitzacions de caràcter exclusivament ideològic-afinitari. Una organització de masses, amb desenes o centenars de milers d'afiliats i afiliades és per definició plural i diversa (en tots els aspectes), encara que s'autoanomeni llibertària, socialista, comunista... o el que sigui. I això fa que els posicionaments dins la mateixa sobre la qüestió nacional puguin ser múltiples i contraposats, més tenint en compte que estem parlant de persones associades primordialment per a la defensa dels seus drets econòmics i laborals. (Això no exclou que hi pugui haver, com de fet n'hi ha, sindicats "nacionals", "nacionalistes" o "independentistes", normalment sorgits com a front obrer o front de masses d'una organització política, és a dir, d'una organització de caràcter ideològic-afinitari).

Això que he dit és així pel sindicalisme en general i també ho és, òbviament, per l'anarcosindicalisme. Amb l'afegit que, com ja he comentat abans, el marc de referència de l'anarcosindicalisme va ser, des dels orígens, el marc "nacional" espanyol, fet a destacar tenint en compte que aquest sorgeix a Catalunya i és impulsat inicialment per obrers catalans. Això sí, aquesta vocació "espanyola" es projecta organitzativament i territorialment sota la forma, d'inspiració llibertària, d'una confederació (és a dir, una federació de federacions), en contrast amb --i per oposició a-- l'estructuració política i administrativa de l'Estat. Tanmateix, s'ha escrit molt sobre la posició de la CNT dels anys 10, 20 i 30 respecte el conflicte nacional català. És coneguda, d'una banda, l'atribució (falsa) a la Confederació, per part de sectors burgesos, d'una hostilitat activa respecte les reivindicacions nacionals catalanes, i la (també falsa) d'estar conformada exclusivament per treballadors d'origen forà (els famosos "murcians"). D'altra banda, en la defensa d'una CNT que no només no seria hostil, sinó que fins i tot veuria amb bons ulls la independència de Catalunya, s'ha citat fins a l'extenuació el discurs pronunciat per en Salvador Seguí el 1919 a l'Ateneo de Madrid ("En canvi nosaltres, els treballadors, com sigui que amb una Catalunya independent no hi perdríem res, ans al contrari, hi guanyaríem molt. La independència de la nostra terra no ens fa por"). El problema amb aquest discurs és que és ben probable que en Seguí mai no pronunciés aquestes paraules. De fet, a banda d'aquesta versió del discurs, que és la que recull en Pere Foix (afiliat a la CNT i també, des del 1932, a ERC) en el seu llibre "Apòstols i mercaders", publicat a l'exili de Mèxic el 1957, se'n coneix una altra, que és probablement la transcripció taquigràfica del mateix, en la qual el Noi del Sucre ve a dir més aviat el contrari ("Els treballadors de Catalunya no admeten un problema d'independència nacional").

En qualsevol cas, i malgrat que la polèmica sobre una i altra versió del discurs és recurrent quan es tracta del tema nacional, el que digués o deixés de dir en Seguí aquell dia a Madrid és, en realitat, irrellevant. Òbviament, no ho és des d'un punt de vista historiogràfic, però sí ho és per a defensar aquí i ara un anarcosindicalisme compromès, com a mínim, amb l'autodeterminació del poble català. El que passa amb el discurs d'en Seguí (en la versió d'en Foix) és que s'utilitza com una mena de "mite fundacional" legitimador per a fonamentar una determinada posició en un debat que és actual (i no del 1919). Però aquest mite és innecessari. Podem deixar al Noi del Sucre descansar en pau, i fins i tot acceptar que hagués dit que "un problema d'autonomia que estigui a tocar amb la independència, això no existeix a Catalunya, perquè els treballadors d'allà no volem, no sentim aqueix problema", com probablement va dir. És evident que la classe obrera catalana d'aquell moment no era majoritàriament independentista, i Seguí no feia altra cosa que constatar-ho.

Dit sia de passada, a mi, personalment, més que el discurs d'en Seguí a l'Ateneo, sempre m'han agradat més unes paraules d'en Garcia Oliver, quan explica a "El eco de los pasos" l'entrada dels representants de la CNT i de la FAI al Palau de la Generalitat després de derrotar el cop feixista a Barcelona (juliol de 1936). Unes paraules en les quals considera la victòria dels treballadors i les treballadores en armes sobre els sublevats una revenja per totes les derrotes militars patides per Catalunya a mans dels exèrcits espanyols. Deia l'anarquista reusenc: "Catalunya, sempre vexada i oprimida pel Poder central, sempre vençuda per la casta militarista d'Espanya, en un gest mai no igualat, acabava de vèncer el monstre militar feixista, ¡i de quina forma més senzilla! En trenta hores de lluita, acarnissada, dura, els homes de la CNT i de la FAI, que en les seves formes de combatre tant ens recorden els almogàvers, foren els qui més es van distingir en la lluita sagnant i victoriosa per la llibertat". La comparació entre els militants de la CNT-FAI i els almogàvers és de traca.

En qualsevol cas, per al debat actual dins l'anarcosindicalisme, almenys per aquells i aquelles que som afiliades a la Confederació General del Treball, crec que més enllà del que hagin dit o escrit en Seguí, en Garcia Oliver, o altres, és molt més interessant fer un cop d'ull a acords recents dels quals ens hem dotat com a organització. Per a mi, els més rellevants, són els famosos acords del Congrés de Sants de novembre de 1985, que estableixen el marc general de la posició de la CNT (avui CGT) de Catalunya respecte el fet nacional català, fins a l'actualitat. En aquell Congrés hi havia un punt de l'ordre del dia (el cinquè) sobre "La CNT, l'autonomia i el nacionalisme a Catalunya", respecte el qual es va adoptar un acord que afirmava:

"La CNT reconeix ara que cal parlar amb propietat de Catalunya com d'una nació, és a dir, un poble amb una terra, una llengua i una cultura pròpies, que té com a àmbit un territori físic: Catalunya. Així mateix, reconeix que els altres territoris de llengua catalana formen part d'aquesta comunitat cultural comuna, per la qual cosa tractarà de coordinar-se amb la CNT d'aquests llocs per a contribuir a què l'organització en conjunt reconegui aquest fet.

[...] La CNT, per tot plegat, reconeix que el poble català mereix exercir lliurement el seu dret a l'autodeterminació. Autodeterminació que entenem com la capacitat per a decidir lliurement el seu futur, amb independència de qualsevol estructura estatal imposada per la força, tant interna com externa. Llibertat de cada poble per a decidir per sí mateix i sense altres pressupòsits que els de la seva pròpia voluntat i sense altres condicionants ni imposicions".

Qualsevol posicionament que es faci des de la CGT de Catalunya sobre la qüestió nacional catalana ha de situar-se, per tant, sota aquestes coordenades i la d'acords posteriors en la mateixa línia, la qual cosa simplifica molt les coses i ens estalvia, o ens hauria d'estalviar, debats absurds i que ja estan més que superats. És cert que hi ha companys i companyes que s'han queixat reiteradament del fet que, com a organització, no hem tingut durant els últims temps un posicionament "clar" sobre l'anomenat "Procés Sobiranista". Com també s'ha assenyalat que es va defugir el debat sobre el mateix en l'últim Congrés Confederal (Mataró, 2014). Jo no hi estic del tot d'acord. És innegable que a Mataró no es va discutir cap de les ponències que s'havien presentat en relació al "Procés", i és evident que no hi ha, per tant, cap acord sobre el mateix. Dit això, la CGT no s'ha estat ni s'estarà de manifestar-se sempre que ho consideri oportú en relació a la defensa dels drets col·lectius i de les llibertats nacionals del nostre poble. Tampoc no s'ha estat de fer-ho durant els últims anys, igual que d'altres col·lectius i organitzacions de l'àmbit llibertari, creixentment implicades en (i sensibilitzades sobre) aquesta qüestió. Tanmateix, ho ha fet i ho farà, ho ha de fer per força, des dels seus propis postulats i a partir dels acords dels quals assembleàriament s'han dotat les seves afiliades i afiliats, i no pas des de les coordenades que estableixen les erràtiques agendes polítiques i mediàtiques dels altres, ni a cavall tampoc de l'estratègia de cap altra organització, sigui de la mena que sigui. Menys encara quan la major part d'aquests "altres" es mouen per interessos que no són precisament els de classe treballadora i quan, legítimament, es pot qüestionar que responguin a una aspiració sincera per la consecució de l'emancipació nacional del poble català, enlloc de respondre a una estratègia de conservació de l'hegemonia i del poder polític.

Pel que fa al "Procés", i això és una consideració molt personal, però compartida per d'altres, crec que resulta d'interès llegir les "Observacions sobre alguns aspectes de l'estructura dels partits polítics en períodes de crisi orgànica" que va escriure en els seus "Quaderns de la Presó" Antonio Gramsci, un autor marxista que vaig llegir molt en la meva joventut, i que em mereix força respecte pel seu paper en el moviment torinès d'ocupacions de fàbriques durant el bienio rosso, i per la seva condició posterior de pres polític antifeixista. Deia el comunista sard: "La crisi crea situacions immediates perilloses, perquè els diversos estrats de la població no posseeixen la mateixa capacitat d'orientar-se ràpidament i d'organitzar-se al mateix ritme. La classe dirigent tradicional, que compta amb un nombrós personal ensinistrat, canvia els homes i els programes i es fa novament amb el control que se li estava escapant de les mans, i pot fer tot això amb més cel·leritat que les classes subalternes; fa sacrificis, si és precís, s'exposa a un futur fosc amb promeses demagògiques, però conserva el poder". Si això us recorda vagament a l'estratègia empresa per la Convergència d'Artur Mas a partir de finals del 2012, quan la dinàmica de conflictivitat social se li estava escapant de les mans, no és pas per casualitat.

"La CGT no s'ha estat ni s'estarà de manifestar-se sempre que ho consideri oportú en relació a la defensa dels drets col·lectius i de les llibertats nacionals del nostre poble"

Diccionari militant

Estalinisme

Agustín Guillamón

Ahir

L'estalinisme fou una ideologia totalitària, fonamentada en el culte a Stalin, que utilitzava un llenguatge marxista, i es reclamava (i legitimava) com a continuïtat de les tesis de Marx, Engels i Lenin.

A la mort de Stalin, els dirigents de l'Estat soviètic i del Partit Comunista de la Unió Soviètica (PCUS), varen criticar les "desviacions" provocades pel culte a la personalitat de Stalin. La tornada a una direcció col·lectiva del PCUS i de l´URSS era suficient (el 1956) per resoldre els errors més greus del despotisme de Stalin, denunciats per Kruschov en el XX Congrés del PCUS. Als hereus de Stalin els hi era suficient, en els anys cinquanta, dir-ne que havien introduït els principis democràtics en la direcció col·lectiva del PCUS per declarar que tot estava arreglat. Per a ells, Stalin fou un fenomen monstruós, però ACCIDENTAL, i en tot cas les manifestacions perverses del sistema estalinista, degudes al culte a la personalitat, es difuminaven i empetitien enfront els "gloriosos èxits" del sistema soviètic. Els errors i horrors de Stalin es limitaven, segons els hereus i successors estalinistes, al període que anava des de principis dels anys trenta fins a la seva mort el 1953. Aquesta fou l'explicació dels estalinistes sense Stalin, que a ningú va convèncer, però que va servir a tots per tirar les culpes d´un règim totalitari, antiproletari i opressor a un sol individu, i enterrar tot el període estalinista sota el pany de loblit, l'amnèsia i els palimpsestos, això és, de la continua "correcció" oportunista de la història.

Les característiques de la contrarevolució estalinista foren:

1.- Terrorisme polític imparable, omnipresent i gairebé omnipotent.
2.- Imprescindible falsificació de la seva pròpia naturalesa contrarevolucionària, i de la naturalesa dels seus enemics, especialment dels revolucionaris.
3.- Explotació dels treballadors mitjançant un capitalisme d'Estat, dirigit pel Partit-Estat, que va militaritzar el treball i va aplicar el terrorisme estatal a la vida quotidiana.

L'aïllament de la revolució russa, unit a las catàstrofes de la guerra civil, el caos econòmic, la misèria i la gana, varen eixamplar els terribles errors dels bolxevics, entre els que destacaven la identificació entre Partit i Estat, que varen conduir al triomf inevitable de la contrarevolució estalinista, des del propi partit bolxevic que havia impulsat la revolució soviètica d'Octubre de 1917.

La contrarevolució estalinista fou doncs de caràcter polític, va destruir tota oposició política i ideològica, va reprimir durament moviments i grups proletaris, indubtablement revolucionaris, i va perseguir fins a l'extermini físic als que varen manifestar la més mínima dissidència, ja foren dintre o fora del partit únic bolxevic.

La contrarevolució va conquerir el monopoli del poder pel propi partit bolxevic, es va afermar en les mesures de nacionalització i concentració econòmica estatal (capitalisme d'Estat) i en la transformació del Partit bolxevicen un Partit-Estat, dirigit pel comitè central d´un partit únic, sotmès a la tirania del seu secretari general i pare de la pàtria.

L´encertada crítica anarquista al leninisme i al estalinisme es troba en la teoria i la pràctica dels anarquistes i anarcosindicalistes espanyols dels anys trenta, que varen denunciar d'arrel les concepcions i derives totalitàries de la revolució russa. La insurrecció proletària de maig de 1937 fou el primer aixecament obrer contra els estalinistes (i el govern de la Generalitat). Alguns teòrics marxistes també varen criticar el leninisme i l'estalinisme des dels seus orígens, fonamentalment des del consellisme: Gorter, Pannekoek, Korsch, o des de la ruptura amb el trotskisme, com ara Munis.

El moviment trotskista va ser incapaç de fer una crítica pregona del estalinisme com a fenomen històric que, tot identificant Partit i Estat, establia una fèrria dictadura i explotava brutalment els treballadors, parlant de la URSS com d´un "Estat obrer degenerat". Els trotskistes van ser estalinistes fallits, dividits en nombroses sectes a quina més exòtica, fonamentades totes en el foll criteri de que l´únic problema real de la humanitat era el de trobar una bona direcció del partit leninista, que no traís.

L'any 1956 els tancs russos varen aixafar la sublevació dels treballadors hongaresos, el 1968 la del poble txecoslovac. En cadascuna d´aquestes ocasions els intel·lectuals burgesos renegaven del seu passat estalinista. L'endarreriment econòmic del capitalisme de l'Estat soviètic, les tímides reformes polítiques, les aspiracions nacionalistes i la tirania exercida pel partit únic sobre la vida militaritzada dels treballadors varen produir entre 1989 i 1992 la caiguda del sistema estalinista en tota Europa, el que va provocar la desaparició de la Unió Soviètica, substituïda per una multitud de nous estats. No va haver-hi mai un pas del comunisme al capitalisme, perquè a la Unió Soviètica i altres països estalinistes no havia existit mai una societat o economia autènticament socialitzada. Només es va produir una modernització del caduc i obsolet "capitalisme d'Estat", que va adoptar sense gaire dificultats les formes polítiques i econòmiques del capitalisme "de mercat" occidental, tot convertint en multimilionaris els vells buròcrates i els amos de l'aparell estatal i del partit únic.

Durant la Guerra civil espanyola el Partit Comunista d'Espanya (PCE) i el Partit Socialista Unificat de Catalunya (PSUC) van ser el partit de la contrarevolució, tot defensant un Estat fort capaç de guanyar la guerra a Franco per damunt de qualsevol objectiu revolucionari que pogués trencar la sagrada unitat antifeixista.

A les acaballes de l'Espanya franquista els estalinistes del PCE i del PSUC van ser l'organització més forta de l´antifranquisme, i amb la seva política de reconciliació nacional van aconseguir un pacte social i polític calamitós per a la classe obrera, l'anomenada Transició/Transacció, que va amnistiar tots els crims de la dictadura feixista i va permetre la continuïtat dels poders fàctics i financers. Durant els anys vuitanta i noranta tots els partits estalinistes van desaparèixer en el no-res o es van amagar sota sigles vergonyoses del seus avant-passats estalinistes: Iniciativa per Catalunya, Esquerra Unida, Alternativa-Verds, PSUC-viu, etcètera.

Avui

Avui, excepció feta de Corea del Nord, Cuba i Xina, no hi ha països estalinistes, o dit amb més exactitud, tots els antics estalinistes s'anomenen a si mateixos socialdemòcrates, o leninistes, o frontpopulistes o bolivarians, o de qualsevol altra forma que els permeti amagar-se'n. Fa lleig dir-se estalinista, sinònim de totalitari.

Malgrat el caràcter estalinista, comú a tots aquests règims, és evident que n'hi ha unes diferències abismals entre la tirania coreana, la transició cubana i la tecnocràcia xinesa del Partit-Estat.

Aquells que avui es diuen socialdemòcrates opten per la via reformista i gradual del capitalisme i pretenen ser, com els progres del PSOE, els millors gestors del capitalisme. Els que és diuen leninistes (avui amables, demà totalitaris) són pels partits de caire substitutiu i per una mena de despotisme il.lustrat d´uns pocs il.luminats, que casa molt bé amb la classe mitjana desemparada pel desaparegut Estat del Benestar.

El partit Podemos/Podem és l'exemple més destacat que tenim a l'aigüera. Des del moviment dels Indignats, propi d'una classe mitjana estafada i cargolada de patiments per la crisi, han derivat cap a un partit estalinista que ha arraconar ràpidament al minoritari sector assembleari. Aquests nous estalinistes, amb dosis molt fortes de aventurisme, populisme, patrioterisme, autoritarisme i demagògia, ho confien tot en l'Estat, considerat como un pare benvolent que vetlla pel benestar dels seus fills/ciutadans, en contra dels interessos del capital internacional i dels mercats financers i especulatius. Són favorables a una mena de capitalisme d'Estat, ja inviable i fracassat, com el que va existir als països "socialistes" de l'Est d'Europa després de la Segona guerra mundial o l'actual model populista boliviarà-veneçolà.

Avui la seva tasca és la de desviar les lluites dels carrers i places dels nostres barris cap a les urnes electorals. Són un partit fonamental pel parlamentarisme. Davant del desprestigi i podriment del fins ara partit únic del capital financer i mafiós, el PP-PSOE, sembla ser que per a molts són un miratge en el desert que preserva les il·lusions democràtiques del sistema. Perquè l'estalinisme sempre ha estat el partit de la contrarevolució: el 1936, el 1976, ara i demà.

Aquests nous estalinistes, tecnificats i modernitzats per l'ús d'un llenguatge tan buit como radical, es presenten com el nou recanvi del partit únic. Tanmateix són la seva continuïtat més fidel i la millor aposta del sistema per sobreviure's. Les seves solucions passen per convertir el capitalisme liberal en un capitalisme d´Estat. Són el carreró sense sortida de la classe mitjana, que duu a la catàstrofe econòmica més immediata. Mai ofereixen la via revolucionària de sortida del sistema capitalista. Són la vàlvula de seguretat de l'olla a pressió de la lluita de classes. Són l'esquerra del capital: la resurrecció del PSUC.

Tot per l'Estat i per la pàtria-paradís, encara que tot el que facin no sigui altra cosa que obeir als que sempre han grapat la plusvàlua sense límits ni fronteres. Són la darrera, ferotge i eficaç barricada del capital i de l´Estat davant els aldarulls i el profund descontentament popular enfrontat a la permanent crisi d'un capitalisme obsolet. Després d'ells només queda la revolta, i ho saben i en són conscients...

La llum llibertària

Josep Estivill
https://lallumllibertaria.wordpress.com/

★ Molt fluixa ★★ Passable ★★★ Interessant ★★★★ Bona ★★★★★ Molt bona

Intolerància
Phil Mulloy, 2000

★★★

Animació per a petits i grans subvertint de l'ordre establert en l'àmbit de la sexualitat. La història la protagonitza un poble extraterrestre, els Zog, estranyament similars als humans, fins al punt de no poder-se'n diferenciar, excepte per una estranya peculiaritat: tenen els genitals al lloc del nostre cap i el cap al lloc dels nostres genitals. D'aquí en derivemn moltes situacions absurdes i una obsessió per la repressió sexual i la censura.
Es tracta d'una obra bizarra de l'animador anglès Phil Mulloy,dividida en tres parts i d'una narració extraordinàriament divertida i molt, molt corrosiva, molt grotesca i molt subversiva. La primera part potser sigui la millor, al menys la que conté l'efecte sorpresa. És imaginativa, destructiva i àcida. S'ha de veure.

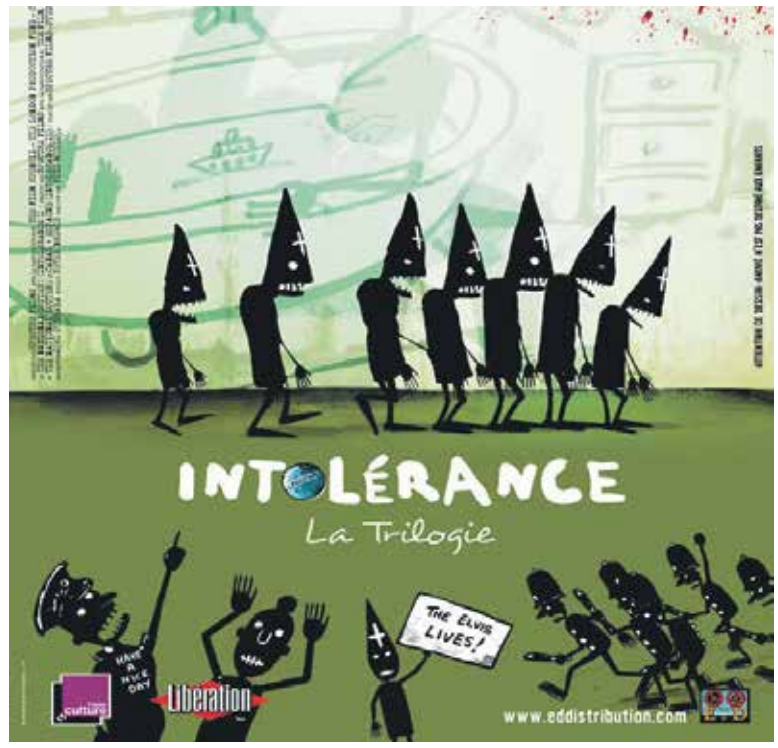

Lissy
Konrad Wolf, 1957

★★★★

"Lissy" és una intel·ligent pel·lícula feta a la RDA sobre les bases socials que donen lloc al nazisme. L'argument se situa a l'Alemanya dels primers anys trenta: una jove és acomiadada a la feina per resistir-se a l'assetjament sexual de l'empresari; està embarassada i el seu marit, Alfred, un oficinista, també és acomiadat poc després. El germà de Lissy, Paul, és comunista i declarat anticapitalista. Tant el marit com el germà veuen en el nazisme una opció de progrés social i ingressen a les SA, la temible força de xoc del partit nazi. Tots dos queden enlluernats amb un moviment social aleshores ascendent que els dóna una interpretació simple dels culpables de la crisi social. Alfred visualitza en la seva ment els empresaris que l'han acomiadat com uns jueus avariciosos i Paul hi veu la revolució que ha de destruir el capitalisme. Tant per l'un com per l'altre, el nazisme és una taula de salvació en una època de convulsió social, amb la taxa d'atur altíssima, la inflació implacable de la moneda i les cues de la fam. Les SA són unitats que reben diners de les grans corporacions i amb elles l'ascens social és rapidíssim. Lissy veu complir finalment els seus somnis de millorar l'estatus familiar. En poc temps passen de l'amenaça d'un desnonament a comprar mobles luxosos. Però la vida fàcil i regalada implica mirar a una altra banda quan els camisa parda practiquen l'acció directa de la violència i a Lissy no li costa fer-ho tot i els remordiments de consciència. Però un cop arriba al poder, el partit nazi abandona els discurs vagament socialista i la defensa dels treballadors i pacta netament amb els empresaris. Lissy descobrirà amargament la veritable màscara del règim criminal.
Gran pel·lícula que barreja els fets de la història nacional a les acaballes de la República de Weimar, vista en la seva descomposició social, amb les vides personals dels protagonistes. El retrat de l'època és molt bo, amb els seus desnonaments, els acomiadaments laborals, la misèria i, sobretot, els matisos i l'evolució psicològica dels personatges principals, triant sempre un camí personal a pesar de la riuada dels grans esdeveniments col·lectius que amenaça amb ofegar-los la llibertat personal.

La sal de la terra
Wim Wenders, Juliano Ribeiro Salgado, 2014

★★★★

Un documental sobre la figura del fotògraf Sebastião Salgado. Repassa l'obra i la seva especial manera de treballar, sempre a prop dels pobles, sempre a prop dels marginats, sempre defensant la diversitat cultural i la sostenibilitat del planeta. En realitat, és molt més que això; amb una narració pausada, atenta als detalls, veiem passar una determinada mirada al món, d'allò que és essencial. Reportatges que l'han fet famós, com les mines d'or a cel obert, els genocidis entre hutus i tutsis, els camps de refugiats africans de les Nacions Unides, la guerra de Iugoslàvia, els pobles indígenes de sudamèrica, les tribus de l'Amazones o la Polinèsia i la seva darrera gran creació, "Genesis". En fi, la visió humana dels horrors però també de la generositat. Fascina veure la seva empatia amb la gent que pateix el dolor i la connexió amb gent de tota mena de cultures; tot això, a banda d'un gran talent com a fotògraf per descobrir i retratar tots els racons del món.
No estem davant exactament d'un documental biogràfic, sinó d'una recreació visual en clau poètica sobre l'essència de l'ésser humà i la seva relació amb el medi natural (l'home és la "sal de la terra"). El gran missatge: al marge de les guerres i de l'especulació, en les societats humils i pobres (de vegades, anomenades despectivament "primitives") és possible viure amb un ritme vital diferent, amb respecte cap a les persones i el medi natrual i malgrat totes les misèries que són recollides pel gran fotògraf és possible transmetre un missatge d'esperança. L'episodi de la regeneració forestal a la finca de la família Salgado és un exemple magnífic. La part més fluixa, però, és la tendència complaent a construir una hagiografia del fotògraf; tot i així, un documental magnífic. Molt recomanable.

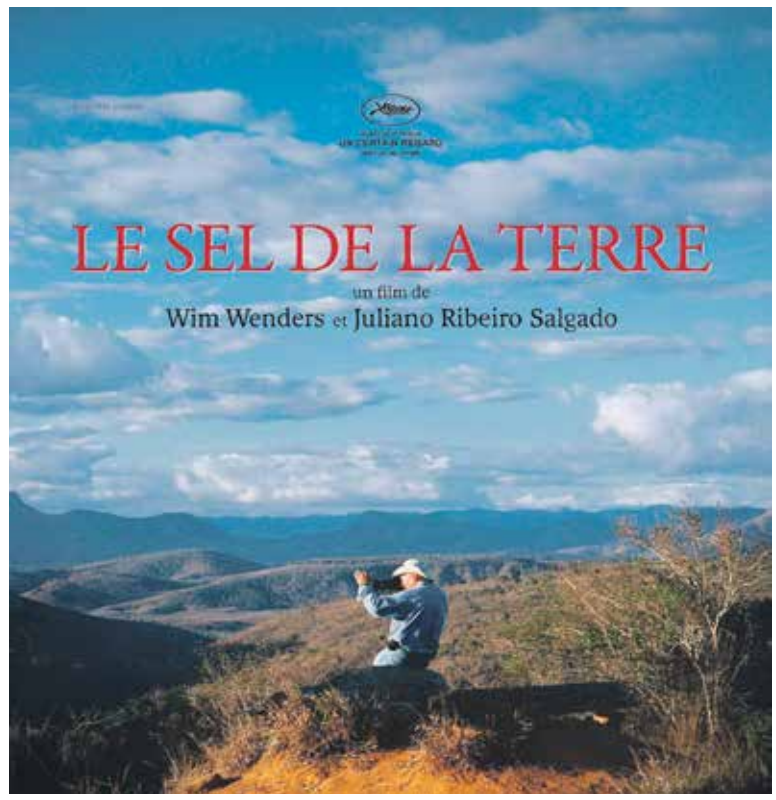

El far

Ovidi Montllor, un obrer de la paraula

Ferran Aisa

Ovidi Montllor (Alcoi, 1942-Barcelona, 1995), és un dels personatges dels temps de la Nova Cançó més admirats i més estimats per les noves generacions rebels. Un poeta crític i autocrític que enguany ha fet vint anys que ens va deixar. De l'Ovidi recordo els seus recitals a diversos teatres de la ciutat, sempre amb el seu posat seriós i vestit de negre, sempre acompanyat a la guitarra per l'entranyable Toti Soler.

Tal vegada el concert més popular de l'Ovidi fou el que va fer al Poliorama de la Rambla de Barcelona, l'abril de 1976, per presentar el seu àlbum "Joan Salvat-Papasseit, 1894-1924". Guardo com un tresor el programa d'aquell vespre amb la coberta dissenyada per Josep Guinovart i a la seva primera pàgina una dedicatòria: "A Ferran Aisa, molt cordialment i amb agraïment. Salut! Ovidi." El vaig anar seguint en les seves actuacions com la que va realitzar al Teatre Grec de Montjuïc conjuntament amb Pi de la Serra, l'estiu de 1978. La seva participació, ja tocat per una dura malaltia, el 1993 al Palau Sant Jordi en els "30 anys d'Al Vent" amb Raimon. I, a més, vaig tenir la sort de conèixer la seva bonhomia i humanitat personalment durant el centenari de Joan Salvat-Papasseit. Ovidi Montllor va participar en un acte emotiu organitzat per l'Ateneu Enciclopèdic Popular, quan jo n'era el president, el juny de 1994, al Centre Cívic Blai (actual Biblioteca) del Poble-sec.

L'Ovidi abans de començar, a cantar acompanyat a la guitarra del Toti, en confessava la seva admiració per l'anarquisme i em recordava, amb melangia, que el seu pare havia estat militant de la FAI.

He fet aquest preàmbul per presentar el magnífic llibre de Jordi Tormo que, sincerament, us recomano perquè continueu gaudint de l'univers de l'Ovidi.

Jordi Tormo (Alcoi, 1979), doctor en Geografia i autor de diverses obres d'investigació i de llibres de narrativa com *Un bes suau i El silenci*, enguany ha presentat un esplèndid

treball de recerca sobre el seu paisà el poeta, cantant, actor i lluitador cultural Ovidi Montllor. El llibre ha estat publicat per l'editorial cooperativa i independent de Carcaixent (Ribera Alta-València) Sembra Llibres.

Jordi Tormo, amb el seu *Ovidi Montllor, un obrer de la paraula,* fa un recorregut per la vida i l'obra del mestre i ens mostra les seves facetes més emotives. L'autor es recolza amb la poesia d'Ovidi per convertir-la en fil conductor i s'empara amb la seva recerca efectuada a l'Arxiu Ovidi Montllor del mas de Sopalmo i amb entrevistes amb familiars i amics de l'artista alcoià com Antoni Miró, Toti Soler, Isabel Clara-Simó, Neus Solsona, etc. El llibre s'acompanya de diverses fotografies i de textos poètics de Montllor.

L'experiència de Jordi Tormo sobre aquest singular personatge és important, doncs, entre el 2011 i el 2014, va coordinar els actes a la memòria d'Ovidi Montllor i Vicent Andrés Estellés. El resultat és aquest magnífic treball que abraça els diferents àmbits de l'Ovidi. L'autor, amb entusiasme, recorre els anys d'infància, de joventut i de plenitud de l'artista per recuperar la figura brillant d'un personatge de culte de l'actualitat entre una part de la joventut esquerrana dels països catalans. Ovidi Montllor fou seguint les paraules Salvat-Papasseit, poeta que va cantar en un dels seus més recordats discos, un creador en majúscula, en un poema titulat "Autoretrat", diu: "Són un penó de l'escac de la vida, / una tremolor del nàixer a la por, / Sóc com el so d'aquesta xeremia / i el tabal que anuncia festa i dol. / I sóc mos i sóc carícia / i sóc tendresa i sóc bastó. / Sóc el què sóc,

sóc el que sóc."

Un obrer de la paraula. Una persona compromesa amb la classe treballadora i en la defensa de les llibertats del poble. Defensor de la llengua i de la cultura del seu país. Com va cantar amb un dels poemes de Vicent Andrés Estellés: "Per senyera, senyors, quatre barres. / Per idioma, i senyores, català, / Per condició, senyors, sense terres. / Per idees, i senyores, esquerrà."

L'Ovidi, com a cantant, va convertir la poesia en un arma de transformació social o de conscienciació en els moments difícils del franquisme o de la transició. I ho va fer amb la seva pròpia obra i en la de poetes de l'altura de Salvat-Papasseit, Vicent Estellés, Blai Bonet, Pere Quart o del seu amic Joan Fuster.

Ovidi Montllor va representar una de les veus crítiques de la cançó catalana que va ser silenciada els anys vuitanta quan la transició ja havia creat el nou règim "demòcrata" i un nou status quo, que no podia tolerar la contestació rebel ni crítica al sistema. Ovidi Montllor, aleshores, es va centrar en la seva carrera cinematogràfica, teatral i televisiva amb poquíssimes contractacions com a cantant. Jordi Tormo ha rescatat també per aquest llibre algunes de les nombroses poesies que va escriure l'Ovidi; i, fins i tot, en un annex inclou el títol de les gairebé quatre-cents poemes que l'alcoià va escriure. Com aquest en què recorda el seu Alcoi des de Barcelona; "Quan? / Barcelona s'em mostra plena i grandiosa des de la balconada. / Recorde Alcoi, malaltissa enyorança que duc al cor..."

La taula de Porrera

Ho confesso!

Artur Sardà

Ho confesso. Soc una mala persona. Soc egoista, immadur i egocèntric. Cadascú te les seves coses i jo tinc aquestes (i d'altres que encara em callo).

Però finalment ha estat el meu propi egoisme el que m'ha portat a implicar-me en lluites socials. Tan bon punt vaig haver d'assumir que no soc Déu -quina putada!- vaig comprendre també que la millor manera de viure en societat és que tothom pugui viure també de la millor manera. Si no, potser podrem acumular riqueses, però no viurem tranquils. És més, com més rics siguem, més tindrem a perdre.

De la mateixa manera, el millor sistema per aconseguir dels altres el que necessito és contribuir a que els altres vegin també satisfetes les seves necessitats. No funciona a la perfecció però no veig una formula millor per suportar-nos que comptant els uns amb els altres.

No funciona del tot perquè la temptació de mirar per tu i els altres que es fotin està molt estesa, sobretot si ets egoista i tens fantasies de divinitat. Però per molt ric que et facis, mai serà suficient! Per molta seguretat que tinguis, mai sabràs si és suficient! L'acumulació de riqueses és una manera de suportar les carències emocionals, però et porta a un atzucac, perquè mai n'hi ha prou.

L'estimació no es pot comprar al Mercadona; i si ens falta amor, no el trobarem amb totes les riqueses del món. Això sí, ens podrem entretenir molt buscant-lo, de pas que ens malmetem ràpidament la salut i morim joves. I morirem insatisfets igualment.

El consum abusiu de drogues també serveix per apaivagar les carències emocionals. Uns les utilitzen per buscar a Déu, i altres per sentir-se Déu. I tot plegat, quasi sempre per distreure's dels grans temes, per suportar un món injust i hostil a la vegada que per mantenir-lo invariable. No hi ha diferències essencials entre l'abús de drogues, l'abús de sexe o l'abús de Visa. Tot ve del mateix. Tot porta al mateix lloc. De la insatisfacció inicial a la insatisfacció final.

I amb tot això no vull dir que havent escollit implicar-me en lluites socials o havent escollit consumir drogues de forma medicinal hagi descobert el secret de la felicitat. No, jo també visc suficientment insatisfet, jo també visc buscant el que no trobo, com tothom. Però crec que el camí escollit, tot i difícil, és el que te més possibilitats d'apropar-me (apropar-nos) a una bona vida. Potser m'equivoco, però de vegades equivocar-se en companyia pot ser més agradable que triomfar tot sol (el triomf professional, esportiu o similar també pretén substituir, sense èxit, a les carències emocionals).

Així que, tot i no saber si els ideals llibertaris es podran realitzar algun dia, em sento a gust compartint la lluita amb els companys, em sento valorat, em sento apreciat. I de la mateixa manera, tot i que no ser si el meu vici de fumar porros m'acabarà portant a la tomba en lloc de guarir-me de res, compartir l'afició i el canut amb els companys fumetes em fa sentir part d'alguna cosa, membre d'alguna tribu, i finalment valorat i apreciat també.

I el que dona sentit i genera aquests corrents de solidaritat entre fumetes (o consumidors de drogues prohibides en general) és precisament la prohibició, que carrega de sentit una activitat que, en altres circumstàncies, només seria un mal vici o un bon costum (depèn) però res de tanta importància, res que es mereixés tants articles reivindicatius.

Potser sí que abans que legalitzin el cannabis i jo deixi de fumar, els pulmons em petaran. Però moriré acompanyat i m'enduré l'estima dels amics. Què més puc demanar?

Llibres

En aquesta gran època... les paraules són punys

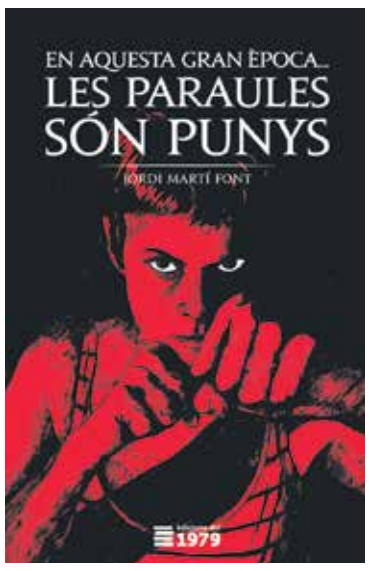

Jordi Martí Font

Edicions del 1979, 2015, 206 pàg.

Fragment del pròleg de Xavier Díez: "L'obra a què s'enfronten els lectors és una reflexió imprescindible al voltant de com la privatització del llenguatge ha implicat, en termes de Susan George, un pensament segrestat: una impotència social a l'hora de resistir-se a l'opressió del capitalisme despietat que hegemonitza el nostre entorn. Es tractaria d'una reflexió oberta sobre com el poder s'ha apropiat de la matèria primera del pensament, és a dir els mots, als quals se'ls subverteix del seu significat primigeni i es reomple d'una nova semiòtica al servei del poder, de manera que així, com ja vaticinava George Orwell, tota dissidència resulta impossible, i la impotència esdevé el sentiment generalitzat enfront la injustícia política."

"En aquesta gran època... les paraules són punys" és un text reflexiu i fragmentari sobre la dominació que s'exerceix a través del llenguatge i les possibilitats de subversió que davant d'aquesta dominació tenim.

L'autor parteix d'una estructura volgudament fragmentària a partir de la qual construeix un fresc sobre dominats i dominadors, sobre les paraules del poder i les de la resistència, sobre els continguts i els continents, sobre els significats i els significants... per demostrar que les paraules i el llenguatge, en principi neutres, sempre tenen amos. En la lluita per l'hegemonia, el llenguatge és central.

El llibre s'organitza en tres capítols de llargada molt diferent. El primer,, breu, "Un de tres", inclou tres reflexions breus sobre l'adequació dels significats a les paraules que els contenen a partir de tres dels fets que van desencadenar la reflexió lingüística en l'autor.

El segon és un recorregut cronològic i personal per molt diversos autors i autores que han reflexionat sobre el llenguatge, sobre la seva adequació a la descripció de la realitat, sobre l'arbitrarietat dels seus significats, sobre qui dóna sentit a les paraules, sobre com ho fa, sobre com es pot desmuntar la dominació... Jordi Martí Font hi parla de Plató, Aristòtil, Habeas Corpus, Tàcit, Montaigne, Saussure, Maragall, Karl Kraus (de qui manlleva el títol del seu article "En aquesta gran època" per donar títol al llibre), Wittgenstein, Brecht, Orwell, Anna Akhmàtova, Hannah Arendt i molts altres.

El tercer capítol és el més extens i s'hi recullen definicions o redefinicions de paraules reapropiades com si es tractés d'un diccionari en què cada un dels mots és definit a partir d'un text de tipologia diversa. Així, les definicions es fan a partir de poemes, petites obres de teatre, diàlegs, proses poètiques, articles periodístiques, petites narracions...

Jordi Martí Font és doctor en Filologia Catalana per la URV. Treballa, des de fa deu anys, en l'Ensenyament Secundari públic. Ha treballat com a home de fer feines, cuidador, manobre i pagès; i com a corrector lingüístic i periodista durant 15 anys. La seva tesi doctoral porta per títol 'Josep Llunas, la literatura obrerista i la construcció de l'anarquia en català' i manté el blog Prendre la paraula (http://blocs.mesvilaweb.cat/jordimartif69/). Activista social i sindical, és membre de diversos col·lectius i organitzacions, entre elles la CGT.

Dinamita cerebral
Cultura, literatura, arte y poesía anarquista

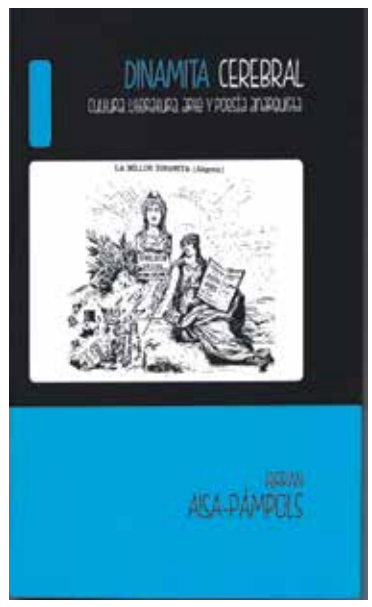

Ferran Aisa

Calumnia Edicions, 2015, pàg. 136

Joan Mir i Mir, director del periòdic L'Avenir de l'Obrer, va recuperar en 1913 el títol "Dinamita Cerebral" en una antologia de contes anarquistes, en el seu pròleg deia: "Els anarquistes, amb la dinamita cerebral, van marcar l'objectiu principal de la propagació de les idees àcrates, que reivindicava la cultura, la ciència i la raó com a base de formació de l'ésser humà cap a la seva emancipació".

El moviment llibertari organitzat es va preocupar primer d'ensenyar a llegir i a escriure als obrers i camperols, i després formar-los. D'aquí l'aparició de l'obrer il·lustrat. El proletariat conscient era la base fonamental per arribar a la revolució social.

La cultura llibertària serà la "pedra filosofal", nova i lluenta, que anava a canviar el món.

Aquesta cultura anarquista era l'espurna que anunciava l'aurora d'una nova societat lliure, solidària i autogestionària.

Una societat organitzada de baix a dalt a través de la democràcia directa.

Ferran Aisa (www.vaixellblanc.blogspot.com) amb aquest assaig realitza una síntesi històrica sobre els camps de creativitat anarquista: sindicats, cooperatives, mútues, ateneus, escoles, publicacions, editorials, biblioteques, certàmens… La cultura llibertària es desenvoluparà profundament en el foment de les arts, la literatura, el teatre, la poesia, així com la divulgació de la ciència, el naturisme, l'esperanto, la pedagogia… Els anarquistes creen un moviment social de caire anarcosindicalista i llibertari, que serà hegemònic entre el proletariat ibèric fins al final de la Guerra Civil.

Revistes

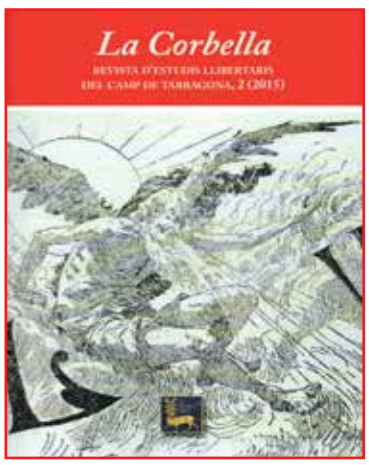

LA CORBELLA

Segon número de la revista d'estudis llibertaris del Camp de Tarragona, lodiablegrosedicions@gmail.com

LA BURXA

Periòdic de comunicació popular de Sants i barris veïns (BCN), http://www.laburxa.cat/

BARRICADA DE PAPEL

Òrgan trimestral d'expressió de la CGT d'Andalusia, http://www.cgtandalucia.org/Barricada-de-Papel

EL PÈSOL NEGRE

Publicació llibertària de l'Alt Llobregat i Cardener, http://www.bllibertari.org/

Homenatge a la militant anarquista Conxa Pérez Collado

Secretaria de Gènere de CGT Catalunya

La sala d'actes del local de la CGT a Barcelona es va omplir el 17 d'octubre amb motiu de l'acte d'homentage a Conxa Pérez Collado, militant anarquista i llibertària (1915-2014), organitzat per Dones Llibertàries, Fundació Salvador Seguí, Ateneu Enciclopèdic, CGT i CNT

Com a Dones Llibertàries de CGT i com a Secretaria de Gènere de CGT Catalunya, no podíem deixar de fer un homenatge a la Conxa, una dona lluitadora, anarquista, antifeixista i feminista com va ser ella.

I hem volgut recordar-la coincidint amb el que seria el centenari del seu naixement. El seu exemple de vida i de lluita, ens ha de servir de model per a totes les dones i totes les persones.

A l'acte van intervenir Llum Ventura, amiga i fundadora de dones del 36, Roser Pineda, de Dones Llibertàries, Antonina Rodrigo, escriptora i historiadora, Joaquín Ortín, de la Fundació Salvador Seguí, Ferran Aisa, amic personal i escriptor, Kristina Dòria, de CNT Catalunya, i Marta Padrós, Secretària de Gènere de CGT Catalunya.

Amb aquest acte, on van parlar des de companyes que van tenir la sort de viure i estimar-la de prop, fins a historiadores que han cercat la seva història i han elaborat les seves memòries, volem fer palesa la lluita constant que les dones encara hem de continuar duent a terme en aquesta societat patriarcal on vivim. I volem aprendre de l'exemple de les nostres dones, de les que ens van ensenyar que el camí de la llibertat, només es pot aconseguir amb la lluita constant i diària.

Per la Conxa, per totes les dones que han lluitat, i totes les que continuem lluitant...S'ho mereix.

Conxa Pérez va nèixer un 17 d'octubre de 1915 en una família obrera anarquista del barri de Les Corts . De ben jove, s'incorporà a la lluita obrera, seguint els ideals anarquistes, sindicant-se i militant a la CNT, en el sector de les arts gràfiques, on treballava. S'involucrà activament en diferents Ateneus llibertaris i formà part de les JJLL (Joventuts Llibertàries) i de diferents grups de la FAI.

Daniela Ortiz, artista

“S’ha normalitzat un sistema violent de segregació, persecució, i deportació de persones migrants”

“En el món globalitzat actual un dels pocs espais on es construeix sobirania nacional és en el control sobre el cos de les persones migrants”

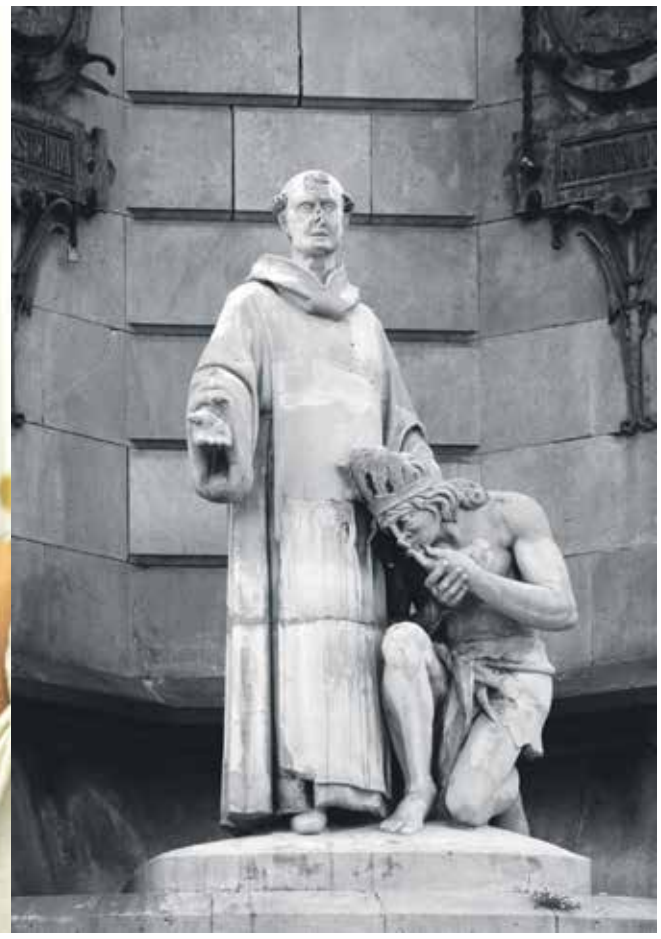

Josep Estivill

Nascuda a Cusco i resident a Barcelona des de fa 8 anys. El seu treball pretén generar espais de tensió on els conceptes de nacionalitat, raça, classe social i gènere són explorats per entendre de manera crítica les estructures de la inclusió i exclusió en la societat.
El control migratori i el seu vincle amb el colonialisme han estat un tema central en els seus projectes i investigacions recents, a més de la realització de projectes sobre la situació de les treballadores domèstiques a Perú i la seva relació amb la classe alta d’aquest país.
Realitza xerrades i debats sobre el sistema de control migratori a Europa i la seva relació amb la colonialitat en diferents espais. La seva obra pot consultar-se a http://daniela-ortiz.com/.

- D’on ve el teu interès per desvetllar el fonaments polítics dels conceptes de Nació i Estat?
El qüestionament ve de l’anàlisi crítica del sistema de control migratori, de pensar com s’ha arribat a normalitzar un sistema tan violent de segregació, persecució, detenció i deportació de persones migrants. Un dels elements bàsics per legitimar el sistema de control migratori és la ficció de l’estat nació. A l’Europa i el món globalitzat actual un dels pocs espais on es construeix sobirania nacional és en el control sobre el cos de les persones migrants.

- A la mostra “El sobirà i la bèstia” del MACBA mostraves la glorificació de personatges de la història de Catalunya significats en el seu suport a l’esclavitud i el colonialisme...
Les fotografies formen part d’un projecte més ampli que es diu “Estat Nació. Part I”, on a més d’aquestes imatges, a través d’un video on diverses persones migrants aprenem a pronunciar el català repetint discursos xenòfobs de polítics de CiU i d’ERC, qüestionem la construcció de sobirania per mitjà de l’exigència de la llengua en els exàmens d’integració imposats pel Parlament català, que són un document imprescindible per a moltes persones migrants a l’hora de tractar d’obtenir un permís de residència.
A pesar que el projecte deixa ben clars els elements que qüestiona, a la fulla de sala del MACBA, es va imposar a les fotografies un discurs completament oposat en el que sembla un intent de neteja de la imatge de la ciutat de Barcelona, descrivint-la com una ciutat “tolerant” i d’“obertura a les cultures del món”; res més colonial que aquestes paraules i més fals en relació a la realitat que viu gran part de la població no europea a la ciutat.

- **Seguim amb la mateixa exposició: quina opinió et va merèixer l’actitud de les autoritats sobre l’escultura que representava Domitila Barrios i el rei Joan Carles I?**
El més dur, com van plantejar el col·lectiu llatinoamericà de migrants a Àustria, Trena, així com Diana Torres Pornoterrorista, és que l’escàndol de la censura girés únicament al voltant del rei, on Bartomeu Marí, feia de defensor de la imatge de la monarquia generant una censura i al seu torn una resposta en defensa de la llibertat d’expressió per part de persones vinculades al context artístic que ometia per complet la manera com Domitila Barrios era representada d’una manera tan ofensiva i colonial per una artista blanca i austríaca com és Inés Doujak. Si per algun motiu l’escultura hauria d’haver estat retirada era per la representació que es feia de Domitila i òbviament no pas per la del rei.

- En alguns obres descobreixes la pervivència del colonialisme en la societat contemporània.
“97 empleadas domésticas” és una sèrie de fotografies robades dels perfils de Facebook de gent de classe alta peruana on sempre apareix una treballadora domèstica en la part de darrere de la imatge o tallada per l’autor. El projecte mostra com en l’autorepresentació dels subjectes de classe alta la treballadora domèstica sempre és omesa de la imatge tot i estar-hi constantment present i, a més, assenyala l’estructura racialitzada de la societat peruana producte dels processos colonials i la seva manutenció en el temps per les elits, una estructura on la classe alta és majoritàriament blanca i ens adonem de la presència a la imatge de les treballadores domèstiques per la constant diferència del color de la pell.
També en aquest, com en altres projectes, em sembla molt important posar en primer plànol al subjecte opressor.
En el cas de “Hemos visto un vídeo y estaba lleno de xenofobia” vam fer, juntament amb un grup d’estudiants d’un institut a Barcelona, una anàlisi descolonial i crítica amb el sistema de control migratori a partir d’un vídeo gravat per un grup d’estudiants blancs, anglesos i de classe alta. En aquest projecte també ens centrem en analitzar la figura del subjecte opressor, del privilegiat.

— A “Campamento 1º de Mayo” parteixes del llenguatge artístic però t’endinses en el compromís polític i social.
En el moment que realitzem juntament amb Xose Quiroga aquest projecte, un grup de treballadors de la minera Volcan en Cerro de Pasco havien estat acomiadats per intentar organitzar un sindicat i la repressió policial a les protestes posteriors va ser molt dura. En aquest context era inevitable fer un projecte que no respongués a la situació de violència contra els treballadors. Vam tenir el suport i la complicitat de persones com Edgar Rivas qui treballava a la mina i se la va jugar amb nosaltres per poder enganxar les imatges de les cases dels amos i directius de l’empresa en un espai que era propietat de l’empresa i on hi havia prou seguretat.

— Com veus el sector de l’art en relació al compromís polític dels artistes?
Malgrat haver-hi gent molt compromesa treballant dins, hi ha una gran quantitat de gent que podria estar en això de l’art o en un banc i seria igual.
Crec que molts artistes, curadors i gestors culturals no assumeixen la responsabilitat que implica treballar amb aquestes eines de comunicació en plataformes que funcionen amb diners públics i pitjor encara en un moment com l’actual on es necessiten moltes mans, molts caps i molts recursos per desmuntar la maquinària feixista que opera en una Europa amb més de 40.000 persones desaparegudes a les zones de frontera, una xarxa de més de 300 centres d’internament d’estrangers i un nivell de racisme i xenofòbia que no para d’augmentar.